

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

7è
Any

Afinant

Setè any!

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

Amb el número que tens a les mans, estimat lector, el nostre setmanari compleix sis anys i enceta l'any setè —l'any sabàtic— de la seva vida periodística.

Sis anys de servei a l'Església de Déu que és a Catalunya. Com en tota empresa humana hi ha hagut encerts i errades. CATALUNYA CRISTIANA ha escollit el difícil camí del mig. A passes curtes, zigzaguejant entre bardisses pel fons de la vall; a grans gambades, resseguint les carenes. Esgarrinxades i ensopegades, no se les pot pas estalviar qui fa camí.

Un camí del mig que no consisteix pas a mirar d'acontentar tothom —intent il·lusori— sinó de mantenir-se al servei d'allò que és comú, del bé comú, en el poble de Déu. Respectant, i a voltes admirant, les minories —capdavanteres o ressagades— que beuen defonts pròpies...

Empresa realitzada amb una voluntat decidida de competència professional i, com molt bé saps, amb uns mitjans irrisoris.

A la teva fidelitat i a la teva comprensió deu CATALUNYA CRISTIANA l'haver pogut prestar fins avui aquest servei eclesial; amb elles compta per emprendre amb un propòsit renovat aquest any sabàtic... i tots els que Déu vulgui. Moltes gràcies!

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

N.º 313

Setmana del 22 al 28 de setembre del 1985

50 Ptes.

Missatge del Congrés

EVANGELITZAR AQUÍ I AVUI

Els 1.500 participants en el Congrés "Evangelització i home d'avui" saluden el Poble de Déu de les nostres Esglésies. Pau en el Senyor!

Aquests dies han estat una experiència de l'Esperit. L'heu preparada amb les vostres reflexions i l'heu ajudada amb la pregària de molts de vosaltres. És per això que us devem "el que hem vist i escoltat" (1 Joan 1,4).

Ens hem sentit, en conjunt, com evangelitzadors mediocres, covards, a vegades dividits, rutinaris. Ens sobren paraules. I ens manca la Paraula. Perquè evangelitzar és abans que res viure com Jesús, però no solament d'amagat, sinó a plena llum, confessar-lo davant el món amb senzillesa, i sense cap més poder que el Seu: el de servir desinteressadament a tots els éssers humans, amb preferència indiscutible pels pobres. Solament estimant així és com es revela plenament a Déu.

Des de la veu —i els silencis— dels pobres, els allunyats i els marginats, Déu ens ha fet experimentar novament la urgència del "¡ai de mi si no evangelitzo!" (1 Cor 9, 16). Ens ha fet redescobrir que la mesura del cristià la dona la seva capacitat d'evangelitzar. I la seva disponibilitat

per a deixar-se evangelitzar pels qui creuen com ell, pels qui ofereixen autèntics valors humans, encara que no creguin, i per aquells que li exigeixen i el qüestionen denunciant les seves incoherències com a creient.

En l'"avui i aquí" de la nostra societat hi ha manca de pa, de treball, de cultura i... comença a mancar el caliu de la família. Però juntament amb la fam de pa hi ha molts germans amb fam de sentit per a les seves vides. Hi ha també qui s'ha constituït a si mateix en raó de viure, hi ha qui ja desespera de trobar raons per a lluitar i viure.

Creiem que evangelitzar avui i aquí demana compartir el nostre pa amb tothom fins on arriba i oferir joiosament la nostra raó de viure, que no és altra que Crist Jesús.

Això ens obliga a lluitar, més que ningú, per tot ésser humà que necessita ser alliberat, i ens exigeix viure com el que més les grans causes de l'home que l'egoisme humà —i el nostre també— profana diàriament: pau, justícia, drets humans, treball, llibertat, família...

Tot allò que repercuteix en l'home concret i l'ajuda a créixer com a persona i com a germà, fa visible i

creïble en la nostra societat la Paraula de Jesús.

Això exigeix de l'Església, —de tots nosaltres—, viure la conversió d'una manera permanent. Ja que no som nosaltres els que salvem. Salvà Crist. Però, per voluntat seva, no sense nosaltres.

Cap cristià no pot defugir aquesta tasca apassionant i urgent. Ni pretendre viure-la d'una manera individualista. Sinó mitjançant l'esforç diari de comunió amb tota l'Església, posant la causa de Jesús per damunt de totes les seves particulars interpretacions. El Congrés ens ha fet experimentar que aquesta comunió és difícil, però possible. I, certament, indispensable perquè el món cregui (Joan 17, 21).

El Congrés acaba. Però el més important és que l'Evangelització continuï. I que es realitzi una nova presència activa dels cristians, com a tals, en aquesta nova societat.

Per a aquesta tasca, l'Església necessita especialment de les més joves generacions de creients, del coratge de viure creativament les intuïcions i conclusions d'aquest Congrés, i de la força d'uns testimonis nous que ens portin a tots a viure-les.

"Quin bé que fa admirar!", escriu Flaubert. Però quants homes són massa petits per poder admirar! Això demana una disposició del cor, un gran desinterès i sobretot joventut, una capacitat d'entusiasme força rara passada la trentena."

JULIEN GREEN

El Dr. Jubany es recupera de la seva afecció

BARCELONA. — La notícia de la malaltia del cardenal Jubany ha estat, aquests dies, motiu de preocupació. Quan el sabíem ja plenament recuperat dels problemes de salut que havia sofert a començament d'estiu, aquest nou ensoprec ha sorprès a tothom. Felicitment, les últimes informacions ens parlen d'un procés de recuperació plenament satisfactori. Ens n'alegrem de tot cor.

En ocasions com aquesta, més que fer referència als aspectes oficials de l'alta responsabilitat del senyor Cardenal, escatí fer atenció a la persona de qui dedica generosament la vida al servei de l'Església. Voldríem fer arribar al nostre estimat doctor Jubany la comprensió i la companyia càlida de CATALUNYA CRISTIANA i de tots els seus lectors.

No se'ns amaga la càrrega de tensions i treball que són al fons d'aquesta crisi. Tensions i treball a favor del poble de Déu. Per això la nostra pregària confiada és de gratitud, al mateix temps que de petició del retorn més prompte possible a la normalitat.

• "L'evangelització no és obra de la intel·ligència, sinó del cor unit a Déu" (cardenal Gantin).

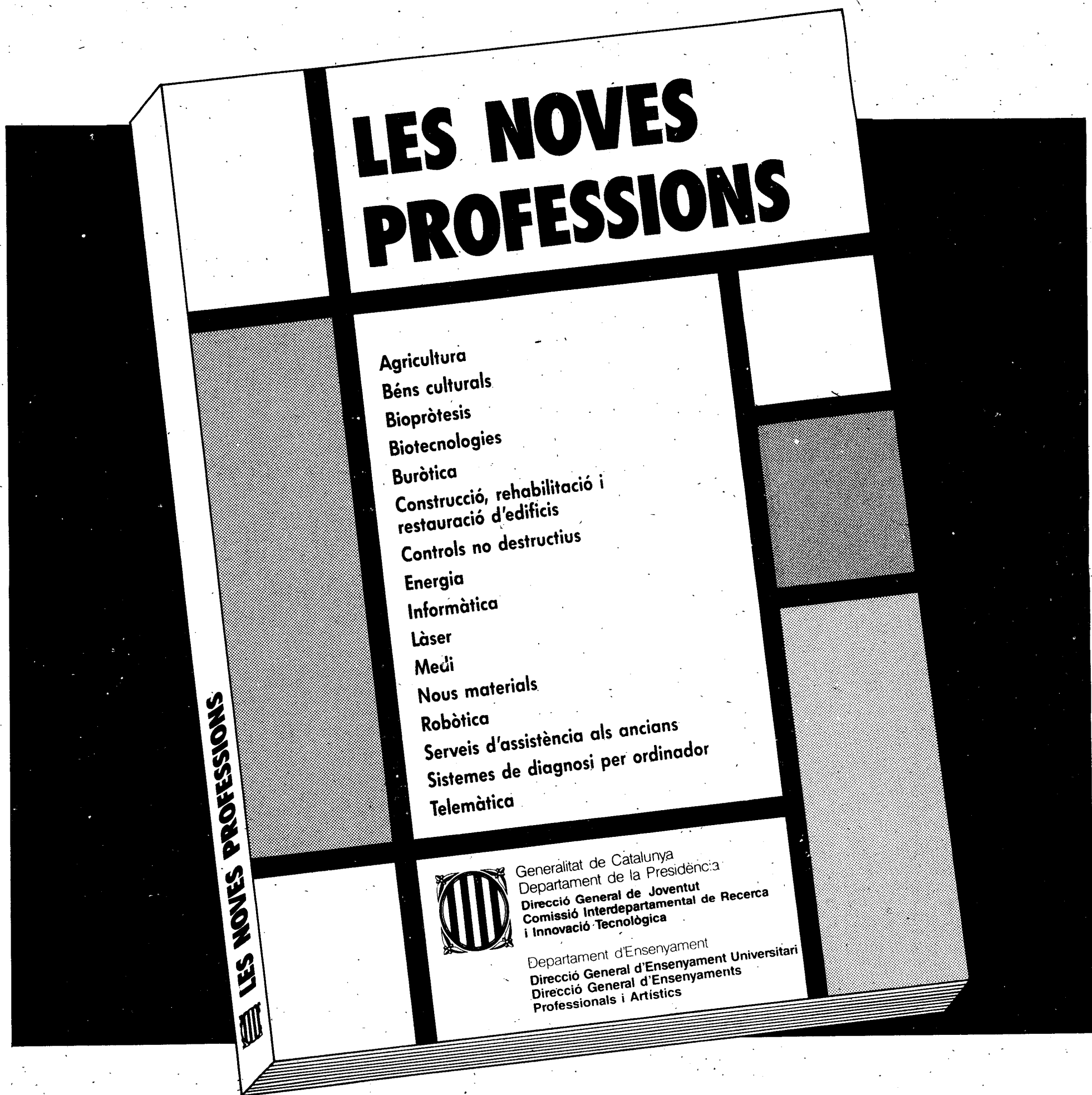
• "L'Església cerca la veritat, que no sempre coincideix amb l'opinió de la majoria" (cardenal Suquia).

• "És pitjor per a la nostra Es-

glésia la disgregació de catòlics en Esglésies paral·leles, a vegades antagòniques que l'atac dels de fora" (Díaz Merchán).

• "Hi ha una Església massa silenciosa que ha de parlar i una Església parladora que també hauria d'escoltar" (P. Iglesias).

CAL SABER AVUI QUÈ FAREM DEMÀ.

**UN LLIBRE ESCRIT PENSANT
EN EL FUTUR DE TOTS.**

***Demaneu-lo
al vostre llibreter.***

Editorial

Any setè, una etapa nova

Totes les publicacions aprofiten alguna ocasió per dialogar de tant en tant amb els seus lectors. Per parlar amb ells de la tasca editorial comuna, deixant de banda per un dia els temes de l'actualitat. Si això és normal en qualsevol paper periòdic, més ho és per CATALUNYA CRISTIANA puix que és un setmanari que, de veritat, fem entre tots. La seva marxa interna interessa tant o més els lectors que els qui el redactem o el produïm.

L'encetar amb aquest número l'any setè de la nostra publicació —un any sabàtic— és més que una ocasió per parlar de com van els afers, oi més que en altres ocasions us hem hagut d'enviar més d'un SOS perquè ens ofegàvem. És normal, doncs, que us preguntem, estimats lectors, quina és la situació actual del vostre setmanari.

Fa dos anys, com sabeu, vàrem arribar a una situació límit. Fins aleshores, durant quatre difícils anys, vàrem anar suportant el déficit —inevitable en tota publicació periòdica catalana— amb endeutaments successius que s'anaven acumulant. La crida que fèrem aleshores per a la constitució d'un PATRONAT D'AMICS, va assolir una resposta remarcable i encoratjadora que caldria, però, ampliar. Les aportacions del Patronat ens ha permès d'eixugar una part notable dels deutes i d'anar cobrint, o quasi —la rifa anual i alguns donatius aleatoris també ens hi han ajudat—, el déficit corrent.

Heus ací en poques línies la situació econòmica de CATALUNYA CRISTIANA. Ens plau afegir-hi encara que esperem poder anar reduint, si no totalment almenys en una mesura important, el déficit anual assolint més ingressos propis per l'augment de les vendes, la publicitat i la facturació del taller a tercers.

La lliçó que es dedueix d'aquesta situació, és ben senzilla: podrem continuar amb la nostra tasca apostòlica "d'informació i de cultura" populars mentre el PATRONAT D'AMICS continuï suportant-la amb les seves contribucions. Per això esperem, i no en dubtem, que els "amics" rebran en aquest any setè el gest generós que ens ha permès arribar-hi... i que enguany es duplicarà el nombre dels "amics" (Per cert, ja n'ets d'"amic" estimat lector?). Recordeu que, com sempre, ultra la petita suma que lliura quan pot la Generalitat a tots els setmanaris, no tenim cap altra subvenció de cap institució eclesiàstica o civil. La nostra subvenció sou vosaltres.

Però CATALUNYA CRISTIANA no és sols una empresa periodística. És sobretot una acció apostòlica. En aquest terreny hem de vetllar per no quedar-nos a mig camí. El nostre setmanari aspira a ser l'òrgan normal de comunicació i d'informació entre tots els cristians de Catalunya. El nostre lema és: CATALUNYA CRISTIANA UNEIX TOTS ELS CRISTIANS DE CATALUNYA. Uneix els vuit bisbats, els ordes religiosos, els moviments i associacions, els pobles, les famílies... Ara, aquest projecte no es farà una realitat fins que veritablement CATALUNYA CRISTIANA arribi i entri en totes les llars cristianes de Catalunya. Traduint en xifres, fins que tripliquem la seva difusió. Per això, ens resistim a l'augment del preu de capçalera que ens recomanen els economistes; per això agraïm tant la fidelitat dels nostres subscriptors i dels rectors que el distribueixen —no sense esgorg— en els llocs de culte; per això ens esmercem cada dia a fer més interessants i atractives les nostres pàgines amb una millor informació, amb col·laboracions i articles de qualitat...

En les mans de tots, vosaltres i nosaltres, està el que aquest any setè marqui l'inici ferm, no sols de la consolidació definitiva de l'empresa, sinó de l'expansió efectiva de l'obra apostòlica.

JOSÉ DELICADO BAEZA

Arquebisbe de Valladolid

S'han reunit recentment a Arícia, prop de Roma, per donar publicitat a la seva situació i al seu desig de continuar exercint el ministeri. Televisió Espanyola ha cuitat a donar-nos-en la notícia i fins i tot certs òrgans de premsa hi han destacat enviats especials. ¿Què hi ha sobre això? L'Església catòlica llatina vol cèlibes els seus sacerdots.

Però, ¿què significa un home cèlibe en una societat "permissiva"? Per aquells que es deixen guiar pels criteris d'aquesta societat, segons es miri, apareix com un hipòcrita —no se'l creu—, com un malalt —no pot—, com un estrany —no se'l comprèn— o com un signe de contradicció —la seva vida va contra el corrent—. Quedem-nos amb això últim: per a l'Evangeli és signe del regne dels cels, potser "signe de contradicció" com Jesús. Així es va expressar ell en parlar-nos d'aquest misteri de fecunditat i, per això, no tothom ho entén.

El celibat sacerdotal s'ha procurat abolir cíclicament al llarg de la història. Ja a l'Edat Mitjana; però recordem, entre altres moments l'època del renaixement, de la reforma, de la il·lustració, de la revolució francesa, del modernisme ara, en aquest galop secularitzador de la cultura després del Vaticà II. Tot això s'ha introduït en les mateixes files sacerdotals i ha retirat d'elles a molts clergues. Les raons es repeteixen. "Res de nou sota el Sol". Amb matisos i accents distints, donades les diverses situacions, ara influïdes pel coneixement de les profunditats de l'home i els condicionaments sociològics. En el fons, com és de difícil oposar-se a aquesta força de gravitació que és l'instint i l'afectivitat sexual. Però, lluny de ser una situació forçada, "la perfecta i perpètua continència pel regne dels cels", com diu el Vaticà II amb paraules de l'Evangeli, en la gràcia, atorga una major capacitat de lliurament i de llibertat al servei de la nova humanitat i eixampla la paternitat en Crist. Sense aquestes motivacions i sense la contemplació d'aquestes realitats es fa inviable, i encara que fos possible viure una continència física, no contribuiria a la maduració i a la creativitat espiritual de la persona.

Fora d'aquest camp de comprensió és impossible també una victòria dialèctica a base d'arguments. Esdevé en aquest assumpte el mateix que en el camp de les benaurances; no es defensen amb la lògica d'una manera convincent per aquell que no vol deixar-se persuadir: es viuen perquè s'accepta la gràcia o no es vol viure. Si és allò primer, sobre els arguments; si és allò segon, també sobre. Es tracta de creure en la seva possibilitat, d'obrir-se a la seva gràcia, de voler l'acció de l'Esperit. Una petita infidelitat inicial mantinguda pot produir grans desviacions finalment irreparables.

L'Església, malgrat aquests riscos, vol conservar el celibat sacerdotal com un tresor del mateix poble de Déu. Pensa que és així com millor se'l serveix. El cert és que en aquesta qüestió del celibat pel regne dels cels mai no ha cedit. Sempre ha cregut

Capellans casats

que el ministeri sacerdotal seria més eficaç i fecund des d'"el cor indivís", com també diu sant Pau. Clar que l'home té dret a casar-se i tenir una família, i que això és molt bo i fins i tot una vocació a la santedat, com diu el Vaticà II. Però ningú no té dret a ser sacerdot. És una crida de Déu que ha de legalitzar l'Església, i és ella, en les instàncies de la successió apostòlica, la facultada per senyalar les condicions i discernir les persones per un millor servei pastoral, és a dir, del millor bé del poble de Déu. Si els qui es creuen cridats es comprometen i accepten ells mateixos les condicions, perquè pensen que els ajuda la gràcia —també el carisma del celibat—, han donat un pas lliurement que implica un compromís definitiu, com tants d'altres en la vida. La llibertat no és solament la facultat de fer el que es vulgui en canvis successius, sinó també la de prendre a vegades decisions definitives. La vida és plena d'aquestes decisions irreversibles. Però aquest compromís sacerdotal es fa en la confiança en el Déu de l'aliança, que mai no falla.

El Vaticà II no deixa de reconèixer que el celibat no és exigit per la mateixa naturalesa del sacerdocí, "com sembla per la pràctica de l'Església primitiva i per la tradició de les Esglésies orientals" (són homes ca-

sats que després accedeixen al sacerdocí); però en allò que no ha cedit mai, ni tan sols quan admet clergat casat, és en permetre casar-se després de ser sacerdots i tornar a exercir el ministeri sacerdotal. En això ha estat molt clara i ferma la decisió de l'Església catòlica al llarg de la història, decisió que han recordat inequívocament els últims papes per les circumstàncies del nostre temps. El Sínode de Bisbes del 1971 conclou: "El sacerdot que deixa l'exercici del ministeri sigui tractat equitativament i fraternalment; però, encara que pugui col·laborar en el servei de l'Església, no sigui admès en l'exercici d'activitats sacerdotals... La llei del celibat sacerdotal, vigent en l'Església llatina, ha de ser mantinguda íntegrament".

En casos particulars i per greus motius, l'Església ha dispensat de tots els deures sacerdotals. "Però és un miratge —escriu K. Rahner— el que un sacerdot pensi que ja està tot en ordre perquè l'Església l'hagi descarregat de l'obligació. Hi ha una responsabilitat davant Déu que l'Església no pot treure".

No solament els sacerdots; sinó tota la comunitat cristiana ha de fer-se conscient d'aquesta realitat i col·laborar amb ells amb la comprensió, l'oració i l'acollida.

**Catalunya
Cristiana**

Difusión
controlada
por O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Redacció y Administración: C/. Valencia, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84

Publicidad: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Impresión: Publicaciones Periódicas y de Artes Gráficas, S.A.L.
Depósito Legal: B. 14.387/79

Suscripciones anuales:

Catalunya: 2.500 pesetas; resto del Estado español, Andorra, Gibraltar y Portugal: 3.000 pesetas.
Europa: 6.000 pessetas.
América: 7.750 pessetas.
África, Asia y Filipinas: 8.500 pesetas.
Oceanía: 11.000 pesetas.

Quins criteris té el Senyor Joseph Quadra?

En relació amb la Festa proppassada de sant Jaume, hem vist alguna protesta per la no celebració a Catalunya d'una festivitat d'àmbit estatal. Ignoro les raons d'haver-la fet a casa nostra un dia normal de treball; i pel fet d'ignorar-les no em puc fer un judici de valor sobre aquest canvi. En tot cas, a Catalunya hi ha molts i molts emigrats que la voldrien celebrar, i especialment els gallecs, que els és ben pròpia.

En efecte, el mateix nom de Santiago no és un nom castellà, sinó gallec, i en realitat caldria escriure'l "Sant Yago". Si el nom fos castellà fóra san Jaime en llenguatge culte, i sant Yagüe, en popular. Ara bé, Santiago va representar en un principi un factor religiós amb els seus pelegrinatges de caire europeu durant molts segles de l'edat mitjana, concepte que va anar canviant per un altre polític, sense suplantar el primer.

Dic tot això sense voler immiscir-me si s'ha de fer festa o no a Catalunya aquesta diada del 25 de juliol. En tot cas tenim el cognom ben català de Jaca, o Jacas, o Jaques que recorda un avantpassat pelegrí a Santiago, com Romeu ho indica de Roma; i a més, recordo de petit haver sentit llegendes nombroses que parlaven d'aquests viatges antics i de caire religiós a la tomba de l'Apòstol enterrat al Finisterre.

Però el que m'ha xocat ha estat el raonament del Sr. Joseph Quadras i Soler, que en nom de la Constitució i de l'aconfessionalitat de l'Estat, rebutja tota mena de "patrons o patrones" de cap classe. I afegeix: "Una altra cosa és celebrar-ho d'una manera individual o col·lectiva... També ho poden fer els budistes, o els musulmans, o els jueus, o qualsevol d'altres..." Voleu dir Sr. Quadra, que els cristians a casa nostra, tenim els mateixos drets que els budistes, posem per cas, que estan a mils de quilòmetres del nostre país. Recordeu, oblidadís senyor, que si els cristians no haguessin lluitat per fer un país lliure, ara, vós i molts altres que fan l'orni, serieu uns musulmans potser més bel·licosos i intransigents que els aïtallats de l'Iran, mentre que ara podeu escupir dins el mocador que us ha rentat la cara.

No vull ofendre ningú, però és clar que la casa és d'aquell que se l'ha construïda, i el país, del qui l'ha fet. Demanar respecte pels absents, i voler riure's dels presents, volent-los acusar de 'gandulitis' per demanar de celebrar una festa, és passar la ratlla del respecte que per si mateix es demana. Voler ser respectat, molt bé: tots d'acord. Però comenceu a respectar i a assumir a la vostra vida allò que prediqueu als altres. Us ho agrairem.

IGNASI FARRERES
JORDANA

Crit d'atenció

En aquestes ratlles em permeto un crit d'alerta a totes les persones constituïdes amb autoritat i a tots els qui estimem el jovent, perquè no deixem acabar aquest Any Internacional sense haver fet una cosa bàsica i positiva, com és, buscar feina digna i remunerada per a tota aquesta joventut que vol treballar i troba les portes tancades.

No n'hi ha prou de les trobades, aplecs, conferències, Eurofolk, etc.

que es fan arreu del món durant aquest Any Internacional. Tot això està molt bé per a refer els llaços de l'amistat, convivència, unió, joia, animació, etc., però no és tot. El jovent vol coses més concretes i pràctiques, per això, es prega a tots els qui tenen la paella pel mànec i tots els qui tenen el sentit de l'altruisme i ganes d'ajudar, que fem el possible i l'impossible per a trobar treball per al jovent.

Si ho aconseguim, s'acabarà l'ociositat i automàticament desapareixerà la delinqüència, la prostitució, les drogues, els vicis i tantes nafres de què ens lamentem cada dia.

Si hom posa els mitjans i tots ens ho proposem, resoldrem pràcticament aquest gros problema de l'atur juvenil i hauréu fet una feina digna d'aquest Any Internacional.

El jovent ho agrairà o millor dit, tota la societat en sortirà beneficiada.

Què esperem a posar mans a l'obra? Qui ho impedeix que el dia de demà tinguem una societat responsable i activa?

No fem més dissertacions i anem al gra. Busquem feina perquè el jovent pugui desenvolupar aquesta gran riquesa que porta dintre seu, i la seva exuberància d'energia, iniciatives, força i il·lusions, redundarà en bé de tots.

M^a DEL CARME
MASSANA Y MOLA

Estudi del temperament

Em digueren d'un grup determinat que promou la vida cristiana entre els seus membres, que tenia interès que aquests coneguessin els diversos temperaments de les diferents persones, i ho vaig trobar molt interessant. Com que el consiliari els havia lliurat un full d'estudi sobre aquest tema de psicologia, aplicat a la vida cristiana, vaig poder fullejar-lo i fins i tot llegir-lo. L'estudi dels temperaments és un bon principi per a conèixer-se hom mateix i per a conèixer als altres. Puc dir que a mi m'ha ajudat a conèixer-me una mica més i també a estimar una mica més les persones que m'envolten i a moltes altres que conec.

JOAN SANS

"Aquí Ràdio Montserrat. Emisora dels Cristians de Catalunya..."

Quin calfred de goig aquest matí, quan, en premer el botó de la ràdio he sentit una veu nova, serena, diferent, que deia: "Aquí, Ràdio Montserrat..."

Per fi. Ho esperava tant. Ho necessitava tant!

S'ha acabat la meua peregrinació inútil per les ones cercant una veu amiga que, en la meua llengua, em digués COSES —així, en majúscula— Coses amb pes i guix. Coses amb força i entitat. Coses amb ressò d'autenticitat.

Perquè estic cansat de sorolls que en diuen música. De xerrameca de mercat que en diuen diàleg i de mentides que en diuen publicitat...

A partir d'avui puc comptar que seré tractat amb respecte, perquè sóc una persona i no un robot disminuït (que d'això i menys ens tracten molts programes radiofònics).

Per fi ja tinc accés a la bona música, als espais de cultura, a les fonts

del pensament, a la informació objectiva...

Ara, escoltar la ràdio ja té sentit. Ara l'atmosfera que envolta Catalunya és més respirable: hi transiten veus de veritat que la purifiquen...

Amb tots els germans i germanes en la fe crido un Visca de joia. No em cap a la barretina pensar que, des d'aquest matí joïós, entrarà a casa

meua un missatger de bones noves. Un heràld proclamant als quatre vents que val la pena viure. Que darrera tots els horitzons hi brilla l'esperança. Una veu dolça que allunyarà la por, bo i anunciant amb fermesa que el bé; la pau, la llibertat, la bellesa, la joia, la veritat i la vida existeixen de debò i que tenen un nom ben concret que, sortosament tots portem gravat al cor: Déu. Pare bo, manifestat en Jesús de Natzaret...

"Aquí Ràdio Montserrat... Fi de l'emissió."

I el xiscle d'un escolanet m'ha despertat. Tot havia estat un somni. Però ara, ben despert, penso que aquest somni be pot fer-se aviat una realitat. A fi de comptes les grans gestes no són sempre engendrades al si d'un somni?

Per una ràdio cristiana, catalana i potent. Som-hi tots! Som milers que hi posarem el coll... i la butxaca.

J. ARMENGOL
Torroella de Montgrí
(Baix Empordà)

Censura sí, censura no

A la premsa, per ràdio i per TV; en recordar altres temps, no falten opinions molt formaletes, ressaltant la censura anterior al 1975; la pitjor, la catastròfica, la dictadora...

Algú jugant a sincerar-se diu: La censura d'abans "Allí et voldria veure".

Ara, uns quants o molts, diuen: "quina sort, la censura no funciona, som lliures, visca la llibertat d'expressió" i s'ho creuen.

En part tenen raó, perquè uns quants funcionen millor, altres aprofitant el nou temps, sense tant de control, parlen, escriuen, es deixen veure al seu grat.

Això no vol dir que això sigui correcte per a la col·lectivitat, la societat del 1985.

Conec persones que gallejant llibertat —"NO CENSURA"— escriuen, denuncien i diuen mentides, i són escoltats, aplaudits i respectats.

Per tot això em pregunto: Tan enginyosos hem de ser per creure que és més bona la censura del 1985?

La censura sempre existeix.

Deu anys no són tants anys per oblidar que una mica de serietat i respecte al passat primer i al present segon, seria bo equilibrar; donat que la llibertat, la "No censura", és probable que sigui perjudicial a la gran majoria.

La informació important, la pública, l'oficial, sempre s'ha de comunicar; les xafarderies, la cosa fàcil, la cosa repugnant, és millor no asabentar-se'n. En una paraula, la censura o no censura, sembla que s'amidi avui amb una bandera de color roig: la calúnnia de fets històrics i la calúnnia de fets quotidians, avui són a l'abast de qualsevol; l'ètica queda a les biblioteques i la moral en als llibres cremats per escalfar els que tenen fred, perquè s'han quedat despullats, a l'espera d'una bandera de color blanc, cubreixi, tapi, la mala olor de la "NO CENSURA".

MANUEL ALCOLEA
MARÍN

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES

I/ CATEQUESI PARROQUIAL

	Ptes.
El do de Déu 11. ^a edició	
Quadern de l'infant (Ed. cat. i cast.)	220
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	275
Caminem amb Jesús 9. ^a edició	
Quadern de l'infant (Ed. cat. i cast.)	500
Guia de pares i catequistes (Ed. cat. i cast.)	360

Hem vist al Senyor 9. ^a edició	
Llibre de l'infant (Ed. cat. i cast.)	190
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	275

Fem via amb Jesús 3. ^a edició	
Quadern del noi (Elaborat pel Secretariat de Girona) (Ed. cat.)	175
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	400

Jesús el nostre amic 5. ^a edició	
Llibre de l'infant (Ed. cat. i cast.)	440
Quadern d'activitats (Ed. cat. i cast.)	195
Guia de pares i catequistes (Ed. cat. i cast.)	275

Feliços els pobres 1. ^a edició	
Quadern d'activitats (Ed. cat. i cast.)	200
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	200

II/ CATEQUESI DE CONFIRMACIÓ

Aixeca't i camina (Catequesi i confirmació I) 2. ^a edició	
Llibre de l'adolescent (Ed. catalana)	600
Llibre del catequista (Ed. catalana)	550

Rebeu l'Esperit Sant (Catequesi i Confirmació II) 2. ^a edició	
Llibre de l'adolescent (Ed. catalana)	650
Llibre del catequista (Ed. catalana)	575

III/ CATEQUESI D'ADULTS

Material d'iniciació I (Ed. cat. i cast.)	150
Catequesi bàsica II (Ed. cat. i cast.)	175

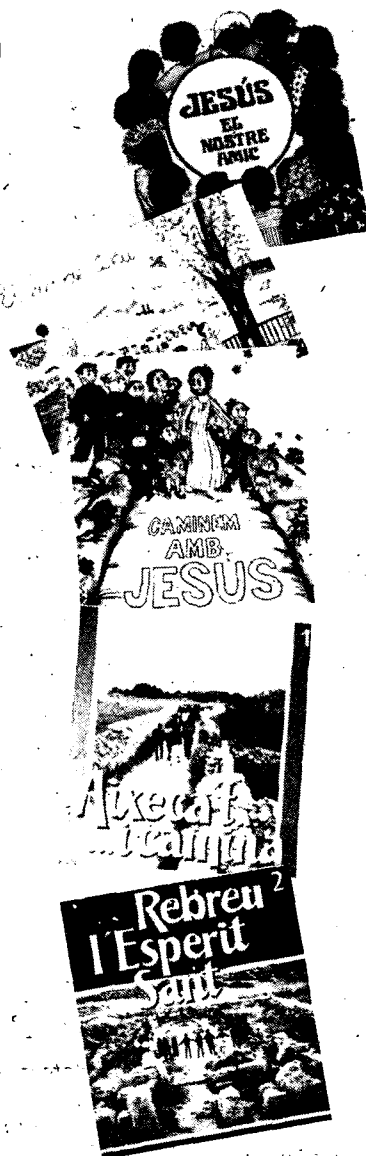
IV/ COL·LECCIÓ "DOCUMENTS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI"

Educació de la fe i catequesi (Ed. catalana)	125
Itinerari de la fe (Ed. catalana)	175
Itinerari per a la formació de catequistes (Ed. cat. i cast.)	140

V/ ALTRES PUBLICACIONS

Fons bàsic per als catecismes de les diòcesis catalanes	
Col·lecció "Ressò" (Ed. catalana) 2. ^a edició	350
La catequesi de la comunitat (Orientacions pastorals per a la catequesi a Espanya, avui) Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi (Ed. catalana) 2. ^a edició	550
Es amb nosaltres (Ed. catalana, vol. I, II, III i IV)	700

DISTRIBUCIÓ: Centre de material catequètic.
C/. Talamanca, 5-7. MANRESA (Barcelona).
Telèfon (93) 872 15 43.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUA - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padrí o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRÍ

CRISTOBAL LOPEZ ROMERO
CASILLA 587
ASUNCION
PARAGUAY 7.750 Ptes.

GNA. CATALINA MAYNOU
C. POSTAL 409
BENGUELA
ANGOLA 8.500 Ptes.

MIQUEL PONS I OLIVER
P.O. BOX 4582 P.R. 00763
VEGA BAJA
PUERTO RICO 7.750 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto

☐ gir postal.

☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Catalunya

Subvencionat el Museu Geològic del Seminari de Barcelona

La Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya ha concedit una subvenció d'un milió de pessetes al Museu Geològic del Seminari Diocesà de Barcelona. En l'ordre de concessió és destaca la "seua tradició en la investigació geològica de més de cent anys" i el fet que "és un organisme no lucratiu". En el document es menciona la col·laboració que presta al Servei Geològic del Departament.

La comarca del Garraf tindrà gas natural

L'empresa Catalana de Gas i Electricitat, S.A., ha presentat als serveis territorials

d'Indústria de la Generalitat sol·licitud de concessió administrativa per al subministrament de gas natural, mitjançant xarxes de distribució, als termes municipals de Vilanova i la Geltrú, Sitges i Sant Pere de Ribes.

Segons el projecte, les xarxes de distribució estaran formades per una xarxa bàsica d'alta pressió que subministrarà el combustible per consums industrials i enllaçarà amb les corresponents xarxes de mitja i baixa pressió, mitjançant les pertinents estacions.

El pressupost de licitació de les instal·lacions es xifra en 101.600.000 pessetes.

Espanya

El segon país europeu consumidor de refresc

Cada espanyol consumeix una mitjana de 60 litres de refresc i 65 de cervesa a

Ara mateix

El post-concili (8)

Agenollats davant el món?

J. CARRERA PLANAS

El Concili, sobretot per mitjà de la "Gaudium et spes", havia enviat als cristians, massa recelosos i marginats dels corrents de progrés, un bell missatge: la naturalesa i el món, sortits de les mans de Déu, són radicalment bons... el progrés, hipotecat per les ferides del pecat, és la irrenunciable vocació de l'home... l'Església, des de la seva missió específica, pot i vol ajudar la humanitat en l'esforç d'aquesta per assolir els seus objectius temporals...

Ara bé, els anys del postconcili han estat testimonis d'un cop de pèndul desmesurat, que ha dut molts catòlics de la suspicàcia a l'embaulament davant el món, de l'autocrítica de l'Església a l'acomplexament pel fet de formar-ne part...

Maritain, en una de les seves últimes i més incòmodes obres, "El pagès del Garona", diu que "un dels fenòmens que la crisi actual presenta és aquest d'agenollar-se davant el món". I hem de reconèixer que té raó. Hem vist en la nostra pastoral com, tot d'un plegat, "el que diu el barri", o "el poble", o "la classe obrera"... prenien un caràcter sagrat. La intenció era bona: superar actituds de prepotència i tancament eclesials d'altres èpoques. Però es queia en l'error de mitificar el món —barri, poble, classe—, com si fos un conjunt homogeni i no una realitat plural de la quals els cristians en som també una part. Ara bé, així com nosaltres tan temoregem ens n'autoexcloïem, ideologies més audaces cuitaven a proclamar-se els representants únics i exclusius. Sorgia així un malentès encara actual: una cosa, per exemple, és voler per a la nostra Església el signe essencial de la preferència dels pobres i la seva evangelització, i una altra acceptar la representativitat dels pobres que pretenen algunes propostes ideològiques i polítiques.

Anant encara una mica més al fons, trobem el problema de la dialèctica Església-món. Hem tendit a pensar que la fe havia de posar-se al servei del progrés tal com el món el proposa, com si el llevat evangèlic fos més un suport que un revulsiu, i com si no existissin intents declarats i intents subreptícs de construir l'home al marge de la pedra angular, Crist... També aquesta tendència neixia d'una voluntat de superar vells defectes. Però no va lluny d'osques l'arquebisbe de Bolònia, Giacomo Biffi, quan posa entre els ell'anomena "ídols postconciliaris", la "cosmolatria".

En la seva obra "La bella, la bèstia i el cavaller", model de crítica aquada i benhumorada, escriu amb fina ironia: "Si examinem amb atenció alguns textos eclesials recents (per exemple alguns formularis de pregària dels fidels) tenim la impressió que els dos mots "món" i "Església" hagin intercanviat el sentit que tenien abans. Sempre es demana que l'Església comprengui, reconegui, es converteixi, abandoni el seu egoisme i la seva voluntat de poder, etc.; i, en canvi, es prega perquè el món sigui reconegut i satisfet en les seves aspiracions, ajudat en les seves necessitats, exaltat en els seus valors. Sentint certis elogis del món, arribes a preguntar-te per què a Jesucrist li va passar pel cap de fundar l'Església, empitjorant notòriament les coses..." i acaba preguntant: "Si més no pel que fa a la terminologia, és innegable la ruptura amb la tradició anterior. Però, estricta, en realitat, d'una simple qüestió de vocabulari?"

l'any. Després d'Alemanya, Espanya és el país europeu que més refresc consumeix i un dels deu primers del món. Madrid i Barcelona consumeixen una tercera part dels 2.200 milions de litres que la indústria analcololera produirà aquest any. Eivissa és un dels indrets de més consum del món, amb 135 litres per habitant a l'any.

La indústria de begudes refrescants compta amb 1.695 fabricants i 18.000 treballadors, i facturarà el 1985, uns 100.000 milions de pessetes, xifra, a la qual cal afegir els 22.500 milions de pessetes de les aigües minerals.

Instal·lar la via d'ample europeu costaria 80.000 milions

L'entrada de l'Estat espanyol a la Comunitat Econòmica Europea provocarà un augment del trànsit ferroviari. La conveniència de fer una via d'ample europeu de Portbou a Barcelona va ser defensada en unes jornades del Col·legi d'Economistes de Catalunya. Un primer càlcul preveu una inversió d'uns vuitanta mil milions. Un representant del ministeri de Transports va afegir-hi que el govern ho estudiaria.

Món

Els nens xinesos fan campanya antitabàquica

Un grup de més de set-cents infants xinesos han llançat una crida a tots els infants de la República Popular de Xina perquè demanin als seus pares que deixin de fumar. En la seva crida els nens expressen el seu desig de tenir un "pare sa", i es queixen que els seus fumadors progenitors els diguin que "fumar és cosa de grans, vosaltres, els nens, no us hi heu de posar". Els infants autors d'aquesta crida, naturals tots ells de la província d'Habel, demanen als més de 200 milions d'infants xinesos que s'uneixin a ells en una croada contra el tabac. Les màximes autoritats xineses han donat el seu suport a la iniciativa juvenil.

Condecoracions a líders europeus

El ministeri d'Afers Estrangers espanyol ha concedit la gran creu de l'ordre d'Isabel la Catòlica a Jacques Delors i Lorenzo Natali, president i vicepresident de la comissió de les Comunitats Europees. També s'ha concedit la mateixa distinció a N. Ersoff, secretari general del consell, i al comissari d'Agricultura i Pesca de la CEE, Frans Andriessen. També han estat condecorats amb la gran creu del Mèrit Civil els ambaixadors dels altres onze països de la CEE.

En el seu viatge a Liechtenstein

Joan Pau II adverteix sobre els perills de la riquesa

"El benestar material exigeix una gran maduresa moral i un sentit de responsabilitat, perquè sinó condueix amb molta facilitat cap al confort, a la satisfacció de les necessitats egoïstes i a la indiferència amb els altres, facilitant pautes d'actuar i de pensar que no són compatibles amb la moral cristiana, fonamentada sobre l'amor de Déu i del pròxim", va dir Joan Pau II a Vaduz, capital del Principat de Liechtenstein.

Joan Pau II va romandre deu hores en aquest petit país que té un alt nivell de vida, amb 11.000 dòlars de renda per càpita. És un paradís fiscal on tenen la seva seu més de 40.000 empreses.

La visita pastoral del Papa tenia com a lema: "A la trobada de la vida". Precisament ara, el Parlament de Liechtenstein estudia un projecte de llei que, si bé força més l'actual legislació antiavortista del país, considera tanmateix la possibilitat d'alguns casos terapèutics especialment greus.

El bé de la societat està unit al bé de la família

Durant la celebració de l'Eucaristia de la festa de la Nativitat de Maria, una hora després de la seva arribada, en presència de tota la família del príncep i de gairebé 50.000 persones —moltes d'elles procedents de Suïssa, Alemanya i Àustria—, el Pontífex va reflexionar sobre el gran misteri de l'Encarnació. Va dir "cal començar a preparar la propera celebració del II mil·lenni de l'Encarnació del Nostre Salvador". Tot això el va portar a parlar de la família cristiana. La seva

El Papa amb els prínceps de Liechtenstein.

homília va ser un vertader compendi de la doctrina de l'Església sobre la família cristiana. Va reafirmar que "l'Església està convençuda que el bé de la societat i el seu propi bé estan estretament lligats al bé de la família i que tot allò que contribueix a la solidesa de la família recau en bé de la comunitat. El desig de reconciliació pregona que té la humanitat passa per la reconciliació de la família. Una llar on els esposos s'han convertit en estranys un per l'altre no pot ser salvat si no és pel

perdó mutu i la voluntat de recuperació de la unió. El mateix succeeix entre fills i pares: els conflictes han de ser assumits recíprocament, amb comprensió i perdó. Això s'aconsegueix si no ens tanquem en nosaltres mateixos, en l'orgull del propi punt de vista.

El Papa va recomanar la prèvia reconciliació amb Déu mitjançant la confessió personal, perquè ofendre al pròxim és ofendre Déu. No s'ha d'excloure Déu de la reconciliació entre els homes. S'ha de recórrer al sagrament de la penitència, que dona la pau que només Déu pot donar. Referint-se a la missió popular que des d'avui, i durant tot un any, se celebrarà en aquest país, va demanar als missioners que donin prioritària atenció a la confessió individual. Va recomanar l'oració en família. "S'ha de resar en comú, començant per beneir la taula. Sé —va dir— que per alguns resulti un esforç tornar a aquest costum, però cal deixar de banda les falses vergonyes religioses".

Predicar els principis morals de la família cristiana

Va manifestar la seva preocupació "per les ideologies agressives que, presentant-se com a

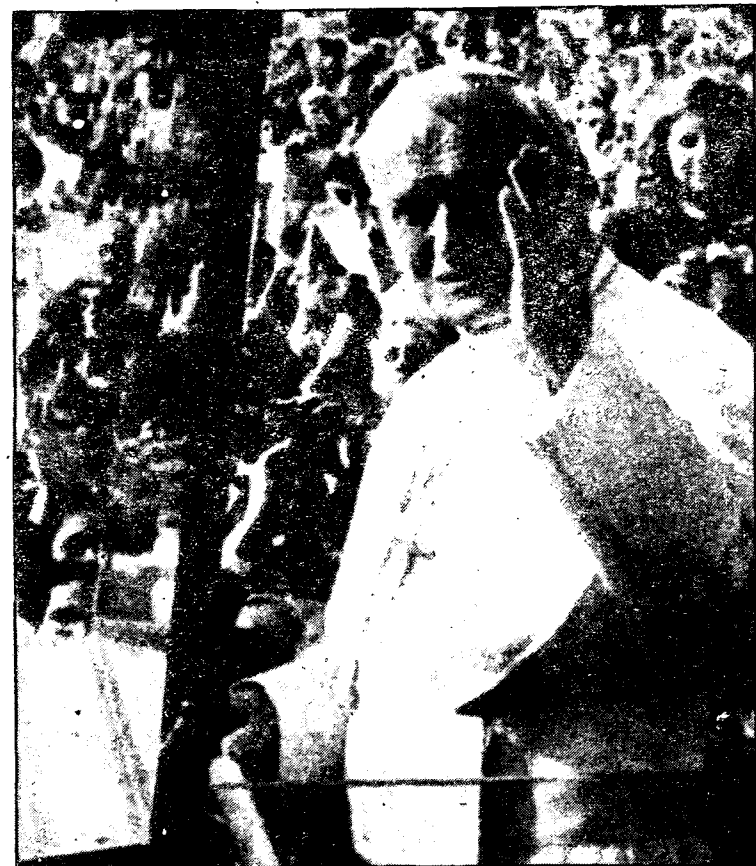
modernes, volen persuadir-nos que la família és una cosa superada i fins i tot enemiga de l'home". Va anunciar que l'Església catòlica no deixarà de predicar els principis morals de la família cristiana, sense retallar-los no

limitar-los, denunciant sempre i sobretot el mal de la vida en comú extracnjugal, la infidelitat, la pràctica creixent del divorci, els abusos en el matrimoni i l'avortament. La verdadera família cristiana és una benedició per al món i un preciós llegat per a la comunitat. La humanitat necessita aquest testimoni de fe en aquesta hora baixa de la història.

Defensa de la vida humana

Acabada la missa, Joan Pau II, abans de resar l'"Angelus", va pronunciar una defensa, especialment vigorosa, de la vida de l'infant que encara està per néixer.

El Papa va assenyalar en primer lloc que "el 8 de setembre és, en el calendari litúrgic de l'Església, la festa de la Nativitat de Maria, precisament nou mesos després de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, el 8 de desembre. En la fixació d'aquests dies, l'Església ha tingut en compte el temps natural d'un embaràs humà". El Pontífex va prosseguir destacant que "en el ventre matern, la vida humana en el seu començament, que fa florir la potència creadora de Déu en misteriosa col·laboració amb la força donadora de la vida de l'home i de la dona, és, des del primer moment de la concepció, un bé mereixedor d'una particular protecció.

Joan Pau II defensà la vida humana, la família cristiana i subratllà que la riquesa exigeix maduresa moral.

FES-TE SOCI DE LA LLIBERTAT.

Nom
Adreça

Desitja rebre informació per associar-se a la secció espanyola d'Amnistia Internacional. (Envieu aquesta butlleta a l'apartat de correus 5571 de Barcelona.)

AMNESTY INTERNATIONAL

Vaticà dia a dia

Les dues jornades de
Joan Pau II a Gènova

Les dues jornades que Joan Pau II passarà a Gènova els vinent dies 21 i 22 de setembre seran rics en manifestacions, segons deixa entreveure el programa oficial fet públic per la cúria arxiepiscopal genovesa, després d'haver rebut l'aprovació del Vaticà.

El Papa arribarà a l'aeroport de Gènova després del migdia del 21 i serà rebut per les autoritats religioses, civils i militars. A continuació es dirigirà a la fàbrica "Italsider", on es trobarà amb els obrers i pronunciarà un discurs, abans de dirigir-se amb vaixell al centre de la ciutat on, en el port vell, pronunciarà un altre discurs. La jornada acabarà amb l'encontre oficial amb les autoritats de la ciutat, que tindrà lloc a la catedral.

El dia següent, al matí, Joan Pau II farà una visita al Santuari de Nostra Senyora de la Garde, i després al "piccolo cottolengo" de Don Orione. Seguidament hi haurà la trobada amb els joves al palau d'esports i, finalment, visitarà el seminari arxiepiscopal.

A la tarda, visitarà l'Institut Gianni Gaslini, especialitzat en malalties de la infància. I finalment, el punt culminant d'aquest viatge apostòlic: la beatificació de Virginia Centurione Bracelli, durant una missa solemne celebrada a la plaça de la Victòria.

Virginia Bracelli, que pertanyia a la noblesa genovesa, visqué del 1587 al 1651. Fundà obres d'assistència i de caritat que donaren naixement a dues congregacions religioses: una genovesa, Les Germanes de Ntra. Sra. del Refugi en el Mont Calvari, i l'altra, amb seu a Roma, les Filles de Ntra. Sra. del Mont Calvari, institut fundat l'any 1827 a petició del papa Lleó XII. Les religioses d'aquests dos instituts treballen a les escoles, sanatoris, leproseries i centres per a disminuïts.

Nou director de la revista
"Civiltà Cattolica"

El pare Gianpaolo Salvini, jesuïta de quaranta-nou anys, és el nou director de la revista religiosa italiana "Civiltà Cattolica". És doctor en economia i teologia i és també un expert en la problemàtica lberoamericana, després de la seva estada pastoral a Recife (Brasil) els anys 1970-71. Parla correctament cinc idiomes. Substitueix en el càrrec al pare Bartolomeo Sorge, de cinquanta-sis anys, que ha dirigit l'esmentada revista durant dotze anys i ha estat un dels majors protagonistes del postconcili a Itàlia.

Polèmica sense fonament

El diari "La Repubblica" ha tornat a la càrrega, criticant sense fonament els viatges del Papa. Aquesta vegada ha estat per mitjà de la publicació d'un article del seu corresponent d'Udine, en el qual es criticava el seu futur viatge a la regió de Friuli i en el qual s'accentuava el cost i s'afirmava que ni tan sols els bisbes de la regió volien que es dugués a terme.

A aquestes afirmacions sense fonament ha respost el bisbe d'Udine, monsenyor Alfredo Battisti. El bisbe afirma que la proposició d'invitació prové dels fidels de Gemona per a la inauguració de la catedral, restaurada després del terratrèmol del 1976. Una invitació a la qual han donat suport tots els bisbes "pels motius següents: el desè aniversari del terratrèmol; el Friuli, durant segles, ha estat escenari d'encontre de tres cultures, italiana, eslava i germànica; és el lloc ideal, per tant, perquè allí el Papa llanci el missatge d'una Europa unida, de l'Atlàntic als Urals... Aquileia fou, en els primers segles, centre d'irradiació del cristianisme per a l'Europa centrodanubiana, i ofereix l'estímul,

reaccionant al secularisme, perquè els fidels de Friuli sentin la missió de reevangelitzar la seva regió, a les portes del tercer mil·lenni. Per aquestes raons el Consell Presbiteral de la Diòcesi d'Udine, unànimement, s'ha declarat favorable a la visita del Papa..."

El Vaticà obre els
seus arxius

El pontificat de sant Pius X i els esforços de Benet XV per abreuçar la primera guerra mundial ja no tindran secrets pels historiadors. El papa Joan Pau II ha decidit obrir les portes dels arxius vaticans en tot allò que fa referència a aquests dos pontificats, és a dir, des del 1903 al 1922.

La decisió del Papa fou anunciada el dijous, dia 29 d'agost, per Ràdio Vaticà, citant una comunicació de monsenyor Michele Macarrone, cap de la delegació de la Santa Seu en el XVI Congrés d'estudis històrics, que se celebrà a Stuttgart. L'obertura dels arxius serà "gradual" per a donar temps a tenir els documents preparats científicament per a la seva consulta.

Crida del Papa a favor
dels emigrants

Amb motiu de la Diada mundial de l'emigració, celebrada recentment, el Papa ha expressat la seva preocupació "pels milions de persones afectades per un dels esdeveniments més dramàtics i complexos de la història: les emigracions". Segons Joan Pau II, "recentment, les emigracions han revestit un aspecte deshumanitzat de persecució política, religiosa, ideològica, ètnica". El Papa ha invitat les Esglésies locals a actuar a favor dels emigrants per què puguin "salvar menys dolorosament el drama de la seva inserció".

Àfrica en moviment

Raphaël Tossou, de 39 anys, és un dels més il·lustres teòlegs d'Àfrica. És professor del seminari major de Lomé. Ha escrit l'interessant article que reproduïm a continuació:

RAPHAËL TOSSOU

Mentre escric aquestes línies, el Papa s'apropa al Santuari de Togoville, dedicat a Nostra Senyora del Togo, Mare de la Misericòrdia. L'escenari és esplèndid. El sol va pujant entre l'herba del llac, rera les flors vermelles del Laurier, el ciclamen de Buganvillee. Àfrica és aquesta bellesa. Però l'Àfrica té necessitat d'altra bellesa: la de renovament cristià.

Joan Pau II ha utilitzat a Lomé la paraula "aggiornamento" ("posada al dia"), i haig de dir que la seva vinguda a l'Àfrica, només amb la notícia d'aquest adveniment, s'ha produït un moviment de fe que per si sol justifica el seu esforç. S'ha començat a cantar millor... Després més bateigs i més matrimonis cristians. I pels nostres sacerdots l'eixamplament del nostre cor a dimensió universal. La universal de l'Església, Pere ha vingut aquí. El que és universal i el que és local al mateix temps s'han trobat aquesta tarda. Hem entès que la nostra Església encara ha de ser missionera. La missionalitat és sinònim de l'autenticitat d'una Església. I nosaltres volem ser autèntics. I la millor manera d'estar amb Crist, és aquella en la qual es concilia ser cristià i ser africà. No hi ha contradicció en aquests termes. Cal dir que no hi ha Àfrica autèntica, segons el valor que Déu l'ha pensat, si no és en Crist.

La cultura africana no és estranya a la cultura de Déu. I així la cultura catòlica no podrà ser tal si menysté la cultura africana togolesta tocada per Crist. Des de fa tres anys la Conferència episcopal del Togo reflexiona sobre el tema de la relació entre "el que és autènticament cristià i el que és autènticament africà". Sobre aquest tema he tingut l'honor de ser relator. I crec que la nostra tasca de fills de Déu es mesura com a cristificació, com a capacitat de fer cultura amb l'Evangeli sense abandonar la tradició togolesta. És la inculturació. Crec que el Sínode africà, quan els bisbes i el Papa es decideixin a convocar-lo, haurà de ser catòlic. Aquesta és la condició per salvar la nostra autèntica peculiaritat. No serà un gest —no haurà de ser-ho— d'allunyament de la universalitat, sinó sempre d'autèntica confluència. La llum de l'Evangeli farà veure la llavor dipositada per Déu en la nostra cultura: tot això no pot ser replegament sinó obertura a la cultura de Déu que es desplega arreu del món. Africanització serà al mateix temps divinització de la nostra cultura.

Sé que molts disfressen el problema dient també, per exemple, que es pot pensar en una ètica africana. Tant en el matrimoni com en les relacions humanes. Això és fals. Hem de viure l'Església, i amb aquesta experiència l'ètica es manifestarà com a única, perquè única és la veritat. Única i africana, encarnada com serà pels qui, com nosaltres a Togoville, tenim la tasca, en Crist, d'alliberar l'home.

Castel Gandolfo

El Papa, "oient" d'il·lustres
científics

Conclouren els col·loquis organitzats per l'Institut de Ciències de l'Home, de Viena, sobre "la crisi contemporània", que s'han celebrat a la vila pontificia de Castel Gandolfo, per invitació de Joan Pau II. El Papa ha obert les portes de la seva casa a vint-i-tres eminents intel·lectuals d'alt nivell, de l'Est i de l'Oest, protestants, jueus, agnòstics i catòlics, membres de famoses acadèmies i d'universitats il·lustres, com Oxford, La Sorbona, Varsòvia, Chicago, Montreal, Budapest, Viena, Múnic, Heidelberg, Cambridge..., especialistes en filosofia, art, economia, física, antropologia, bioquímica, teologia, matemàtiques... Uns col·loquis que han tingut el propi Papa com a "entusiasta oient".

El president de l'Institut de les Ciències de l'Home, de Viena, el teòleg polonès Josef Tischner, professor de l'Acadèmia Pontificia de Cracòvia, alumne i amic del Papa, afirmava que la divisió d'Europa és una tragèdia. Per això, l'objectiu de l'Institut és la seva reunificació. Parlant d'aquests col·loquis, la segona edició dels quals acaba de clausurar-se a Castel Gandolfo, comentà que tots

els membres de l'Institut se senten influenciats per l'actitud ètica del Papa.

Aquesta cloenda ha coincidit amb la festivitat del patró de Castel Gandolfo. Joan Pau II també s'hi ha sumat, celebrant la missa dominical a la parròquia local. Durant aquests tres dies que ha durat la trobada dels científics, Joan Pau II ha assistit als col·loquis matí i tarda. Sis hores diàries escoltant les intervencions dels acadèmics; una mirada realista i lúcida sobre la crisi del món contemporani des dels seus diferents angles, en els quals el pessimisme i l'esperança han resultat equilibrats i sota un comú denominador: la presa de consciència que la humanitat necessita més cor i més conversió de cor per a la seva supervivència.

Joan Pau II no ha intervingut, simplement ha escoltat i en les pauses i descansos ha canviat impressions amb els intel·lectuals i científics. Uns dels seus col·laboradors ha comentat que "és el que més li agrada... aquestes són les seves vacances". Una nova forma de prendre el pols al món, per qui res del món no li és aliè i constantment es preocupa per realitats, situacions i persones.

Barcelona

Celebracions i cultes en el Santuari de la Mare de Déu de la Mercè.- Dilluns, dia 23: Tarda, Misses a les 5'30 i 6'30. A les 7'30, Rosari, Exercicis de devoció a la Mare de Déu, i a les 8, Pregària de Vespres i Santa Missa amb la participació de la Federació de Cristians de Catalunya. Hi són invitats també tots els escolars. Amb motiu de l'any de Sant Pere Nolasc i 750 aniversari de la confirmació de l'Orde de la Mercè, a les 11 de la nit, dirigida pels PP. Mercedaris, hi haurà una Vetlla de Pregària, i a les 12, Missa Solemne, presidida pel Rdm. P. Domènec Acquaro, General de l'Orde de la Mercè. **Dimarts, dia 24:** A les 8 i 9, Misses. A les 10'30: Missa concelebrada que presidirà l'Emm. Sr. Cardenal, Dr. Narcís Jubany. A l'ofertori, ofrena de flors per les cases regionals. A les 12'30, 1'30 i 2'30, Misses. A la tarda: Missa, a les 6. A les 7, Rosari i Exercicis de devoció a la Mare de Déu. A les 7'30 i 9, Santa Missa. Cada dia, fins el dimarts, dia 1 d'octubre, continuarà l'Octaviari. A les 7'30, Rosari, Exercicis de devoció a la Mare de Déu de la Mercè. A les 8, Santa Missa.

Grup de Sant Martí de Porres. XXII Trobada-Aplec.- Tindrà lloc el dia 29 de setembre, a 2/4 de 5 de la tarda, a la Parroquia de Sant Llorenç, c/ Entença, nº

109-111 (Aragó-València). Presidirà la celebració eucarística el consiliari del Grup. Mn. Miquel Rodríguez. Queden invitats tots els qui estimen els vellets i malalts.

Grup Europeu de Treball del Moviment de Cursets de Cristiandat.- Del 26 al 29 d'aquest mes, se celebrarà al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès (Barcelona). La II Trobada del G.E.T. Hi participaran un centenar de persones, responsables del Moviment de Cursets, que procedents de dotze països europeus es reuniran per intercanviar aspectes de les seves realitats diferents i per confirmar la seva comunió de vida en l'Esperit.

Centre Passatge.- Té oberta la matrícula de les següents activitats: Esplai de nens i adolescents; Grups d'excursionisme i teatre de joves; Grups de tercera edat; Grups de graduat escolar i cultura continuada. Informació: c/ Passatge Mercader, 13. Tel. 215.15.99.

Trobades per a noies. Curs 1985-1986.- Se celebraran periòdicament a l'hostatgeria del Monestir de Sant Benet de Montserrat, des de les 5 de la tarda del dissabte fins a les 6 de la tarda del diumenge. La propera és per a noies a partir dels 18 anys, i tindrà lloc els dies 5 i 6 d'octubre. Tema: "Vida de Jesús i vida del món". Cal portar la Bíblia o el Nou Testament. El preu de la pensió és volun-

tari. Per inscriure-us: Tel. 835.00.78, de 4 a 6 de la tarda.

Institució Cultural del C.I.C.- Escola de Català: Cursos per a catalanoparlants, Curs per a no-catalanoparlants, Curs de Didàctica, Curs per a correctors, Curs de català per a estrangers.- Curs de comptabilitat. Cursos d'Informàtica i d'Ofimàtica.- Curs d'actualització del dret empresarial bàsic.- Cursos de mecanografia i taquígrafia. Informació i matrícula: Institució Cultural del C.I.C., c/ Reina Victòria, 14-Via Augusta, 205. Tel.: 200 11 36 (6 línies). 08021-Barcelona.

Facultat de Teologia de Barcelona. Cursos de Formació Permanent.- (1985-1986). Ofereixen una síntesi de qüestions fonamentals de Teologia avui. El curs d'enguany tractarà sobre: "ELS QUATRE EVANGELIS" (lectura històrico-exegètica). Classes: De 10 a 11'5 i d'11'45 a 13 hores. **Curs de Preparació al ministeri sacerdotal.** Destinats als qui preparen immediatament l'ordenació sacerdotal—seculars o religiosos—i als qui l'han rebuda més recentment. Classes: Dilluns. Del 14 d'octubre al 28 d'abril.

Curs d'Iniciació a la Bíblia. Ofereix una visió panoràmica de la Història de la Salvació. Classes: Dimarts (Antic Testament), dijous (Nou Testament), del 15 d'octubre al 27 de maig, del 17 d'octubre al 29 de maig, respectivament. Informació i matrícula: Secretaria d'Estudis, c/ Diputació, 231. Tel. 254.16.00. D'11 a 13, de dilluns a divendres.

A la seu de l'Institut de Teologia Fonamental (Centre Borja, St. Cugat del Vallès) Curs Sistemàtic de Formació Permanent. Abasta totes les àrees de la Teologia en els temes més actuals, problemàtics i de major incidència pastoral.

Estructurar en tres anys. Curs 1985-1986 (2on. any). Classes: A partir del 16 d'octubre fins el 28 de maig, tots els dimecres lectius. **Curs Monogràfic.** Aprofundiment per als qui ja han cursat els tres anys de Formació Permanent. Classes: Els mateixos dies i hores que el curs ordinari de Formació Permanent. Informació i matrícula: Secretaria de l'Institut. O trucant al telèfon: 674 11 50. Horari de Secretaria: d'11 a 13 hores, a partir del 25 de setembre.

Centre d'Estudis Familiars.- El Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar i la Facultat de Teologia de Barcelona amb la col·laboració de la Fundació Vidal i Barraquer han fundat el Centre d'Estudis Familiars que començarà les seves activitats aquest curs. El Centre vol proporcionar als seus alumnes una adequada preparació científica, teològica i pastoral en el camp del matrimoni i de la família, a la llum de les ciències humanes i de l'Evangeli. Els destinataris són totes aquelles persones que es dediquen o volen dedicar-se a la pastoral matrimonial i familiar els professionals que actuen en el camp de la família. Per a consultes i més àmplia informació: Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar, c/ Diputació, 231, tel. 253.86.59, de 4 a 8 de la tarda.

Centre d'Animadors del Cant litúrgic.- Iniciarà el Curs el dia 7 d'octubre i continuarà cada dilluns, de 7 a 9'30, fins el 12 de maig. Aquest curs de formació musical és dedicat als cristians que treballen en l'animació del cant litúrgic a les celebracions. Inclou estudis de repertori, direcció, lectura musical, polifonia i salmòdia. Informació: Centre de Pastoral Litúrgica, c/ Rivadeneyra, 6 tel. 302.22.35.

Curs Bàsic de Litúrgia.- Organitzat per l'Institut de Litúrgia del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, començarà el dia 3 d'octubre, en sessions setmanals, cada dijous, fins al 20 de març, de les 7 a les 8'30, destinats a tots els cristians que col·laboren en la preparació de les celebracions. Informació: Centre de Pastoral Litúrgica, c/ Rivadeneyra, 6 Tel. 302 22 35. Barcelona.

Tallers de Teologia i Pedagogia religiosa al Maresme.- Aquest taller, amb una durada de dos anys, tenen la finalitat de donar una visió de conjunt del cristianisme, i a la vegada preparar per a l'obtenció de la Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat (DEI) que capacita per impartir classes de Religió nivell d'E.G.B., catequistes, animadors i agents responsables de la tasca eclesial interessats en la matèria. Informació i matrícula: Col·legi Salesià de Mataró, c/ Avinguda Puig i Cadafalch, 80. Tel. 798.04.89; matí de 9 a 13 h.; tarda de 15 a 18 h. Coordina l'Escola Universitària de Professorat de Religió de la Facultat de Teologia de Barcelona.

Vic

VI Trobada Interdiocesana d'Exercitants.- S'ha programat per el propi dia 12 d'octubre, la VI Trobada Interdiocesana d'Exercitants dels bisbats de Vic i Solsona. Serà un dia de recés i convivència a la Casa del P. Claret, de Vic. És oberta a tothom: dones, homes i joves que s'hi aplegaran en un clima d'amistat, pregària i germanor. Presidirà el Sr. Bisbe de Vic, Dr. Josep Mª Guix i Ferreres. Amics de Vic i Solsona, us hi esperem!

"Coneixeu
més bé encara
els bons vins de
Catalunya"

Son l'esforç de la nostra pagesia

5^a
MOSTRA DELS
VINS DE
CATALUNYA
BARCELONA

Rambla de Catalunya
(Mallorca-Diagonal)
Del 21 al 27 de Setembre
Horari de 11 a 21 hores

Organitza:

Dept. d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

GENERALITAT DE CATALUNYA

AJUDA'NS A
SALVAR UNA VIDA!

• TELÈFONS DE LA VIDA:

204 71 11 i 247 31 20

- Centres d'acollida de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO-VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE
A LA VIDA HUMANA

Bonaplata, 42, 1.º T. 204 71 11
08034-BARCELONA

COL-LABORI PERSONALMENT
O FENT-SE SOCI

TELÈFONS DE LA VIDA A:

BARCELONA: Bonaplata, 42, 1er. - Tel. 204 71 11
BILBAO: Diputació, 8, 4.º, 13 - Tel. 415 55 19
CÁCERES: Apartat 159 - Tel. 22 68 65
CADIS: Apartat 534 - Tel. 27 96 58
MADRID: Fuencarral, 41, 1.º - Tel. 231 93 15
MÁLAGA: Duquesa de Parcent, 3, 7.º - Tel. 22 18 61
PALMA DE M.: Pza. Sta. Eulàlia, 7, 2.º, 3.º - Tel. 21 53 53

PAMPLONA: Apartat 349 - Tel. 26 16 18
OVIEDO: Pérez de Ayala, 3, 1.º - Tel. 25 91 31
SANTANDER: Burgos, 11, 2.º, 2.ª - Tel. 37 64 05
SEVILLA: Asunción, 44, 2.º - Tel. 27 07 80
VALÈNCIA: Marqués de Zenete, 20, 14.º - Tel. 325 72 36
VALLADOLID: San Luis, 8, 3.º izq. - Tel. 29 94 71
VITÒRIA: Fundadora-Siervas, 9, 1.º - Tel. 25 86 94

Urgell

Una dinàmica casa de colònies de la parròquia de Canillo

444 joves han participat a les tasques d'AINA

A. MIRABET

ANDORRA L'AN VELLA. — Un total de 444 joves —80 monitors i 364 infants— han participat durant l'estiu en les activitats educatives d'AINA, la casa de colònies de la parròquia de Canillo (Andorra). Els joves i infants s'han distribuït en tres torns de colònies a la Casa d'AINA; aquests s'iniciaren el dia 2 de juliol i finalitzaren el 14 d'agost. També se celebrà un campament als Prats de Canillo. AINA és el nom de la Casa de Colònies de Canillo, expressament construïda per a acollir grups juvenils de colònies i conseqüentment disposa dels serveis més adequats per l'esmentada activitat. Situada enmig de la riquesa natural i paisatgística del Pirineu andorrà constitueix un punt bo des d'on emprendre interessants excursions a cims i paratges ben coneguts i també per a visitar l'abundant patrimoni romànic del Principat. Però per damunt de tot el que qualifica positivament les colònies de Canillo és l'esperit de l'equip de monitors i el seu animador Mn. Ramon Rossell.

Com que la tasca educativa no acaba mai, els dies 21 i 22 de setembre els monitors de les colònies i campaments l'equip de monitors dels tres torns de colònies i del campament es retroben plegats per a revisar les activitats realitzades, donar gràcies a Déu en una Eucaristia i preparar ja el programa de monitors per al proper curs.

AINA també els propers dies 12 i 13 d'octubre acollirà tots els monitors i caps del Servei de Colònies de Vacances del Bisbat d'Urgell per a celebrar l'Any Internacional de la Joventut.

10 anys d'escoltisme a Artesa de Segre

La setmana del 24 al 31 d'agost l'Agrupament Escolta i Guia d'Artesa de Segre ha celebrat el X aniversari de la seva fundació. Per commemorar aquest esdeveniment han organitzat diverses activitats amb els infants de la població de la Noguera: exposició sobre escoltisme, cinema infantil, una conferència sobre "Educar en el lleure", un foc de camp, teatre i finalment una missa escolta enmig d'un ambient de festa i pregària. Ramon Giribet, cap de l'Agrupament, ens explica l'origen i el desenvolupament del moviment: "Fa 10 anys un grup de joves d'Artesa de Segre va pensar que valia més encendre un foc que maleir les tenebres i amb aquesta idea van posar en marxa l'escoltisme i van crear un agrupament escolta i guia, al qual van posar el nom de Mare de Déu del Pla en honor d'una Mare de Déu venerada al poble. Durant aquests 10 anys han estat uns 240 els joves i infants que han passat per aquest Agrupament, dels quals gairebé 50 han estat caps o monitors".

Cal recordar que dos agrupaments més de la diòcesi han commemorat enguany el X aniversari de la seva fundació: l'Agrupament de la Poble de Segur i el d'Agramunt.

Aquestes efemerides són un clar testimoni de l'arrelament de l'escoltisme a les comarques d'Urgell.

Gerri de la Sal homenatja Ignasi M. Puig

Gerri de la Sal és una petita població pirinenca del Pallars però ja des de l'edat mitjana amb consciència del valor dels seus fills i del significat de la seva identitat històrica. Del 30 d'agost al 1er de setembre la Vila del Monestir benedictí i de la sal organitzà un homenatge al seu fill adoptiu Ignasi M. Puig. És muntà una exposició de fotografies sobre el romànic del Pallars i es programà un cicle de conferències sobre el mateix tema. Durant aquests dies també tenia lloc el programa dels concerts de música medieval amb la participació d'orquestrats nacionals i internacionals. També va ser inaugurat un Memorial a Ignasi M. Puig, obra de l'escultora Rosa Martínez, i va ser presentada l'obra d'investigació realitzada per l'historiador sobre l'arxiu i la vida del monestir de Gerri de la Sal. L'Institut d'Estudis Catalans i altres entitats de Barcelona i del Pallars han impulsat i coordinat els actes en honor de l'historiador de l'edat mitjana.

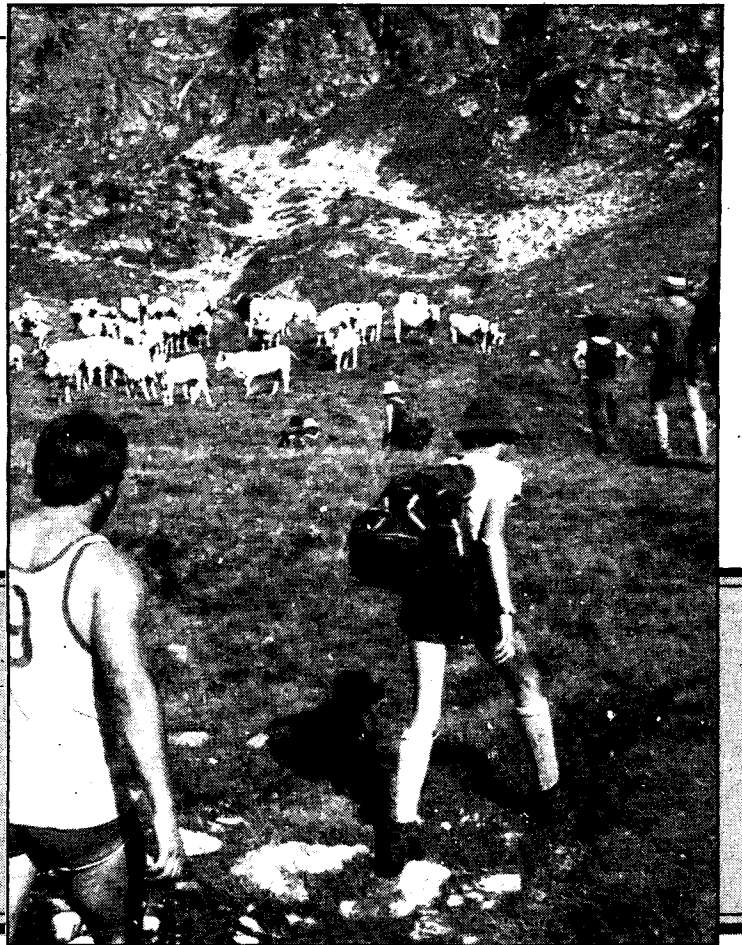
Ha mort el Dr. Llangort un urgellenc amic de l'Església i de la ciutat

A vegades hi ha noms que glosen una època, això és el que succeeix amb la persona del Dr. Josep Maria Llangort i Peral en referència a la ciutat de la Seu d'Urgell. La seva mort esdevingué el dia 10 d'agost a la Seu d'Urgell dóna peu a informació sobre la persona que obrí l'època actual de la ciutat. Persona molt vinculada a l'Església, havia succeït al seu pare en el càrrec de metge del Seminari, però és en el camp de l'art on trobem els seus millors serveis. Membre co-fundador del Museu Diocesà l'any 1957, va ser present també en la fundació de la Comissió diocesana del Patrimoni Artístic i va promoure la restauració de la catedral i del seu entorn entre els anys 1967 i 1973. Va impulsar també la restauració de l'església de Sant Miquel, la de Sant Sadurn de Tàrragona, Anserall i la de Sant Pere de Somont al camí de la Cerdanya.

L'any 1957 endegà les representacions del "Retaule de Sant Ermenegol", essent president del Patronat fins el 1985. Amb l'autor del text, Esteve Albert, va ser el gran impulsor d'aquesta representació teatral en el marc del claustre de la catedral i que ha donat a conèixer el nom de la ciutat en els ambients de l'art més espiritual i sublim.

La ciutat de la Seu d'Urgell ompli les naus de la catedral el dia de les exèquies pel Dr. Llangort i és perquè el venerava pels seus serveis exemplars al progrés, al civisme i a la convivència durant els anys que ocupà l'alcaldia de la ciutat. Per la seva obra social sobretot en el camp de l'assistència sanitària i per les seves atencions als marginats era particularment estimat pels pobres.

A Andorra no tot són comerços, cotxes i sorolls. També hi ha paisatges naturals plens de bellesa. Els participants de les activitats d'AINA en fruïren a dojo.

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

El calendari

No ens adonem de la transcendència d'allò que fem quan definim el calendari com a sistema de divisió del temps per anys, mesos, setmanes i dies. A mi, m'esgarrija pensar que tinc tants anys com vells calendaris he llençat a la paperera. No entenc l'afició de molta gent de tatxar alegrement el dia ja passat, o d'esperar amb cert delit que caigui l'últim dia del mes per arrencar triomfalment el full mensual del calendari. Home, no cal tenir presses! D'un cap a l'altre de l'any hi ha molta feina a fer, i els anys passen volant. No cal atiar el pas del temps, ni mesurar-lo pas a pas. És perdre l'estona, i sovint el temps, que passa imperturbable fent cada moment, cada dia, el seu camí.

Hi ha coses molt útils. L'utilitat, tanmateix, és un concepte equívoc i simplement pragmàtic; cal preguntar-se: útil, ¿per a què? Perquè la bondat de la utilitat ve definida per la finalitat a que s'orienta. Fer del viure quelcom simplement útil, és d'alguna manera, manipular la vida matussejament. No s'hi val a badar i perdre el temps, perquè temps perdut ocell que no torna, però cronometrar-lo obsessivament pot ser una manera enganyosa de perdre'l creient aprofitar-lo. Ser esclau és sempre contrari i perjudicial a la realització de la persona, i ser-ho del temps i del calendari, també. És una invitació al pas adelerat i superficial per la vida. Quan vol realitzar-se quelcom en profunditat i maduresa cal oblidar-se del temps, que és la circumstància i el contingent, i centrar-se, serenament, en la realització del contingut. Més que distreure's en calcular i mesurar el temps, és més profitós parar-se a pensar què és el que cal fer, perquè el temps no passi en va, com una realitat buida.

Devia ser molt més planer i divertit, viure i passejar-se pel cor del temps, quan l'home el calculava a cop d'ull tot contemplant el sol i la lluna. Era un lligam de comunió amb la naturalesa que devia ajudar a aquietar la vida. Avui, per a molts, el calendari és una mica com l'ull de l'amo que no et deixa treballar al teu aire i viure tranquil. Te'l trobes per tot arreu: tallers, despatxos, menjadors i sales d'estar, i fins i tot a les cuines. I per si no n'hi hagués prou, la micro-tècnica l'ha introduït en els rellotges i bolígrafs. Això és massa.

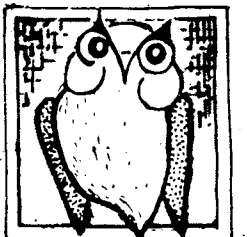
S'ha de reconèixer, malauradament, que el

ritme i les exigències de la vida moderna, tan estructurada i planificada, ens obliga a tots a fer calendaris, és a dir, a fer càlculs i previsions de cara al futur. Segons els estudiosos de les calendes del calendari, es veu que aquest fenomen ve de lluny. Seran perquè l'home és un ésser viu, inquiet, amb ganes de fer història, i perquè li agrada emmarcar i datar les obres que realitza. Així, (a part de l'inefable calendari del pagès), ens parlen del calendari lunar, solar, luni-solar, caldeu, egipci, grec, romà (julià i gregorià), asteca, hebreu, hindú, maia, musulmà, republicà, xinès, i fins i tot, per acabar i començar d'una vegada, del calendari perpetu. La cosa ha anat a parar lluny, de manera que ara, sigui on sigui, és impossible fer res fora de calendari. Així és que, vulguem o no, cal fer calendari del calendari, és a dir, fer-ne cabal.

D'ara endavant, caldrà dir: "contra mandra, calendari", que sempre és millor que un bon bastó. Sinó, tal vegada aquella enfondida arrel d'afecció a l'oci, romanalla hereditària de l'estada dels nostres llunyans avançats al paradís, ens portaria a fer les coses a les calendes gregues. La nostra sana ambició ha de ser fer del temps, més que quelcom quantitatiu, una realitat qualitativa. Ens ha de portar més que a la dèria de "fer", a l'afany de "ser".

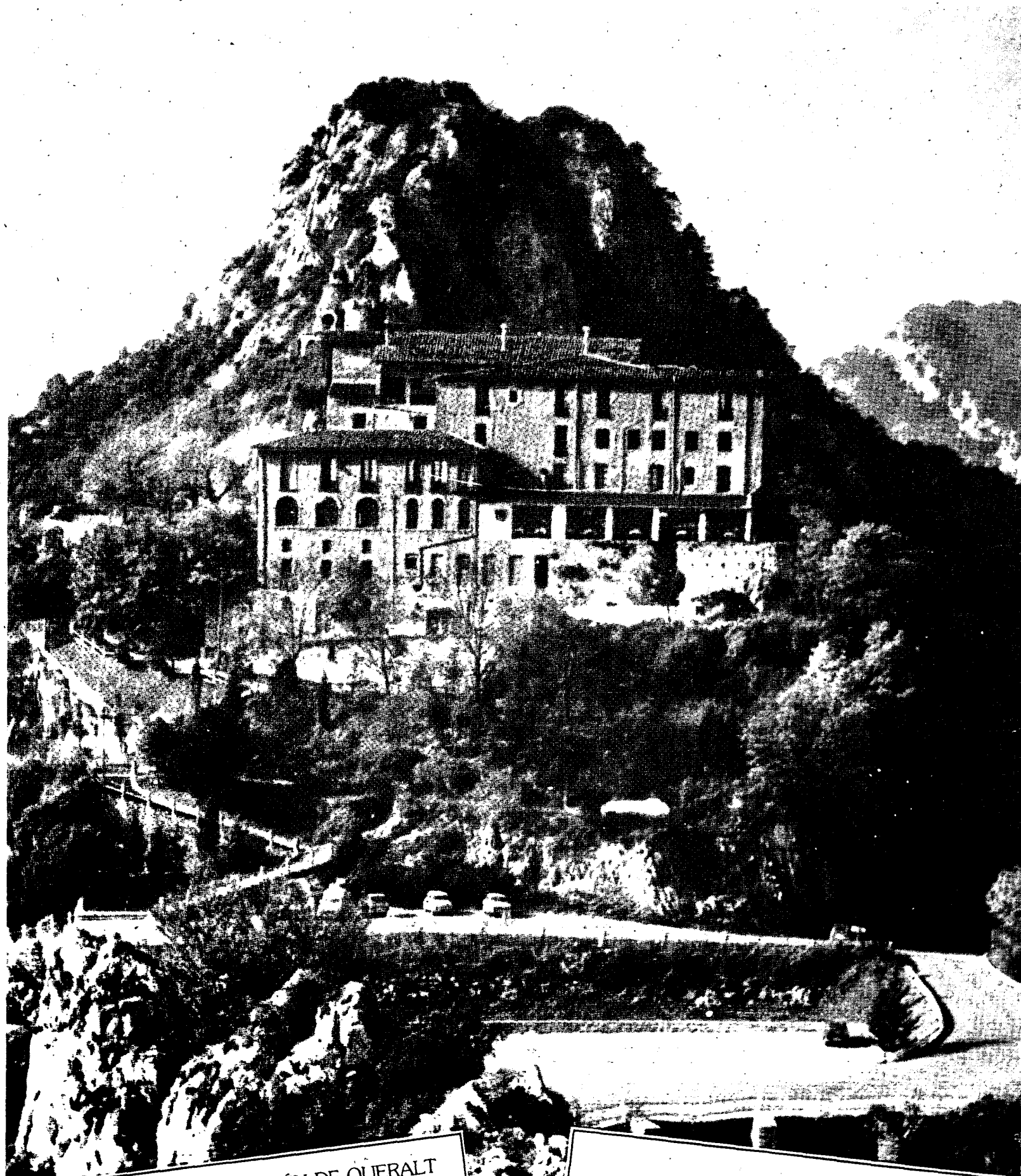
No he entès mai, el per què de fer constar l'edat a les esqueles: si és jove, ai pobret!; si és vell, "ja li tocava"; si de mitjana edat, quina desgràcia! L'autèntica valoració de l'existència personal no parteix del temps, sinó de la vida. No valem els anys que tenim, sinó allò que som. Ni valem simplement segons allò que hem fet (es poden fer moltes coses sense to ni so, i àdhuc molts disbarats), sinó segons el què val la bonesa del que hem fet.

Als refetors dels monestirs es llegeix la calendaria o lliçó del Martirologi romà, on hi ha escrits els noms i fets dels sants de cada dia. Aquests han estat persones intel·ligents: han sabut fer de la seva vida temporal, penyora de vida eterna. "Qui tingui orelles per escoltar, que escolti."

XXX VIATGE CULTURAL

6 d'octubre del 1985

SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE QUERALT
(Berga)

La Gleva
Borredà
Vilada (visita a la fàbrica de galetes Vinyes)
Berga (visita al Museu Municipal)
Santuari de Queralt

De tornada, visita a l'església pre-romànica de Sant
Quirze de Pedret.

Preu, 1950 pessetes, comprenent viatge, visites, pro-
pines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer
de València xamfrà Balmes.

Restaurant: "**Balcó de Catalunya**"
Santuari de Queralt

Tarragona

El govern peruà condecora un claretà de l'Espluga Calva

TARRAGONA.— El Germà Ignasi Poca Espasa, claretà, nascut a l'Espluga Calva, i que des del 15 d'agost de 1933 viu al Perú, ha estat distingit amb la màxima condecoració pel govern d'aquell país per la seva labor pedagògica realitzada durant més de 50 anys en el col·legi "Claret" de Magdalena del Mar, del qual fou fundador i primer director. Com a bon català, ha estat l'iniciador de diferents institucions en l'àmbit pedagògic, entre les quals cal remarcar l'Editorial "Claret", dedicada a la publicació de llibres escolars. L'enhorabona al poble de l'Espluga Calva per un fill tan il·lustre i distingit a l'altre costat de l'Atlàntic.

Goigs de santa Magdalena

L'Associació de Gogistes de Tarragona, seguint la seva tasca de divulgació de Goigs, ha publicat els Goigs de Santa Maria Magdalena, patrona de la vila de Pradell, situada a la Teixeta del Priorat. La lletra és de Mn. Josep M. Ferré i la música de Mn. Josep Monné i Roig, organista de la catedral de Tarragona. Acompanyen l'edició uns apunts històrics de Santiago Roigé i Rovira.

Nova Guia de l'Arquebisbat

Amb el nom d'"Estadística de preveres i diaques i comunitats religioses", amb data del primer de juliol, ha sortit la tradicional guia de l'Arquebisbat. Notablement simplificada, ofereix actualitzades les dades de referència pel que fa a preveres i comunitats religioses.

Vic

VI Trobada Interdiocesana de Vic i Solsona

El proper 12 d'octubre els exercitants s'aplegaran a Vic

VIC.— S'ha programat per al propinent dia 12 d'octubre, la VI Trobada Interdiocesana d'Exercitants dels bisbats de Vic i Solsona. Tots els simpatitzants i amics dels exercicis espirituals tenen una cita a la casa del P. Claret de Vic, per fer un dia de recés i convivència. És oberta a tothom, homes, dones, joves, i hi poden venir ben lliurement, esperant trobar-hi un bon clima d'amistat, pregària i germanor. La trobada d'enguany serà presidida pel bisbe de Vic, Dr. Josep M.ª Guix i Ferreres, i esperen trobar-se de bell nou —ja per sisena vegada— tots els amics de Vic i Solsona.

Noves beques per a seminaristes indígenes

Un sacerdot diocesà, que vol romandre en l'anonimat, ha fet donació de la quantitat de 300.000 ptes. per a una beca a favor d'un seminarista del clergat indígena de la Missió de Rwanda. La nova beca ha estat posada sota l'advocació de "Santa Teresa de l'Infant Jesús". Així mateix, una senyora de Sallent ha aportat, per a la mateixa finalitat, a favor d'un seminarista de Rwanda, la quantitat de 20.000 ptes. Finalment, un altre donant anònim de la Gleba ha donat la meitat d'una beca, és a dir 150.000 ptes., a favor d'un seminarista de Missions a través de l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol. Aquesta darrera beca portarà el nom de "Mare de Déu de la Gleba".

Missionera seglar
a Bolívia

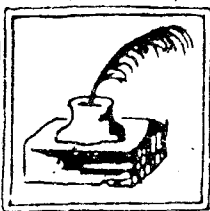
SANT JULIÀ DE VILATORRA.— S'ha celebrat a l'es-

glésia parroquial de Sant Julià, una solemne eucaristia presidida pel delegat diocesà de Missions, Mn. Àngel Miralda. L'objectiu de la festa era l'adéu de la missionera seglar Srta. Angelina Vilamala

Els assistents podran gaudir d'un dia de recés i convivència. La diada és oberta a tothom: homes, dones i joves.

i Font, que, incorporada a l'Obra de Cooperació Apostòlica Seglar Hispano-americana (OCA-SHA), marxava a Bolívia. Durant l'eucaristia, s'imposà, a la nova missionera, el Sant Crist i se li féu donació d'una Bíblia. Cal esmentar que l'Angelina Vilamala ha exercit durant set anys com a professora de l'Escola de Subnormals de Sant Tomàs de Riudeperes. Ara donarà un nou tomb a la seva vida i servirà l'Església com a missionera seglar en una obra apostòlica de la ciutat boliviana de Potosí. Ella, que se'n va amb dues noies de la mateixa organització, compta amb el suport de l'amistat i la pregària de tota la família diocesana. Li desitgem el millor encert en la seva missió i que Déu l'acompanyi.

Impromptu

La competència

ORIOL CAMPS

La competència és el revés del monopoli. Moltes coses sabem d'això, començant per la benzina i altres coses que val més no esmentar, i acabant per tot allò que tendeix a monopolitzar idees.

Quan s'estableix la competència en coses materials, que es palpen, que per necessitat serveixen per viure, tot avança vers un millorament. Seria absurd establir una competència desmillorant el què ja hi ha. La competència no pot ser deslleial. Això vol dir que ha de ser sense engany, perquè si hi ha engany deixa de ser competència per quedar senzillament com engany.

Espiritualment, la competència és necessària i el monopoli és un absurd. Ningú no pot considerar que la seva opció és única i per tant la que val. La veritat és en el lògic contrast d'opinions que en el camí del diàleg trobarà la seva raó.

Mai no trobarem la veritat plantant-nos a la riva dreta o a l'esquerra brandant una bandera que creiem veritable només perquè és fruit de la nostra imaginació.

El gran pecat dels dictadors és que volen unificar el pensament dels seus dominats. El dels demòcrates és, moltes vegades, el no veure que en els de les altres opcions també poden haver-hi idees francament bones i que és un deure saber-les aprofitar.

Barcelona

Ordenació sacerdotal de dos germans de Sant Joan de Déu

JOSEP VENTURA

SANT VICENÇ DELS HORTS.— A la parròquia de Sant Antoni de Pàdua d'aquesta població, el dia 24 d'agost tingué lloc l'ordenació sacerdotal dels germans, Ismael Ortiz i Ricard Dasí.

A les set de la tarda el temple estava ple de gom a gom. Fou ministre de l'ordenació el bisbe auxiliar de Barcelona, Dr. Ramon Daumal, acompanyat, en 15 sacerdots concelebrants, entre ells el provincial dels Germans de Sant Joan de Déu.

A la cerimònia foren presents els familiars dels neosacerdots, distingint-se les pròpies mares, ja que els dos pares son ja difunts.

El Dr. Daumal en l'homilia es

referí a la importància de la família en l'educació en la fe dels fills. "Aquestes vocacions —digué— són el fruit de tota una catequesi familiar duta a terme de paraula i d'exemple dels propis pares".

Amb motiu d'aquest fet, l'orde de Sant Joan de Déu, agraït a les dues mares, les obsequià amb una magrana oberta de plata per cada una, símbol de l'hospitalitat de Sant Joan de Déu. Cal dir també que fou gran la participació dels laics en la litúrgia i en els cants.

Els dos neosacerdots seran destinats pels superiors a tasques eminentment socials i assistencials, pròpies del carisma de l'orde hospitalari, tant popular, conegut i estimat al nostre país.

Girona

Rellançament del santuari del Mont com a centre i cultural espiritual

M. CABALLÉ

GIRONA.- El Bisbat de Girona està disposat a fer un rellançament del santuari de la Mare de Déu del Mont, situat entre les comarques de l'Empordà i la Garrotxa, després que el juliol de l'any passat s'hi celebrés el centenari de l'estança de mossèn Cinto Verdaguer. Efectivament, l'any 1884 el gran poeta vigatà s'establí durant gairebé dos mesos en el santuari del Mont, manifestant una i altra vegada les excel·lents condicions que reunia com a lloc de descans i de gaudi per la seva panoràmica que permet veure terres de sis bisbats diferents.

Així, doncs, no és gens estrany que ara es vulgui potenciar al màxim el santuari, centre de vida espiritual i cultural. En el primer aspecte s'ha nomenat capella del santuari mossèn Joan Carreras i Pera que cada diumenge hi diu missa a la unió del migdia i atén els pelegrins.

Aquests hi pugen de tots els pobles de la comarca en romeria col·lectiva o individual durant tot l'any i especialment els mesos de maig i setembre. L'existència encara de nombrosos ex-vots, entre ells de molts joves que han fet

prometences a l'honor del servei militar, d'usuari i pervivència d'una devoció arrelada avui dia.

Un focus de cultura

Però, a més de ser un centre espiritual el santuari del Mont és també des de fa segles un focus de cultura. A mig camí es troben les runes del monestir de Sous, fundat pels benedictins al segle IX, monestir que fou escola de lletres, arts i oficis com tots els d'aquest orde religiós.

ELS monjos ensenyaren a llegir, a conrear els camps, a manipular la llet, el vi i l'oli. I a partir del segle XIX els homes de la Renaixença van recollir aquesta tradició cultural. I així, homes com Marià Aguiló, poetes com mossèn Cinto Verdaguer, historiadors com mossèn Felicià Noguera, científics com Estanislau Vayreda, investigadors com Pere Alsius, han passat pel santuari. Especialment Mn. Cinto va aprofitar la seva estança al santuari per escriure poemes, perfilar el "Canigó" que tan bé es contempla des d'allí, per recollir les llegendes i tradicions orals de la gent del país.

Els pelegrins hi pugen durant tot l'any en romeria col·lectiva o individual, especialment els mesos de maig i setembre, ajudant a mantenir viva la flamarada del lloc. Però, des de fa segles, el Mont, ultra un centre espiritual, és un focus de cultura, que ara es vol potenciar.

Un autèntic microclima

S'està muntant un museu permanent del gran poeta de Folgueroles ja que encara es conserva la Cambra que va ocupar. A més, el Mont té un gran in-

terès des d'un punt de vista ecològic per les espècies botàniques que creixen a la seva falda. La seva altura de 1.226 metres i la seva ubicació entre un clima mediterrà i pirinenc li dona unes característiques molt peculiars.

Es pot dir que a la muntanya del Mont hi ha un autèntic microclima que produeix una flora pròpia, molt apta per al desenvolupament de la micologia (bolets). Entretant, la Generalitat i la Diputació intenten recuperar fins on sigui possible les restes del monestir de Sous, organitzant camps de treball a l'estiu per als joves.

Millorar la carretera

Un dels problemes que té pendent el santuari del Mont és el de la millora de la carretera d'una dotzena de kilòmetres que hi puja des de la carretera de Figueres a Besalú. Els primers trams són asfaltats i es conserven en bon estat, però després el paviment és de pista forestal i malgrat els esforços per mantenir-la en bones condicions és inevitable la presència de roquissos i pols. De totes maneres, ara es pot pujar en cotxe fins al peu de les mateixes parets del santuari,

cosa que suposa un gran avançatge per la gent gran. A més, allà mateix s'hi ha construït un ampli aparcament per gairebé un centenar de vehicles.

Danys de la tramuntana

La tramuntana d'aquest hivern passat feu caure les artístiques arcades que hi havia davant l'entrada de l'església. L'hostatgeria també es troba encara en una situació força decrepita i cal realitzar obres per garantir els mínims d'habitabilitat.

Durant els mesos d'estiu hi ha servei permanent d'hostaleria, diumenges i dies feiners.

Monsenyor Jaume Campdonat va escriure el 8 de setembre del 1984, festa del centenari de la vinguda de mossèn Cinto, i festa de la Mare de Déu, en el llibre de "visitants il·lustres": "Encetem aquestes pàgines el dia de la Nativitat de la Mare de Déu, l'any del Centenari de l'estada de Mn. Jacint Verdaguer al santuari del Mont. Déu faci que la Mare de Déu estigui present en el cor d'aquestes comarques i que la llengua que Verdaguer ens salvà, sigui la llengua de les generacions que vindran en un futur inacabable".

DEFENSAR ELS DRETS HUMANS I LA LLIBERTAT COSTA MOLT

AJUDA'NS UNA MICA

Amnistia Internacional, l'organització independent
que defensa els drets humans arreu del món.
Fes-te soci de la llibertat.

AMNESTY INTERNATIONAL

Barcelona

Enric Puig, a la clausura dels cursos d'Estiu de l'Escola d'Esplai.

“Calen propostes educatives que configurin homes i dones capaços de construir i no de destruir”

BARCELONA.— S'ha celebrat l'acte de clausura dels cursos d'estiu de l'Escola de l'Esplai de Barcelona. L'acte comptà amb les intervencions del director de l'Escola —Sr. A.M. Claret Verdú— i del director general de Joventut de la Generalitat de Catalunya —Sr. Enric Puig.

Parlament del Sr. Puig

“Ens calen propostes educatives que formin els infants i joves en el rigor, en la consciència que fer una tasca ben feta demana una fidelitat il·lusionada que sempre exigeix esforç. Un rigor que no neixi de la imposició d'una llei externa sinó del descobriment vital que imaginar, planejar, construir, realitzar i acabar un projecte no és cosa de bufar i fer ampolles sinó el fruit d'un treball, el fruit d'una acció que fa el resultat més nostre no perquè l'haguem comprat, sinó perquè és obra de les nostres mans”, comença dient el Sr. Puig.

“Ens calen propostes educatives que ajudin a fer criteris. Que no confonguin la imposició amb la renúncia a la pròpia identitat, sense criteris, sense valors explícits, fem una cosa molt pitjor: deixar els infants i joves en mans de les crides de l'entorn i sense capacitat d'afrontar-les críticament. Avui és indispensable que l'educació no sigui altra que ensenyar a optar compromesa-ment per allò que hom creu que

val la pena. Cal educar en l'opció, en la capacitat de decisió i en la voluntat de ser fidel a aquests compromisos.

Més endavant afirmà: “Ens calen propostes educatives que ajudin a configurar homes i dones capaços de construir i no de destruir. Homes i dones que sapiguin que la crítica no és un objectiu en si mateix, sinó un moment —potser necessari— en la recerca compartida d'una veritat que hem de bastir entre tots. Necessitem a Catalunya homes i dones que es preocupin per trobar en el present aquella petita esperança que neix cada matí i no, en canvi, aquells que només saben afirmar-se estripant alguna cosa del que ens envolta. En definitiva, necessitem a Catalunya homes i dones que sapiguem sumar esforços i que rebutgin tot allò que contribueixi a restar-los.

“Ens calen propostes educatives que es fonamentin en un mètode, que tinguin una identitat, que es proposin uns objectius amb tota honestedat i que no dimiteixin d'assolir-los. De vegades, un pretès esperit ultraparticipatiu no ha estat —en la pràctica— res més que la legítima-ció de fer les coses de qualsevol manera. L'absència de mètode, en definitiva no fa altra cosa que fomentar la irresponsabilitat dels responsables perquè, no s'ha d'oblidar mai que, en educació, els ideals sense mètode

de són cecs. De la mateixa manera que els mètodes sense ideals són buits: acabà dient.

350 alumnes en 5 cursos

L'Escola de l'Esplai de Barcelona, la primera de les escoles d'educadors en el lleure, ha realitzat, aquest estiu, activitats de formació per a més de 350 alumnes repartits entre els 5 cursos de monitors i els 3 de directors que s'havien programat. Aquests cursos d'estiu són una oportunitat més de formació i perfeccionament dels educadors en l'esplai a

part de les que al llarg del curs s'ofereixen a través d'aquests i altres cursos —cursos de monitors, cursos de directors, cursos monogràfics, diades de tècniques...

En les paraules del director de l'Escola de l'Esplai, s'anuncià, ja, que durant el curs que ara s'inicia, se celebrarà el 25è. aniversari d'Escola de Monitors a la Diòcesi de Barcelona (la primera escola de monitors de Catalunya) de la qual es hereva l'actual Escola de l'Esplai de Barcelona. Un important esdeveniment que no es vol deixar passar sense esment.

El nostre esforç és urgent

Cada dia moltes persones fan esforços per tirar endavant. Els mitjans de què disposen són escassos. Molts cops només poden recórrer a alguna institució perquè els ajudin. Pel camí han anat deixant les il·lusions. Tots ells estan pagant molt car el poder seguir vivint. També els seus fills. Nens mal alimentats, amb un baix rendiment escolar. Si no s'hi posa remei són futurs parats.

El nostre esforç econòmic pot ajudar que algunes situacions no siguin encara pitjors.

190.- Anciana amb una néta i una besnéta a càrrec seu. Viuen d'una módica pensió. La néta té greus depressions. Per pagar lloguers endarrerits li calen 12.075 ptes.

191.- Ancià sol i sense família. Té una malaltia crònica. Està pendent que li concedeixin l'ajuda del FAS (11.000 ptes.). Li urgeix liquidar el deute de la casa d'hostes: 16.000 ptes.

192.- Matrimoni gran. A causa de llarga malaltia té deutes d'aliments. Necessita 13.000 ptes.

193.- Senyora gran que només cobra el FAS. Per malaltia li urgeix una faixa ortopèdica que puja 18.000 ptes.

194.- Dona abandonada té un fill de 7 anys i n'espera un altre dintre de poc. La desnonaran si no paga el deute de lloguer que puja 40.000 ptes.

195.- Peó de la construcció en atur. Té set fills entre els 13 i 5 anys. Per a deutes de llum, aigua i gas necessita 20.000 ptes.

Fest i criteris

RAMON TORRELLA

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Penso que hem oblidat l'ensenyament del Concili Vaticà II sobre els desequilibris del món modern. Una molt ràpida mutació i la mateixa consciència molt aguda de les antinòmies existents avui en el món, engendren i augmenten les contradiccions i els desequilibris.

Em sembla que aquests desequilibris i contradiccions afecten especialment la concepció del dret a la vida, el dret més fonamental radical de la persona humana. ¿No és aquest desequilibri en la intel·ligència pràctica moderna i la manca d'una síntesi satisfactòria pròpia que impedeixen parlar de la mateixa manera contra la fam, l'avortament i la pena de mort?

Avui dia els pobles famolencs interpel·len els pobles opulents en virtut del dret fonamental a la

E l dret a la vida

vida i del principi de justícia que proclama que els béns de la terra estan destinats a tots els homes. Quan són tants milions els qui pateixen fam en el món, és urgent recordar a tots aquella frase dels Pares de l'Església: “Alimenta el qui mor de fam, perquè, si no l'alimentes, el mates”.

Els egoismes nacionals tenen arrels visceralment molt profundes, però en el fons són conseqüència dels egoismes personals. Davant del problema de la fam en el món, amb la nostra actitud passiva i irresponsable ¿no són tots d'alguna manera una mica assassins?

A casa nostra amb la normativa sobre la despenalització de l'avortament, en algunes situacions determinades, ja s'ha obert la porta a un crim abominable i a una pràctica infamant que degrada la mateixa civilització humana. ¿Quina legislació pot dir-se humana quan facilita el camí a la civilització de la mort? ¿Quines garanties morals té la mateixa vida social quan es presenta con justificant matar una innocent?

La vida humana és sagrada des del primer moment de la seva existència. Ara, però, parlem de la pena de mort que en alguns països estableix la legislació civil. L'argument que s'esgrimeix és que així es castiguen aquelles persones que han comès homicidis i crims horribles. També es diu que és la millor manera d'escarmentar i de defensar la mateixa societat.

S'argumenta d'aquesta forma: així com és lícit o obligatori amputar un membre gangrenat per a salvar el cos, així mateix és lícit eliminar un individu per a salvar el cos social o la societat. S'ha de sacrificar una part per a salvar el tot. Però, quan es parla així s'oblida que una persona és ja en si mateixa un tot, que té radicalment el dret a la vida, dret que ningú no pot violar. Altra cosa és privar una persona de la seva llibertat civil per tota la seva existència humana.

Personalment estic convençut que una visió coherent del dret a la vida comporta essencialment una posició ben definida contra la fam, l'avortament i la pena de mort.

Màlaga

Massa xampany a Marbella

JOAQUIM BLANC

El 31 de juliol el Bisbe de Màlaga va escriure una breu Pastoral que comentava el XVIII aniversari de la mort d'Herrera Oria, el cardenal espanyol que des del seu mirador privilegiat va poder escriure: "Els catòlics espanyols presumim de tenir en un alt nivell la moral personal; però la moral social la tenim per terra".

Però el mordent actualitzant de la carta no va ser l'evocació del fundador del "Debate" sinó una denúncia profètica que Mons. Ramon Buxarrais feia de la gent de la "Jet set" per la seva dilapidació a la costa de la milla d'or.

Són molt conegudes i difoses per la premsa del cor les festes de superluxe que munten unes dotzenes de milionaris del dòlar amb els seus mil i un números d'exhibició per a les càmeres. Càmeres que no capten la misèria del poble andalus amb el seu atur crònic, delinqüència juvenil, prostitució, drogues...

Algú havia de posar el dit al forat i aquest antic capellà català, missioner a Xile, amic dels pobres i d'una Església renovada en la senzillesa de l'Evangeli va dir el que calia. Amb valentia i amb humilitat. Sobretot amb molta humilitat. Massa humilitat de la qual el magnetòfon de la periodista indiscreta dona fe com a notari tècnic.

I aquesta seria la meva primera lectura personal en la línia de la premsa eclesial, diríem "de casa": VIDA NUEVA, CATALUNYA CRISTIANA,...

Segona lectura

Però hi ha una segona lectura que no té ulls per veure la dimensió seriosa i equilibrada, fins i tot per a la gràcia periodística que s'amaga en la Pastoral que comentem. Em refereixo per exemple a CAMBIO 16 en el seu número 717 que en la seva editorial escriu: "Per a Monsenyor, la milla d'or de Marbella sembla Gomorra de dilapidació, corrupció i perversitat. Davant els ulls de l'home d'Església les frivolitats es tornen perniciosos verí de l'ànima que cal condemnar sense paliatius. El pobre Jaime de Mora es torna diable coix, abominació".

I amb les paraules tronants del profeta, la vida de Marbella s'enriqueix.

Vegin a més les fotografies dibuix i especialment els titulars "seleccionats".

Tercera lectura

Hi ha una tercera lectura que casualment va caure a les meves mans de turista per terres alemanyes. Em refereixo al setmanari de Frankfurt HÖRZU (Escolta) amb una tirada de set milions d'exemplars que entra en el 80% de les llars d'Alemanya federal, no és confessional i parla amb aire liberal amb temàtiques "de tot una mica".

Doncs bé, l'editorialista, Peter Bacher, es fa ressò de la notícia-escàndol i la judica amb serietat per als seus lectors. Copiem només els paràgrafs més representatius d'aquest editorial de l'última setmana d'agost.

"Què veiem a l'aparador il·luminat de Marbella?"

Nus, caviar, xampany, iots blancs, rollyss... per altra part camperols amb flagells de gana que passen desapercebuts.

No ens sorprèn que alguns se sentin al·ludits i hagin aixecat una onada de protestes.

Gunilla von Bismarck va disparar: "Els viatges del Papa costen més que totes les festes de la Costa del Sol juntes". I el germà de la reina de Bèlgica: "L'Església amb les seves pompes i els vestits dels Cardenals és tan provocativa com l'alta societat".

L'editorialista addueix que el Papa que ha viatjat per cinquanta països ha trobat un ressò com cap dels seus predecessors. Aquest Papa comprèn els seus viatges com un acte de servei.

Però tornem altra vegada a la disputa entre el Bisbe i la graciós duquessa i... comprovem l'emoció que sentim en veure les escenes del Papa en reunir a mi-

• Les tres lectures de la Pastoral del Bisbe de Màlaga

lions de persones amb el cor obert, a veure com reforça l'amor d'aquesta gent envers Déu. I quan veu les belleses en bikini de l'alta societat, reconeix també com és aquesta gent: a base d'una recerca insaciable de diversió i alegria. Amb altres paraules, volguda duquessa: no es pot comparar allò que és incompa-

table. Continui vostè amb la seva vida dolça o despreocupada però deixi l'Església, el poble i el Papa fora d'aquest joc".

En aquest món plural en el qual vivim el lector crític té en el setmanari HÖRZU una interpretació certament no clerical, i sí simplement ètica de l'"affer" de Marbella.

MEINUNG

Peter Bacher:

Zuviel Champagner in Marbella

Scheinwerfer-Spot auf Marbella. Was sehen wir da? Wir sehen die Nackten und die Schamlosen. Wir sehen Kaviar, Champagner und Bettentausch. Wir sehen Paläste, weiße Jachten und Rolls-Royce. Wir sehen die Reichen, die ihre satten Lippen mit den besten Weinen beizen, während nebenan arbeitslose Landarbeiter mit Hungermärschen auf ihr unvorstellbares Elend auf. Kann man machen, aber unbeachtet bleiben, wie der Bischof von Marbella, Monsignor Ramon Buxarrais, in einem Hirtenbrief weitert.

HÖRZU-Herausgeber Peter Bacher

nacht gefeiert. Da wird fotografiert. Aber nicht fürs Familienalbum, wo die Erinnerungen vergilben: da ist Öffentlichkeit hergestellt. Denn Leute interessieren sich für Leute - und für die da oben eben ein bißchen mehr. Einer, der seit Jahrzehnten den „Tanz um die goldenen Käfer“ (Theodor Storm) beobachtet, Michael Graeter, Star-Kolumnist der BILD-Zeitung, rückt die Proportionen zurecht: „Die Leute leben irgendwo da am Strand, sie leiden sich gegenseitig ein, wenn man die langen südlichen Nächte dann weiß man, dass es nötig ist.“

Hi assistiren 72 estudiants franciscans

IV Trobada de formació franciscana hispano-lusitana

LEIRIA (Portugal). — Ha tingut lloc a Leiria la "IV Trobada de formació franciscana hispano-lusitana".

Hi assistiren 74 estudiants franciscans vinguts de totes les províncies que l'orde de framenors té a Espanya i Portugal. La temàtica de les jornades fou: "El misteri de la salvació en sant Francesc d'Assís" pel pare Sebastià López; "Història de la vida religiosa en l'època contemporània" pel pare Vito Gómez; "Espiritualitat franciscana" pel pare Josep Mª Arregui, i "Missions franciscanes en hispano-amèrica" pel pare Joan Meseguer.

La trobada estava estructurada per la dinàmica de grup, on els joves estudiaven amb més deteniment i diàleg cada un dels temes exposats, i tenia ensem la missió d'una major comunicació entre ells. A més dels temes exposats i estudiats, els joves franciscans practicaren diversos esports, visitaren centres socials i assistencials i feren una excursió a Sintra, Lisboa i Estoril.

Cal dir que el grup reunit a Leiria adreça tres cartes: una al general de l'orde, felicitant-lo per la seva reelecció, una altra de solidaritat al pare Leonardo Boff i una tercera a un jove missioner, que fou company en anteriors trobades.

Costa Rica

Arriben a 45.000 els desapareguts a l'Amèrica Central

SAN JOSE. — El nombre de desapareguts a Guatemala, El Salvador i Hondures han arribat gairebé a 45.000 persones durant l'any 1985, han declarat els comitès de les famílies dels desapareguts d'aquests tres països, reunits a San José de Costa Rica. A Guatemala, amb 38.000 casos de desaparicions forçades, és el país d'Amèrica Central que té el nombre més important de desapareguts, han afirmat els comitès. Durant l'any 1984, 4.000 noves desaparicions han estat registrades.

Un representant del Grup d'Ajuda Mutua de les famílies dels desapareguts a Guatemala, creada l'any 1984 i que reuneix 640 famílies dels desapareguts, ha recordat l'assassinat del secretari de l'organització efectuada el passat març, senyor Orlando Gómez, i a la vegada afirmà que la seva presidenta, la senyora Maria del Rosario Godoy, havia estat igualment assassinada. Segons la versió oficial, aquesta última morí d'un accident de circulació.

Per altra banda, un representant del Comitè salvadorenc de mares de desapareguts "Monseñor Romero" ha afirmat que hi ha 6.000 desapareguts al Salvador i creu que la situació no ha millorat des que hi ha el govern demòcrata-cristià de José Napoleón Duarte. Igualment ha declarat que 250 presoners polítics han fet una vaga de fam després de dos mesos en dues presons de San Salvador, per demanar el seu alliberament i una llei d'amnistia general.

Canada

Comença una nova era per a l'ecumenisme

OTTAWA. — Les relacions ecumèniques entre els catòlics i els altres cristians del Canadà van a conèixer una nova direcció. El Consell Canadenc de les Esglésies ha aprovat una modificació de la seva pròpia Constitució, que permet a la Conferència episcopal catòlica del Canadà d'incorporar-se a les seves files a títol de membre associat.

Més de dos cents delegats representant les 13 Esglésies membres del CCE han aprovat aquesta resolució per unanimitat amb ocasió de la sisena assemblea triennal del Consell, que s'ha celebrat a Halifax. Aquesta modificació permet des d'ara, a tot altra Església o grup cristià esdevenir membre associat del CCE. Es tracta d'una gesta "històrica", així ho ha subratllat monsenyor John Sherlock, president de la Conferència episcopal catòlica, i també, recollint l'expressió del Dr. Russel Legge, president sortint del CCE, "punt culminant del creixement ecumènic després del Vaticà II".

La CCE comptava amb set membres en el moment de la seva creació l'any 1984; actualment en té 13.

Suïssa

Un instrument al servei de la litúrgia

L'orgue reneix a Europa

JOSEP M. MAS
I SOLENCH

Fa uns pocs anys assistim a casa nostra a un veritable renaixement d'aquest instrument litúrgic per excel·lència, conegut com el rei dels instruments: l'orgue. Temps enrera, quan tot just podíem començar a viatjar a l'estranger, sobretot als països centroeuropeus, ens sorprenia veure anunciats a la porta de les esglésies o dels convents concerts d'aquest instrument. Fins i tot anotàvem com una curiositat sorprenent aquells avisos que cridaven l'atenció dels visitants, tot advertint-los que si volien que se'ls obsequiés amb un concert no havien de fer sinó premer el botó d'un timbre que estava a la vista.

Ara, allò que s'esdevenia només més enllà de les fronteres ho tenim ja a Catalunya, on el Departament de Música de la Generalitat organitza cada any uns concerts a les esglésies on disposen d'aquest instrument, sota el títol "Els Orgues de Catalunya". Això ens permet d'escoltar els millors organistes del país o de l'estranger en els orgues que encara resten i que han estat degudament restaurats després dels molts avatars bèl·lics o revolucionaris, durant els quals aquest instrument ha estat objecte preferent de les fúries destructores.

Concerts alligadoradors

L'orgue prové de l'antiguitat grega però els seus mecanismes s'han modificat i perfeccionat segons les èpoques i la seva música ha merescut un tracte preferent per part de compositors com Bach, Vivaldi, Haendel, Scarlatti, Pachelbel, Frescobaldi..., entre els estrangers, o Juan B. Cabanillas, Narcís Casanovas, Antonio Cabezon, Antoni Soler i tants d'altres, entre els espanyols, sense ànim de voler establir una llista exhaustiva.

I les obres d'aquests autors són les que ens ofereixen els millors concertistes. En els programes de la dar-

tera temporada, els orgues de Sant Sever, de Barcelona, o de les parròquies del Vendrell, Santa Maria de Montblanc, Talam, Torredembarra, Santa Maria de Mataró o la Catedral de Castelló d'Empúries, s'han vist acariciats per grans intèrprets com Maria Teresa Martínez Carbonell, Vicenç Ros, Josep Maria Mas i Bonet, Montserrat Torrent, Maria Lluïsa Cortada, Valentí Miserachs... o Jean Guillou, Ivo Bartos, Georges Athanasiadis, Carole Terry i Lionel Rogg.

L'orgue també ha trobat aixopluc en diversos museus de música o col·leccions d'instruments musicals, com en el museu de Munic o en el de Música de Barcelona, on llueixen els

magnífics orgues del segle XVII. Recentment, però, s'ha inaugurat a Suïssa un museu dedicat exclusivament a l'orgue.

En la ruta de Lausanne a Sion, la capital del cantó Valais —que conserva en la col·legiata de Notre-Dame, un orgue del segle XIV, considerat avui com el més antic del món en estat de funcionament—, i gairebé en la cruïlla del camí històric que condueix al Gran Sant-Bernard, hi ha la petita població de Roche, a la vall del Roine, no massa lluny del llac Lemán. En aquest poblet, l'ordre benedictí al segle IX hi va construir un magnífic edifici rural que servia de refugi i magatzem d'aprovisionament pels que feien la ruta dels Alps, entre

Al museu de l'orgue de Roche, el visitant que demostra conèixer a fons l'instrument podrà fer ús de les peces exposades al públic. Serà un museu "viu" al servei dels organistes, cada dia més nombrosos arreu del món.

l'Europa Central i Itàlia. L'edifici ha suportat els avatars dels temps i de la història i avui, en plena restauració, serà dedicat íntegrament al museu de l'orgue. La primera part de les obres i la fase corresponent a la instal·lació museística és visitable ja des de l'estiu passat.

Obra personal d'un home

Com moltes obres d'aquest tipus, el Museu de Roche és obra personal d'un home Jean-Jacques Gramm, el qual amb esforç generós va començar la tasca de recollir peces per a la seva col·lecció particular, que avui constitueix el nucli bàsic de la nova instal·lació. En un ampli programa, ja iniciat, el museu comptarà amb biblioteca, auditorium, sala de conferències, etc., on es donaran cursos, concerts o se celebraran reunions o simposis internacionals. Curiosament, si el visitant té coneixements musicals suficients, se li permetrà de tocar els instruments exposats, ja que és pretensió del fundador que tots estiguin en condicions de funcionament.

En els conservatoris de música d'arreu, per altra banda, el nombre d'alumnes que aprenen a tocar l'orgue ha augmentat favorablement. Ells, sens dubte, contribuiran a consolidar aquest moviment a favor d'aquest fascinant instrument, fins ara massa oblidat entre nosaltres.

750 aniversari de la Confirmació de l'Orde

La tasca penitenciària i de reinserció social, pastoral primordial dels Mercedaris a Catalunya

J.R.

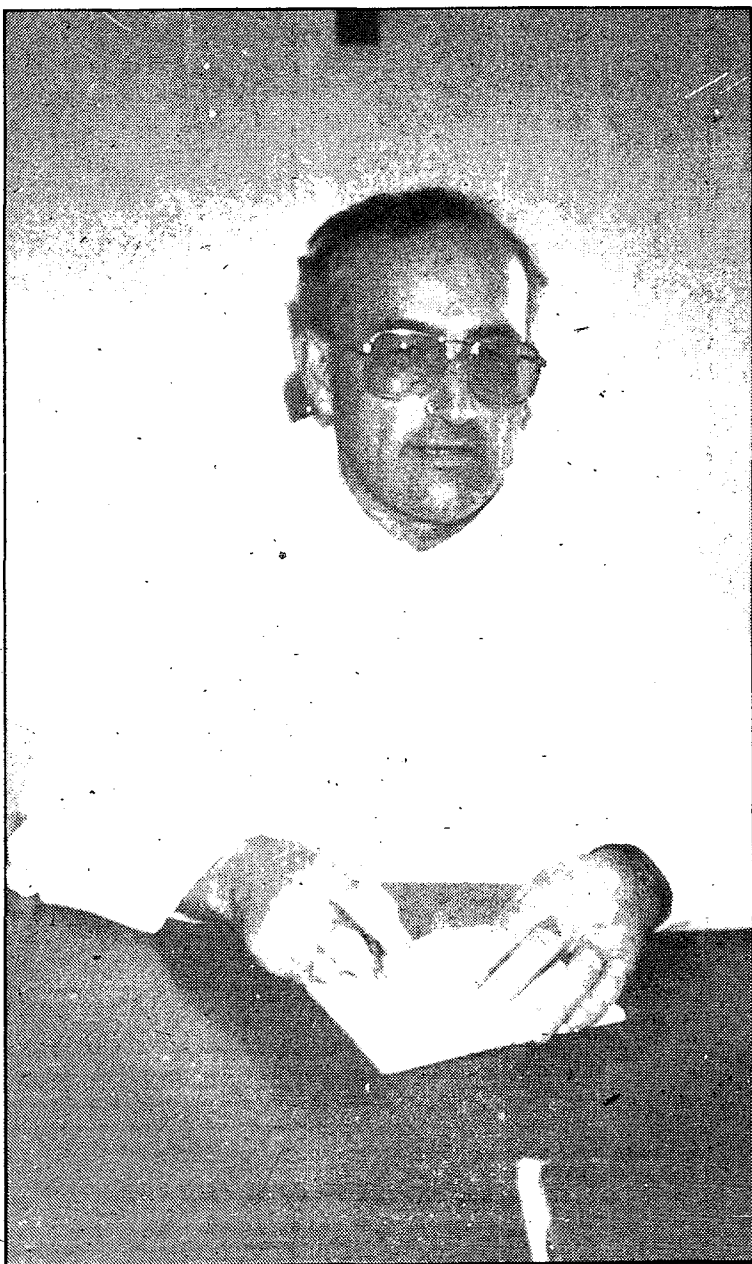
—L'Orde de la Mercè celebra el 750 aniversari de la Confirmació de l'Orde i el VIII centenari del naixement de sant Pere Nolasc a Barcelona. Davant aquesta efemèride entrevistem el pare Primo Abella Sanz, Superior Provincial dels Mercedaris a Catalunya.

—Aquests dos esdeveniments es viuen amb gran il·lusió i interès tant dins com a fora de l'Orde. Aquestes celebracions serveixen per redescobrir la figura humana, espiritual i carismàtica de Pere Nolasc. La vida d'aquest home és un cant a la llibertat.

A la nostra Província Mercedària es realitza la primera Trobada Europea d'Estudiants Mercedaris. Pel maig es realitza a Barcelona, la primera Trobada de Seglars vinculats a l'Orde de Catalunya, Aragó, Les Illes i València. Ara es donarà el màxim relleu possible a les festes en honor de la Nostra Mare, la Verge de la Mercè. A nivell de publicacions s'ha editat un tríptic sobre sant Pere Nolasc; s'editarà en català, llengua del nostre Pare, un llibre sobre la seva Vida i Carisma, pel teòleg mercedari Xabier Pikaza. A la vegada un altre sobre els cents primers anys de l'Orde Mercedari escrit pel pare Faustino Gazulla.

—Els Mercedaris es van fundar a Barcelona i des d'aquí van estendre el seu missatge alliberador arreu del món. El pare Primo em fa una definició del carisma mercedari.

—En els segles XII i XIII la situació d'alguns homes es veu sotmesa, a causa de la seva fe, a una situació de captiveri. Aquesta prostració del cristià captiu interpel·la a un home de fe, Pere Nolasc, que davant aquesta situació crea en el seu cor de creient una impaciència i una profunda inquietud: alliberar aquest home cristià que per la seva fe està sotmès a la captivitat. Davant Déu es planteja el problema i és Maria de la Misericòrdia o Mercè qui l'empeny en el seu afany alliberador i li dicta que és voluntat del Pare i complaença del seu Fill que lliuri tot el que té, fins i tot, la seva vida pel captiu cristià. El segell de l'Església per mitjà de Gregori IX l'any 1235

El pare Provincial veu amb esperança i optimisme el futur vocacional de l'Orde.

confirma que un nou carisma sorgeix en l'Església. Uns homes de fe continuant l'exemple de Crist Redemptor lliuraran fins i tot les seves vides per alliberar el captiu cristià.

—Els Mercedaris des de la seva fundació afegiren als tres vots de la vida religiosa, el vot de redempció. Per aquest vot es comprometien a quedar-se com a ostatges i, fins i tot, donar la vida si hi havia captius en els quals perillava la seva fe. Durant segles els Mercedaris han redimit uns 80.000 captius i a causa d'això molts frares sofriren presó i martiri. Actualment, aquests frares continuen professant el vot de redempció, car avui continua existint la captivitat.

—És veritat que quan es parla de redempció de captius es fan referències explícites al passat; però el sentit de la Redempció o Alliberament de l'home està vigent sempre. Redimir és treure tota opressió de l'home. Malauradament, avui l'home està sotmès a multitud d'opressions de diversa índole. El Sant Pare en una Carta tramesa a l'Orde per aquestes celebracions ens recorda com el nostre Orde "ha sabut encertadament i ha aconseguit feliçment adaptar el propòsit del seu fundador d'alliberar els cristians de la cruel esclavitud del cos, a d'altres maneres d'alliberament dels homes que es veuen, també avui, oprimits per altres formes de captivitat: que anomenem injustícia i manca de res-

pecte per la dignitat humana, que anomenem pecat i ignorància de la veritat evangèlica".

—Des de Catalunya els Mercedaris desenvoluparen la seva missió redemptora. Varen recórrer les seves ciutats i pobles recollint almes per a la redempció de captius i tornant la llibertat a molts d'ells. Actualment continuen existint captius i captivitats.

—Volem fer-nos present d'una manera molt viva en el món de la marginació i en els centres penitenciaris. Realitzem la nostra tasca a la presó Model de Barcelona des de fa molts anys; recentment ens encarregaren l'atenció pastoral de la presó de joves de la Trinitat i la presó de dones de Wad Ras. A Lleida ens ocupem de la cura pastoral de les dues presons, Lleida I i II. El nostre treball no es redueix al tracte amb el pres-intern, sinó que a través d'Obra Mercedària treballem en l'àmbit pre i post-carcerari. Oferim dues Llars Mercedàries d'acollida, una de joves i una altra d'adults. A més a més, el mercedari pare Manuel Lecha és Delegat Diocesà de Migració a la Diòcesi de Barcelona, un camp que entra plenament en el nostre carisma. Aquesta tasca penitenciària i de reinserció social és el camp primordial dels Mercedaris a Catalunya.

—M'ha cridat l'atenció això de "llars mercedàries". El pare Provincial en parla àmpliament. L'iniciador d'aquestes llars fou el mercedari pare Bienvenido Lahoz, el Papa dels presos, com així l'anomenaven ells.

—Sí, les Llars Mercedàries són quelcom central en la nostra pastoral redemptora. Tots entenem què significa la paraula "llar", lloc de trobada familiar on es crea un ambient de pau, serenitat, convivència, això és el que volem els Mercedaris per a aquests joves i adults. Una llar és a la Vall d'Hebron i l'altra al carrer Tallers; en la primera conviuen amb els joves quatre religiosos i en el de les persones adultes hi conviu un religiós. Aquests religiosos volen que aquests joves i adults que han viscut la presó trobin en les nostres llars un camí nou que els faci sentir-se persones lliures i feliços.

—El pare Primo parla d'una altra missió de la seva província com és l'apostolat en l'àmbit gitano. El camp pastoral és immens per la qual cosa és necessiten obrers que continuïn aquesta obra alliberadora de Pere Nolasc. El pare Primo ha estat durant nou anys Rector del Seminari Menor que l'Orde té a Reus (Baix Camp). Veu amb optimisme i esperança el futur vocacional de l'Orde a Catalunya.

—Referent al camp on he exercit la meua tasca de formador durant aquests últims anys, et diria que els mercedaris tenim un camp vocacional molt esperançador. Actualment, tenim en el nostre Seminari Major divuit teòlegs. Aquest any han rebut l'ordenació sacerdotal sis diaques i, esperem que el proper any s'ordenin sis religiosos més. Cinc Estudiants Professors de COU resideixen a la nostra casa de Formació de Molins de Rei, tenim quatre novicis i 140 postulants en el nostre Seminari de Reus.

—L'Orde Mercedari es funda a Catalunya. El primer mercedari Pere Nolasc i la primera mercedària, Maria Cervelló eren barcelonins. Dona'ns un petit missatge per als lectors de "Catalunya Cristiana".

—Les arrels històriques d'un poble si són sublimes l'engrandeixen i és orgull contemplar-les en el present; La Mercè i els mercedaris són part de la nostra història. Pere Nolasc i els Mercedaris arrelats a la nostra història estableixen Germandats de Seglars barcelonins i catalans per a la realització de la seva missió redemptora; actualment els mercedaris com a cosa de la nostra terra també esperen que col·laboreu com sempre ho heu fet perquè aquest país, el nostre, sigui exemple de tots nosaltres, homes de bona voluntat i, honorem la nostra Patrona la Mare de Déu de la Mercè, perquè com a bons fills d'ella, complim el desig de Jesús, que s'estableixi el Regne d'amor, justícia i pau entre tots els homes.

Agraeixo l'amabilitat del pare Provincial dels Mercedaris, fra Primo Abella, que ens va rebre gentilmente a la Cúria provincial, de la plaça Castella, 6 de Barcelona.

Església de Sant Pere
Nolasc, seu de la Cúria
Provincial del Mercedaris.

La Família Mercedària en el món

FR. JESÚS ROY

Durant els segles han sorgit diversos ordes i congregacions religioses que continuen les petjades de Pere Nolasc.

I. — Orde de la Mercè

1. — Els mercedaris: fundats per sant Pere Nolasc el 10 d'agost del 1218.
2. — Les mercedàries:
 - a) Religioses de Ntra. Sra de la Mercè
 - b) Monges Mercedàries de Clausura
3. — Mercedaris descalços: sorgeixen de la reforma posttridentina.
4. — Monges Mercedàries Descalces.

II. — Instituts Mercedaris

A partir del segle XIX sorgeixen una sèrie d'instituts de vida apostòlica, inspirats en el carisma mercedari.

1. — Religioses Mercedàries Missioneres de Barcelona: fundades a Barcelona l'any 1860 per Lutgarda Mas i Mateu.
2. — Germanes Mercedàries de la Caritat: fundades a Màlaga l'any 1878.
3. — Germanes de Ntra Sra de la Mercè: fundades a França per Teresa de Jesús Bacq.
4. — Germanes Mercedàries del Nen Jesús: fundades a Argentina l'any 1887.
5. — Germanes de la Mercè del Diví Mestre: fundades a Argentina l'any 1889.
6. — Germanes Mercedàries del Santíssim Sagrament: Congregació fundada a Mèxic l'any 1910.
7. — Mercedàries Expiadores del Santíssim Sagrament: fundades a Xile l'any 1910.
8. — Germanes Mercedàries Missioneres de Bériz: monestir de clausura que es convertí en institut missioner l'any 1930.
9. — Germanes Mercedàries Missioneres de Brasil: Congregació missionera fundada a Brasil l'any 1938.
10. — Esclaves Mercedàries del Santíssim Sagrament: institut fundat l'any 1940 a Marchena (Sevilla).
11. — Sisters of Mercy: congregació fundada per Catalina McAuley a Dublín (Irlanda) l'any 1831.

III. — Seglars Mercedaris

Sant Pere Nolasc des dels començaments de la seva obra a favor del captius, introduí seglars que treballessin i resessin pels captius. Aquests seglars que viuen el carisma mercedari des de l'acció apostòlica i des de l'oració, constitueixen el Laicat Mercedari.

Carta de Sa Santedat

Joan Pau II

Al nostre estimat Fill
Domenico Acquaro
Mestre General de l'Orde de la
Benaventurada Verge Maria de la Mercè

Per la teua carta que gentilmente ens has adreçat, fa poc, hem sabut amb grandíssima alegria que aquest any la família religiosa que presideixes i que, en els anys de l'Església, gaudeix d'antiga glòria i estima pels seus mèrits i obres, l'Orde de la Benaventurada Mare de Déu de la Mercè, amb ànim devot i ardent desig de renovació, celebra contemporàniament dos aniversaris commemoratius que es refereixen tant als començaments com als propòsits del seu fundador sant Pere Nolasc.

En efecte, han transcorregut ja 750 anys des que el nostre Predecessor Gregori IX enumerà l'Orde de la Mercè, entre les famílies religioses de l'Església, concedint-li credencials de dret públic amb la seva carta apostòlica "Devotions vestrae". Igualment han passat ja uns 800 anys del naixement del vostre Pare legislador.

Mentre participem, de bon grat, del gaudi de tots vosaltres per aquestes celebracions, desitjem, estimat Fill, manifestar-te breument i per mitjà teu tot l'Orde, els nostres sentiments i també els nostres vots per al futur, amb motiu d'aquest doble faust esdeveniment imprevist de l'Orde, que — igualment que nosaltres — se sent vàlidament consolidat i es gloria justament del celestial patrocini de Maria, l'excelsa Mare de Déu, sota el títol conegudíssim "de la Mercè", i procura incrementar diligentment arreu del món el seu compromís redemptor.

Ens complau, en primer lloc, constatar de quina manera prudent, havent canviat profundament els temps i les condicions de vida cristiana, l'Orde dels Mercedaris ha sabut encertadament i ha aconseguit feliçment adaptar el propòsit del seu fundador d'alliberar els cristians de la cruel esclavitud del cos, a d'altres maneres d'alliberament dels homes que es veuen, actualment també, oprimits per d'altres formes d'esclavitud: que anomenem injustícia i manca de respecte cap a la dignitat humana, que anomenem pecat i ignorància de la veritat evangèlica. D'aquí sorgeix per als religiosos mercedaris actuals, un vast i fèrtil camp de treball que com a abundants messes, n'espera molts obrers, més encara, els implora. Per la qual cosa, us exhortem amb insistència amb motiu d'aquestes dues celebracions commemoratives, a reflexionar seriosament i a resar per la vostra perenne vocació — que, també avui, gaudeix de gran excel·lència i de reconeguda necessitat — entre les comunitats de l'Església i de la vida consagrada.

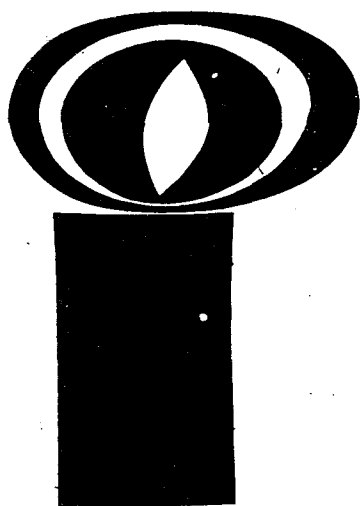
Ens sentim molt satisfets de trobar l'aspecte marí en les normes de la vostra vida, que fixà sant Pere Nolasc des del principi de l'Orde fundat per ell: la mateixa Santa Mare del Diví Redemptor, que fou particip en l'obra salvífica, també ara ha de ser exemple i llum dels missioners de la redempció cristiana durant els segles. Si en el futur de l'Orde Mercedari continua per aquest camí, mai no s'apartarà de la forma evangèlica del seu propi apostolat perquè tindrà els ulls posats, al mateix temps, sobre Maria com a cooperadora i sobre el Diví Fill com a reilitzador de tota veritable redempció i alliberament dels homes.

Tant de bo floreixi sempre més intensament entre vosaltres, estimat Fill, un renovat amor pels vostres orígens i pels vostres primigenis propòsits de sant Pere, que no cessen de mostrar la seva força i eficàcia. D'aquí deduí diversos motius pels quals la família Mercedària està contenta del fidel servei realitzat durant tants segles en l'Església i, al mateix temps, es disposi a preparar acuradament el futur d'acord amb el pensament de sant Pere Nolasc, les necessitats de l'Església universal, l'empremta mariana de l'apostolat missioner, especialment entre els pobles de les Amèriques, que reberen agraïdament moltes gràcies de l'evangelització durant aquest cinc-cents anys, també dels religiosos mercedaris.

Rep, doncs, estimat Fill, aquests nostres sentiments de congratuació i d'exhortació amb ocasió de la notícia del doble aniversari commemoratiu que celebra l'Orde de la benaventurada Mare de Déu de la Mercè. Ens unim a vosaltres gojosos de la vostra il·lustre història i a la vegada que fem vots per un renovat, encara més, per un redoblat fervor en el futur, a vosaltres, això és, a tot l'Orde Mercedari impartim amb gran benevolència la Benedicció Apostòlica, auguri de llums i auxilis divins.

A la ciutat del Vaticà, a 28 de maig del 1985, any setè del Nostre Pontificat.

JOAN PAU II

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE XXV DURANT L'ANY

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa i monicions:
Griselda Cos

Evangelista Sant Marc

"CONDEMNEM-LO... SEGONS DIU ELL, DÉU JA EL PROTEGIRÀ"

El text d'avui s'entén millor si es llegeixen els versets anteriors.

La manera de viure dels "malvats" topa constantment amb la del "just", que és una crítica vivent a les seves obres i els fa nosa.

Aquesta experiència s'ha anat repetint al llarg de la història: des de Caïn fins als nostres dies.

Aquest text és el rerafons que acompanya el relat de la mort del Crist en l'Evangeli de Mateu (26,3-4 i 27,39-43). I no només la mort del Crist sinó també la de tots aquells cristians que amb la seva paraula i amb la seva vida denuncien les obres dels "malvats" i per això sofreixen injustament. El just per excel·lència però, fou Jesús, el veritable Fill de Déu.

Lectura del llibre de la Saviesa (2:12,17-20)

Els malvats deien: "Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà".

... el més important? el qui serveixi amb un amor més gran

Tots feien el mateix camí cap a Jerusalem: Jesús, però anava reflexionant sobre la seva passió, i els deixebles discutint sobre qui seria el més important en el grup.

Jesús, en un moment donat, —potser pensant en veu alta— els parla de la seva mort i resurrecció. Ells, capficats com estaven en els seus interessos, "no l'entenen". Algú ha escrit que aquesta incomprensió no era pas "intel·lectual" sinó "existencial": tenien por de demanar-li explicacions. Això em fa pensar que ho entenien més del que es pensaven. Perquè els humans som així. I és que sabien per experiència que quan Jesús els parlava d'ell, en el fons volia que els deixebles se sentissin també implicats en les seves actituds. Perquè, estiguem-ne segurs, tot el que Jesús anava descobrint com la voluntat de Déu per a ell, era el que predicava i ensenyava als deixebles. Tot el que ell experimentava —certament d'una manera única— ho considerava exemplar per a tots nosaltres. Pensem, si no, en la descoberta que ell féu de la seva relació filial amb el Pare... i pensem també en el seu camí de creu! La seva predicació sempre anava íntimament unida a la seva experiència personal i a la seva vida, i el que ell vivia i comprenia era el que predicava com a vàlid i exemplar per a nosaltres.

Jesús en aquest camí cap a Jerusalem devia anar elaborant la seva entrega: la que feia d'ell el Pare, la que feien d'ell els homes... i la que volia fer ell personalment...

Que lluny estaven els deixebles dels pensaments de Jesús, tot i caminar al seu costat! Ell volia introduir-los en la seva reflexió, però ells... Fou un cop a casa, a Cafarnaüm, que Jesús "s'assegué, els cridà i els digué..."

Jesús que sabia molt bé quins havien estat els interessos dels deixebles pel camí no té inconvenient a ac-

ceptar que vulguin ser el "primer", i els parla de la plenitud de la vida, de la grandesa espiritual de l'home, en contraposició de la mediocritat, i els diu: "Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots". Tan important devia ser aquesta sentència per a la primitiva Església que els Evangelis ens la narren cinc vegades! És una sentència que capgirava totalment l'ordre que de natural preval en nosaltres, però és una exigència que Jesús presenta als qui volen ser deixebles seus.

L'Església ha de pretendre ser signe d'un ordre nou que reflecteixi el Regne de Déu. Ja es veu que aquesta sentència de Jesús no va dirigit als governants sinó a les comunitats cristianes que a través de la seva entrega total al servei han de ser un signe escatològic.

"El servidor de tots": La comunitat cristiana ha de tenir una línia horitzontal, tots al servei de tots, com Déu, i com Jesús. Això no vol dir un abaixament artificial sinó el senzill reconeixement que tots som iguals. No hem de renunciar a la grandesa humana, però hem de reconèixer l'autèntica grandesa: "ser fills del nostre Pare del cel" que és do total i gratuït de si mateix.

"El servidor de tots": Calen signes externs de servei i d'amor que siguin expressió d'una actitud interior que no exclou ningú. No serem feliços dominant o volent ser "el més important sinó servint i estirant. La veritable felicitat neix de l'experiència del veritable servei.

A l'interès dels deixebles per a saber "quin d'ells seria el més important" Jesús respon ensenyant-los una nova norma de vida: el servei. Qui serveixi més i millor —amb un amor més gran— serà el més gran entre ells.

Que també nosaltres sapiguem aprendre'n la lliçó.

"ÉS DÉU QUI M'AJUDA"

El creient que sofreix confia en Déu i a Ell s'abandona amb plena confiança. I és aquesta confiança la que, a tocar de la súplica, ja el fa agrair i cantar el seu ajut amb accions de gràcies.

Jesús a la creu també prega així; i nosaltres, que som la pregària de l'Església i de la humanitat, fem ara nostre el clam de tants homes d'arreu del món tot pregant i agraïnt l'ajut de Déu que no falla mai.

Salm 53:3-4,5,6 i 8 (R.:6b)

Déu poderós, feu-me justícia,
salveu-me, pel vostre nom,
Escolteu la meua súplica,
escolteu les meves paraules.

R. El Senyor fa costat als meus defensors.

Mireu com s'aixequen contra mi,
amb quina violència em volen la mort.
No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda,
i fa costat als meus defensors.
De tot cor oferiré sacrificis,
us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

"ELS HOMES PACIFICADORS HAN SEMBRAT EN ESPERIT DE PAU"

"La saviesa que ve de dalt" a la que sant Jaume es refereix és l'Esperit de Déu, les seves característiques estan en contraposició amb les gelosies, pertorbacions i maldats de tota mena.

L'adquisició de la Saviesa sempre ha sigut el gran desig de l'home, però quina saviesa? Sant Jaume sembla que parla de dues: "la que ve de dalt... que és pura"; i la falsa, en la qual caiem sovint portats per l'ambició, l'enveja, l'orgull i l'auto-suficiència.

Nosaltres, però, fixem-nos en la que ve de dalt: és pura, pacífica, dòcil, compassiva... i plena de bons fruits!

Lectura de la carta de sant Jaume (3:16-4:3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. ¿D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? ¿No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

"SI ALGÚ VOL SER EL PRIMER, HA DE SER EL SERVIDOR DE TOTS"

Els deixebles no poden entendre que el Messies hagi de passar per la humiliació i la mort per entrar a la glòria, més ben dit, els feia por entendre-ho. Literalment podríem llegir: "tenien por que els ho tornés a explicar". Ells discuteixen qui és el més important dins el grup. Jesús els respon ensenyant-los una nova norma de vida: el servei. Qui serveixi més i millor —amb un amor més gran— serà el més gran entre ells.

Evangelí segons sant Marc (9:30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: "El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies". Ells no entenien que volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà. "¿Què discutíeu pel camí?" Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: "Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots". Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: "Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat".

Calendari

Diumenge, 22 de setembre. XXV del temps ordinari. Sant Maurici i companys màrtirs i santa Digna, verge màrtir. El sol surt a les 5,39 i es pon a les 5,47 (hora solar). Festa major a Espot, la Portella i Sant Mori.
Dilluns, 23 de setembre. Santa Tecla, verge i màrtir i sant Linus, papa.

Tardor

Festa major a Roda de Ter, Sitges i Tarragona.
Dimarts, 24 de setembre. Mare de Déu de la Mercè. Sant Gerard (Grau), bisbe màrtir i sant Pacífic, franciscà. Festa major a Barcelona, Besalú, Calldetenes, Santa Coloma de Farners, Scala-Dei i Vallgorguina.
Dimecres, 25 de setembre. Mare de Déu de la Misericòrdia. Sant Dalmau Moner, dominic i santa Aurèlia, verge. Festa major a Reus i a Cervelló.
Dijous, 26 de setembre. Sants Cosme i Damià, germans màrtirs. Sant Nil, abat i santa Justina, verge màrtir. Festa major a l'Albi, Duesaigües, Prat de Llobregat i Vandellòs.
Divendres, 27 de setembre. Sant Vicenç de Paül, fundador; sants Adolf i Joan, germans màrtirs. Festa major a Artesa de Segre, Baronia de Rialb, Canet d'Ardri, Lles, Sarra, Sils i Tredós.
Dissabte, 28 de setembre. Sant Wenceslau, rei màrtir; sant Exuperi i sant Salomó, bisbes i sant Heliodor, màrtir.

Parlar de Déu

Hi ha tants d'homes que moren sense haver parlat de Déu a ningú! —A. Martel— I amb tot, quin munt de paraules són pronunciades durant la vida!... Però Déu, l'Essencial, és lluny de les converses i si se'n parla es pren l'aire d'excusarse'n. No hem rebut la Fe per a nosaltres sols, sinó per transmetre-la, per ser llum...

L'Església celebra

22 de setembre. Diumenge XXV de durant l'any. Lectures: Primera, Sa 2,17-20, S 53, segona Jm, 3,16-4,3 tercera Mc 9,30-37.
23 de setembre. Dilluns de la setmana XXV de durant l'any. Lectures: Primera, Esd. 1,1-6, S 125, segona Lc 8,16-18.
24 de setembre. Dimarts de la setmana XXV de durant l'any. Lectures: Primera, Esd 6,7-8;12b.14-20, S 121, segona Lc 8,19-21.
25 de setembre. Dimecres de la setmana XXV de durant l'any. Lectures: Primera, Esd 9,5-9, Tb 13, segona Lc 9,1-6.
26 de setembre. Dijous de la setmana XXV de durant l'any. Lectures: Primera, Ag 1,1-8, S 149, segona Lc 9,7-9.
27 de setembre. Divendres de la setmana XXV de durant l'any. Lectures: Primera, Ag 2,1b-10, S 42, segona Lc 9,18-22.
28 de setembre. Dissabte de la setmana XXV de durant l'any. Lectures: Primera, Za 2,1-5.10-11a, Jr 31, segona Lc 9,44b-45.

D'ací i d'allà

La psicologia de sant Pau

PERE CAMPÀS BONAY

Monestir de L'Estany

Ni que un servidor de vostès sigui un escriptor magre, puc donar testimoni que algú que ha anat seguint en aquest angle humil de CATALUNYA CRISTIANA, ha sentit la curiositat de venir-me a visitar i conversar un estona a fi de descobrir el sentit de la meua manera d'expressar-me i conèixer les meves intencions. L'encíclica "Divino Afflante Spiritu" recomana estudiar la psicologia dels autors sagrats els quals, a més d'ésser d'altre temps, són orientals. La personalitat de sant Pau, tan rica, i el seu geni literari, si se'ls coneix, resulten aclaridors del seu pensament i dels seus canvis sobtats d'estil, ara mansoi, ara fustigador. Quan més bé coneixem una persona, podem penetrar, més i millor, allò que escriu.

Homes i institucions

Clàssic

Magí Morera i Galícia

LEANDRE AMIGÓ

He passat per l'antiga Ilerda. I sempre recordo el gran poeta lleidatà Magí Morera i Galícia autor, entre altres meravellosos poemes, de "El campanar de Lleida", "Fet per gegants o per homes de raça gegantina". Poeta i ciutadà, comprenia bé la totalitat del deure cívica. Tant els seus poemes com les traduccions de Shakespeare us guanyen tot seguit el cor. Tenen una llum, un to i una emoció inconfusibles. En "Hores lluminoses" ens diu:

"La pena és que he passat tres quarts de vida delirós de la mel del bell parlar; i tenint-la tan dolça a dins de casa, no l'he sabut fins quasi vell xuclar".

Tenia una visió dels homes i de les coses, exacta i penetrant. Ell sabia extreure del paisatge els detalls més representatius i els estilitzava. Poesia intimament relligada a la tradició, a la terra i a la raça. Morera i Galícia va ser un home que tot ho inclinava a l'enobiment del seu poble. L'horta de Lleida —amb el Segre que escumeja al peu— va cantar-la d'una manera inoblidable, com l'alta Seu i el seu misteriós camí del cementiri. Morera i Galí-

cia va fer prou perquè no l'oblidem.

La llibertat de l'home.

Tot conspira contra la llibertat

humana. La burocràcia, la societat de consum, la televisió, la violència. En fi: són tantes les coses que contribueixen a privar l'home de la seva veritable llibertat, que potser ens morirem sense conèixer-la.

La desesperança

Un poble que no vibra per les coses de l'esperit, que acaba sovint arronçant-se d'espatlles, és un poble que mira a terra i deixa de veure l'horitzó. Pensem que l'apatia, el passotisme i la desesperança són mals companys de viatge. El nostre país, que ha sofert tantes vegades de xovinisme, no solament ha deixat d'exaltar les creacions de l'esperit, sinó que ni els hem retut l'admiració més justa. No oblidem que la il·lusió i el seny, són la gràcia de la vida.

Antihumoristes

Entre els nostres grans escriptors, Verdager i Maragall són els dos temperaments, per excel·lència, antihumoristes. Potser són massa profundament poetes per sentir l'humorisme. La poesia te, en ells alguna cosa de misteriós i sagrat. És un do de Déu, del qual un no pot riure's.

L'Institut de Teologia de Barcelona

Una estadística eloqüent

Des de primers de setembre, l'Institut de Teologia de Barcelona ha obert el termini de preinscripcions i matrícules per al Curs 1985-86 que s'iniciarà el dia primer d'octubre. Heus ací una bona oportunitat per a fer un breu recompte del que ha estat el darrer any acadèmic en aquesta institució.

En el curs 1984-85 el nombre d'alumnes ha estat de 181, distribuïts així: primer any, 88; segon any, 49, i tercer any, 55. Del total esmentat, 55 eren religiosos/religioses (30%) i 126 (70%) laics; d'aquests, 63 eren dones i 63, homes.

Pel que fa al nivell d'estudis: 110 eren universitaris, 35 posseïen estudis mitjos i la resta de 35 gaudia d'una cultura general alta.

Si bé les dades són reveladores per si mateixes, cal remarcar la importància amb què són acollits aquests estudis, tant per part dels seglars com dels religiosos. L'Institut ofereix una presentació qualificada de la Teologia i, en acabar el trienni, atorga el Diplom. Les classes s'imparteixen en horari vespertí, de les 19,15 a les 21 hores. Els alumnes que en acabar ho desitgen, poden accedir als Cursos Complementaris que organitza la Facultat de Teologia de Barcelona, a la qual l'Institut està vinculat.

L'Institut de Teologia, erigit el 1972 pel Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, contribueix a oferir uns bons coneixements teològics i un aprofundiment de la fe. Per això és l'instrument apte per aquells creients que senten desig de conè-

xer més la seva fe i que volen aportar cristianament un bon testimoni al món com a membres actius de l'Església.

Aquest centre organitza paral·lelament cursos monogràfics d'espiritualitat. Enguany, del 28 al 31 d'octubre i tots els dimarts i dimecres de novembre fins al 15 de desembre, oferirà un curs de vida espiritual en el qual intervingran els professors: P. Maximiliano Herráiz, carmelita; P. Cebrià Pifarré, benedictí i P. Josep M. Fondevila, jesuïta.

L'Institut facilita informació a través dels serveis de Secretaria, al seu estatge social, carrer de la Diputació, 231 (Seminari Conciliar), telèfon 254 19 63. L'horari és de les 18 a les 20.30 hores, de dilluns a dijous.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

Curs 1984-85

Dades estadístiques: Total d'alumnes

Cursos	Total alumnes	Ordinaris	Extraor.	Oients	Homes	Dones	Religiosos	Religioses	Total laics	Homes	Dones
1er.	88	45	41	2	32	56	3	21	64	29	35
2on.	49	23	19	7	23	26	6	12	31	17	14
3er.	44	23	17	4	23	21	6	7	31	17	14
Totals	181	91	77	13	78	103	15	40	126	63	63

Estudis civils

Cursos	Total alumnes	I Nivell C. general	II Nivell COU, ATS...	III Nivell Universit.
1er.	88	13	19	56
2on.	49	9	6	34
3er.	44	13	11	20
Totals	181	35	36	110

La Bíblia a l'abast

JOSEP M.ª ARAGONÈS

Dues fonts

La racionalitat de la persona humana és alimentada per dues fonts distintes. Segons begui de l'una o de l'altra, l'home esdevé carn o esperit. És el que configura el "seny" —la saviesa— de cadascú. La carta de sant Jaume ens ho exposa magistralment en els dos primers versets del fragment que llegim avui. La deu que terra ens inocula els virus de les gelosies i rivalitats que produeixen pertorbació i maldats de tota mena (v. 16). En canvi, la font neta i fresca que baixa de les altures —la saviesa que ve de dalt— comunica puresa i fa que les persones que en beuen siguin pacífiques, moderades i dòcils, compassives i plenes de bons fruits, imparcials i sinceres (v. 17). En aquest darrer verset, no costa gens de sentir-hi tot l'escalf del gran manament de Jesús: Estimeu-vos. És el que constitueix l'ànima de la verdadera saviesa cristiana, guiada per l'amor que salva, en oposició a la pretesa saviesa purament carnal que es deixa menar per l'egoisme. Tal com l'autor de la carta ha fet abans en parlar de la fe i les obres, ara aplica el mateix principi en parlar de la saviesa: Si algun de vosaltres es té per savi i entès, que ho demostri pel seu bon comportament, amb la modèstia que dona la saviesa veritable. Però els qui teniu en el cor una gelosia amarga i

un afany de passar davant de tots no us glorieu de la vostra saviesa, perquè és falsa i no ve de dalt, sinó que és una saviesa de la terra, dels sentits, dels dimonis (vv. 13-15). Què cadascú vegi de quina font alimenta la seva vida, i sabrà si el seu "seny" és vertader o fals.

Sembradors de pau

No n'hi ha prou de dir-se pacifista. Se n'ha de ser. I se n'ha de ser des de la mateixa profunditat de les arrels que ens aguanten i ens comuniquen vida. En aquests temps que

correm, no costa pas massa, desgraciadament, de ser preses de l'esquisofrènia. Som una cosa i ens entestem a dir-nos-en una altra. Tots volem la pau, diem, però qui fa la pau? El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau (v. 18). Seguir les modes de noms i de vestits no fa canviar les persones. En les relacions humanes, tal com diu la saviesa popular, qui tingui seny qui sigui el primer de fer-lo servir. És la línia d'actuació cristiana que assenyalava el v. 17. I les virtuts enumerades allí no s'improvisen. Són el fruit d'una opció de fe i d'un exercici indefallent, que no és altra cosa que fruit de l'ascètica. Si ens deixem endur pel pendent del na-

turalisme, empesos pel "seny" fals i cec de l'egoisme, recollirem lluites i baralles fins a arribar a l'homicidi si convé. A matar la vida, o la bona fama i l'honor dels germans. I tant se val que això sigui fet en nom del que es vulgui —oposició política, ideològica, o defensa del que es digui, fins a arribar a dir-se defensa de Déu i de l'ordre: aquest camí sempre és brut, criminal i no pot justificar-se mai.

Pregar com cal

Sant Jaume escriu als cristians. El seu escrit no fou concebut i executat pensant en els pecadors de fora de la comunitat eclesial. Si critica, doncs, aquests defectes és perquè a l'Església hi ha qui s'hi deixa atrapar. No tot és net en la comunitat eclesial: la gran comunitat i aquelles altres més petites, més pròximes a nosaltres. I és que l'Església és una comunitat d'homes i dones concrets, pecadors, doncs, necessitats del perdó de Déu, que l'Església ha d'administrar, i del perdó, la comprensió i l'ajuda de tots els germans. L'Església és el lloc on es troba "el seny que ve de dalt" i que ha de ser acollit per cadascun dels fidels i per tota la comunitat. Per això és també l'Església que prega i avança pels camins de la conversió. Aquesta és la bona pregària, la que és inspirada per l'Esperit i il·lumina amb l'amor esperant i creient el nostre camí. Alerta, però, que també hi ha una pregària postissa: la inspirada per l'egoisme, i que no condueix a Déu, perquè s'aparta dels germans.

El seny vertader

(Jm 3:16-4:3)

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots." Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

33. La radioactivitat artificial

FRANCESC NICOLAU

Professor de la facultat de Teologia de Barcelona

El ciclotró de Lawrence, a partir de 1932, permetrà als físics de Califòrnia i després als de tot el món portar a cap les més variades transmutacions nuclears i crear centenars d'isòtops nous dels elements coneguts. Però la troballa que hom féu el 1933 d'un isòtop nou radioactiu, tan important per a la ciència i també per a la medicina, es realitzà sense que intervingués encara l'invent de Lawrence.

Els Joliot-Curie fan el descobriment

Els esposos Joliot-Curie el 1932 van estar a punt de trobar el neutró —identificat per Chadwick poc després— tot estudiant aquella radiació que procedia del beril·li i expulsava protons de la parafina. El fet de no haver-ne estat ells els descobridors no els ha afectat gens en el seu interès pel treball. Maria Curie, la mare d'Irène, molt rendida ja per la leucèmia que fa el seu curs (morirà el 1934) encara treu forces de flaqueja per visitar l'Institut du Radium on treballen la seva filla i el gendre

i exclamar: "Els dies bonics de l'antic laboratori es repeteixen". Efectivament Frédéric i Irène no paren. Ara estant investigant si els raigs gamma poden produir positrons com Anderson ha vist que els produïen els raigs còsmics i fan tota mena de provatures. El juny de 1933 veuen que de l'alumini irradiat amb partícules alfa també surten positrons. Però sense parella! Fins ara sempre s'havia vist el positró acompanyat del seu electró que és la seva "antipartícula", com deia Dirac. Una radiació de positrons sols és quelcom nou i interessant. Caldrà investigar-ho a fons. Treuen la làmina d'alumini de sota del bombardeig alfa i reben una nova sorpresa: un comptador Geiger que hi ha a prop es posa a funcionar fent els clacs característics de quan capta partícules ionitzades. Li acosten més l'alumini i més clacs. Aquest alumini està irradiant! Al cap d'un quart d'hora els clacs s'han reduït a menys de la meitat. Què ha passat, doncs? Ha minvat la seva radiació conforme a les lleis dels elements radioactius. Fent noves proves obtenen resultats similars amb bor i magnesi.

El 15 de gener de 1934 comuniquen el descobriment a l'Acadèmia de París: Hi ha elements que es poden transmutar en altres que són radioactius, i això vol dir que es pot produir artificialment la ra-

dioactivitat. La radiació alfa sobre l'alumini produïa la transmutació en fòsfor, però no fòsfor ordinari sinó un isòtop radioactiu. L'alumini, de $Z = 13$ i $A = 27$, en rebre una partícula alfa, que té $Z = 2$ i $A = 4$, emet un neutró de $A = 1$, i queda de $Z = 15$ i $A = 30$, que és fòsfor radioactiu (l'ordinari té $A = 31$) que es descompon emetent precisament positrons. I fins i tot químicament pogueren comprovar que el nou element radioactiu era fòsfor, cosa que encara no s'havia conseguit mai amb el resultat d'una transmutació artificial...

L'any següent rebien el premi Nobel de química per la seva descoberta. La mare no pogué veure-ho; havia mort el 4 de juliol del 1934. Però també els esposos Joliot-Curie moriran joves de maligna malaltia: Irène el 1956, als 59 anys, i Frédéric dos anys després, amb 58.

Aplicacions de la radioactivitat artificial

Tal com els Joliot-Curie ja preveïen, hi ha moltes altres possibilitats de radioactivitat provocada amb radiacions diverses: protons, neutrons, deuterons... I els elements radioactius obtinguts també són molt variats; expulsio de protons, positrons, electrons,

raigs gamma... Hi ha de tot. Fins i tot de l'hidrogen s'aconseguí un isòtop radioactiu: el "triti" de massa atòmica 3, amb un protó i dos neutrons, que té 12 anys de vida mitjana i emet raigs beta (=electrons) originant un isòtop de l'heli de massa també 3.

Ara bé, es pot treure alguna utilitat dels isòtops radioactius? Ben aviat se'n trobaren moltes. Com que els isòtops radioactius, siguin on siguin es detecten fàcilment amb un comptador Geiger, barrejant-ne en petites quantitats amb el corresponent no radioactiu, es pot seguir el camí que fan en el procés que sigui. Exemples: els químics segueixen els intercanvis iònics entre diverses fases; els tècnics agrònoms poden saber si els adobs són o no aptes mesurant la quantitat dels fosfats o nitrats aplicats assimilats per les plantes; els biòlegs resolen els problemes de metabolisme seguint el camí de les substàncies nutritives o tòxiques; els enginyers comproven la qualitat dels lubricants, medeixen en quina proporció part d'un metall noble s'ha quedat entre l'escòria o s'ha perdut entre els gasos a l'hora de la fusió...

Però sobretot és la medicina la que ha obtingut més aplicacions de la radioactivitat artificial. Com que des del 1910 se sabia que els raigs X, descoberts per Röntgen, podien servir per atacar

cèl·lules canceroses, en descobrir les radiacions gamma del radi ja s'aplicaren a fer el mateix servei, essent d'aplicació més senzilla. Però ara amb els radioactius artificials la cosa es pot fer més fàcil i més controlable. Les radiacions del radi poc controlades havien originat desgràcies ja que les radiacions no solament atacaven les cèl·lules malaltes, sinó també les bones. La malaltia de Marie Curie i probablement també la de la seva filla foren originades per les radiacions. Si els obrers de Joachimstal, on s'explotava l'urani morien joves no hi ha dubte de la causa que els escurçava la vida...

Ara bé, el 1934 quan es descobrí la radioactivitat artificial la radioteràpia ben estudiada ja havia obtingut un cert nivell de seguretat. I l'estudi dels radioelements artificials encara la refermarà. A més en comptes del costosíssim radi disposarem d'una gran varietat de substàncies. Concretament el cobalt d' $A = 60$ és 300 vegades més eficaç que el radi i es pot tenir amb la màxima seguretat. Però, a més, amb isòtops radioactius es pot seguir el camí que segueixen els aliments, les medicines... Quins elements són fixats per certs tumors, i un cop sabuts localitzar els tumors en qualsevol malaltia... I aquí si que l'etètera és llarg.

Eneko Landaburu, basc, de 32 anys, amant de la música i llicenciat en medicina, és capdavanter i difusor d'una especialitat dins la medicina global que, nascuda fa un segle als Estats Units, ara comença a difondre's al nostre país: la higiene vital. Infatigable en la difusió d'aquest nou corrent clínic que el qualifica com a metge

higienista, ha redactat en castellà un manual de salut mental amb un títol suggestiu: *¿Por qué no eres feliz?*, del qual és autor Ken Keyes, un disminuït nord-americà. També està enllestint l'obra *"Cúrate a ti mismo"*. Ha publicat, entre d'altres, dos treballs monogràfics sobre salut: *"Alternativa de la medicina"* i *"Cuidate, compa"*.

Entrevista amb Eneko Landaburu, metge higienista

D e la consulta a l'Escola de Salut

FRANCESC ROMERO

de l'Àmbit Maria Corral

—Si contemplem la malaltia dins el marc de la persona i no com un mer problema científic, ¿com creus que es poden integrar els coneixements tècnics de què disposem, sense deshumanitzar alhora la medicina?

—Hi ha moltes coses de la tècnica mèdica que es podrien fer més assequibles a tota la població. Sé que hi ha molts metges que fan l'esforç d'escriure llibres de divulgació per tal de familiaritzar la gent amb certes paraules mèdiques, de substituir els termes massa mèdics per uns altres de més populars. Hi ha una altra qüestió, i és que el coneixement científic mèdic pot ser, de vegades, errat. En la societat actual hi ha molts interessos que condicionen la veritat i fan que s'amagui, i el camp de la medicina no n'és cap excepció. Els metges, els investigadors, també ens deixem portar per prejudicis, pel que diran, i per interessos econòmics. Caldria tenir una postura molt crítica amb aquests coneixements que volen passar per científics, com si per aquest sol fet fossin ja veritables. De vegades, el que és realment més important per a viure sa i per a curar-se, són uns procediments molt senzills que poden ensenyar-se a les escoles.

—¿Quin és el model sanitari o el sistema de salut que pot garantir una atenció i una formació de la comunitat de forma global?

—Més que un sistema d'assistències sanitàries, caldria posar en qüestió tot un sistema de convivència social, pel fet que la medicina no és sinó un producte d'aquest sistema social en què vivim: una fracció més, com pot ser-ho l'educació i l'escola, o l'exèrcit, o els altres cosos. El que caldria proposar és la formació d'una societat que tingues més en compte el benestar de l'individu, que el desenvolupés i li donés més importància. Una societat més humana hauria de tenir present una sèrie de lleis que ja són bastant conegudes: les que regeixen la vida biològica, l'emocional, la de relació interpersonal, i veure de quina forma nosaltres ens hi adequem. Són unes lleis que són aquí, que no són afectades per la moda tot i que, més o menys, a través dels anys poden adaptar-se de formes diferents. M'imagino que una societat així se-

ria molt més sana, i la malaltia hi seria molt més rara.

—El plantejament del llibre que ara escrius: *"Cura't a tu mateix"*, suposo que et mereix confiança, perquè l'has posat en pràctica...

—Al llarg de la meua vida no he tingut malalties greus, però sé què són unes angines, un recargolament de budells, i m'adono que si faig un descans, em salto un àpat, i dormo una mica més,

molt anys, cal esperar un cert temps per a tornar a l'equilibri.

—¿Quina és l'alternativa en què tu estàs pensant pel que fa al metge de capçalera?

—En lloc de la consulta, acostumo a proposar cursos de formació. L'experiència m'ha anat ajudant. Vaig començar passant consulta darrera d'una taula gran i cantelluda que em dis-

principis, d'higiene i de vida. Li revelava una teoria; ell m'exposava la seva pràctica, i miràvem d'encaixar aquesta teoria a la seva vida quotidiana. Llavors em vaig adonar que, a tots, els repetia el mateix perquè, en els principis que regeixen la vida, hi ha un sèrie de constants que són comunes a totes les persones —siguin de la raça que siguin, siguin de la religió que siguin, amb

re més sans. Perquè de vegades l'entorn és tan advers, la societat està tan mal organitzada, van tant en contra de la vida i la salut, que de vegades viure d'una forma sana és anar contra corrent. Es tracta de crear grups de suport, on els malalts es comuniquin i s'encoratgin a anar canviant de costums i d'hàbits. També hi ha malalts que estan tan malament, que necessiten d'un

que l'ajudaran, li donaran suport; i l'entorn els ajudarà a tots, perquè no es veu fumar ningú, no beuran cafè, no hi haurà cap altre menjar que el que els posin a taula i no tindran les tentacions que tenen avui dia a la societat de consum. Perquè tu pots proposar-te no fumar, no beure o no menjar pastissos, però surts al carrer i, a cada quatre passes, et trobes amb una provocació.

—Una vegada han tornat del "paradís", com es reintegren? ¿És més o menys garantit, per a aquesta persona, el retorn a la normalitat, però sense recaure en els mateixos costums?

—En aquestes persones, certes coses entren a formar part dels seus hàbits. Nosaltres solem dir que allà on han adquirit els hàbits, és molt difícil canviar-los; quan es torna, és més difícil que al paradís, però sempre hi ha alguna cosa que s'ha interioritzat.

—Aquesta alternativa de medicina en què estàs treballant, ¿què és el que pot recuperar positivament de la medicina actual?

No és pas moment de profecies, però crec que hi ha una actitud més activa per part del pacient; en la relació entre el metge i el malalt seria diferent un tracte més d'igual a igual, més d'amics i de companys. També serien més oberts els metges, hi hauria una postura més crítica, es posarien les coses més en dubte. Hi ha una sèrie de factors que sí, que caldria mantenir: les qüestions de traumatismes i fractures, accidents, etc. aquí sí que fa falta un expert perquè el cos soldi una fractura, i fins i tot també després. Hi ha moltes coses de l'entorn que canvien. Però el més important seria trencar el desequilibri que hi ha a favor de la medicina. Hi ha, alhora, molt poder en mans de la classe mèdica, mentre que el pacient, en canvi, té molt poc poder i no sap res. El pacient, quan entra en un hospital, resta empresonat, no té ni veu ni vot; no sap gairebé res del seu cos; no sap curar-se, que és una cosa molt important per a la salut. Cal trencar aquest desequilibri i insistir més en l'autogestió de la salut, en saber cuidar el propi cos, i treure poder al professional. La medicina va a l'uníson amb les altres disciplines actuals, que diuen que l'home no ho ha d'esperar tot de fora de si mateix, sinó que ha de conèixer i potenciar els recursos que té el seu cos, la seva persona, i utilitzar-los.

tot torna a l'equilibri. Amb altres malalts, també he tingut casos de curació. Ens ve gent que ja ha passat per la medicina i ha provat molts medicaments, i quan ha vist que això no resulta, ha vingut a nosaltres. Hem tingut resultats patents que aquest mètode que proposo, funciona. Hi ha d'altres casos que ja es veu que són més difícils de curar, perquè si han estat maltractant el cos durant

tanciava molt del malalt i al final vaig acabar posant i traient una tauleta, d'aquestes rodones, perquè em vaig adonar que jo, més que passar consulta, el que feia era donar una classe particular de salut. Durant una hora explicava que el cos té un seguit de lleis que ha de complir i que, quan no es compleixen, a còpia del temps acaba per avariar-se. Jo explicava al malalt una sèrie de

qualsevol personalitat — i hi ha unes altres coses que varien segons la situació de cadascú. Va ser llavors quan vaig començar a pensar que això, més que un problema de consulta, era un problema de formació, d'educació sanitària.

Una altra sèrie d'alternatives serien els grups de malalts que s'agrupen o, simplement, els grups de persones que s'associen per tal de viure

ambient ideal que els envolti. Llavors és necessari treure'ls de l'entorn agressiu, i portar-los a una mena de "paradís". És a dir que una alternativa de l'hospital seria una casa de repòs. Una casa al camp, on aquell malalt que ha decidit deixar de fumar i portar una dieta sana i una vida relaxada que li seria difícil de portar a casa seva, va a un lloc on hi ha d'altres persones amb la mateixa intenció

El cristianisme a la Catalunya Comtal

JOAN GONZÁLEZ i PASTOR

En temps de Carlemany, les posicions àrabs van recular a tota la Catalunya Vella. A partir de llavors i durant molt temps, la nostra terra quedà posada sota el domini polític i l'administració dels reis francs, amb totes les conseqüències de subjecció que una semblant situació suposa. Amb el temps, és negligiren les obligacions de col·laboració política amb la monarquia i de convivència amb l'Església dels francs. Els nostres comtes, vescomtes, bisbes i abats, deixaren de concórrer a la Cort i els concilis generals; i a les últimes dècades del segle IX amb el comte Guifred el Pelós començà el camí cap a la independència. A l'any 988, el comte Borrell II, no va voler renovar la promesa de fidelitat al nou monarca Hug Capet. El seu refusament significà de fet, la fi de la dominació franca encara que la plena sobirania de Catalunya no fou reconeguda de dret fins el tractat de Corbeil (1258), entre Jaume el Conqueridor i sant Lluís, rei de França.

Reestructuració eclesiàstica

La reestructuració eclesiàstica de la Marca Hispànica va efectuar-se sota la influència de la disciplina i la litúrgia franques. Ja reorganitzats els comtats pirinencs i el de Barcelona (801), ressorgiren els bisbats de Barcelona —que absorbí el d'Egara—, el de Girona —que absorbí el d'Empúries, i el d'Elna i el d'Urgell, que s'annexionà les terres de Ribagorça; Osona restà sense organització fins el 881. Les diòcesis restaurades passaren a dependre de la jurisdicció metropolitana de Narbona.

Escolat més o menys un segle, se succeïren uns primers intents d'independitzar de Narbona l'Església catalana, dels quals, el més seriós esdevingué l'any 970. El comte de Barcelona Berenguer II, Ató bisbe de Vic i el monjo Gerbert anaren a Roma. Ató fou reconegut arquebisbe metropolità pel Papa, però el reconeixement no va reeixir perquè en retornar, Ató fou assassinat, a Narbona estant.

Entre els anys 1089 i el 1091, Berenguer Sunifred aconseguí restaurar jurídica-

ment la seu metropolitana i primada de Tarragona, enfront l'aferriçada oposició dels metropolitans narbonesos i toledans. Nogensmenys, morí sense poder restaurar materialment aquesta ciutat i arxidiòcesi. Oleguer, conseller de Ramon Berenguer III assolí que la seva autoritat metropolitana fos reconeguda per totes les diòcesis de Catalunya i que tingués, per tant, una efectivitat molt més gran que no havia tingut la de Berenguer Sunifred, sens dubte gràcies als mitjans que li proporcionava l'episcopat de Barcelona. Encara que Oleguer va actuar com a arquebisbe de Tarragona, va residir a Barcelona on celebrà sinodes i predicà diversos sermons, va encomanar al normand Robert Bordet, la tasca de restaurar mate-

dic tutelar, al qual els comtes s'apropaven per a demanar protecció i emparament.

Els primers contactes amb Roma, serviren per a consolidar la independència dels comtats, per a refermar l'organització político-religiosa del nostre país i, per a enfortir l'autoritat interior dels comtes. Però l'excessiu intervencionisme papal i la voluntat comtal de manifestar en els afers eclesiàstics de llurs dominis, acabà per enfrontar papes i comtes.

Tanmateix, aquestes relacions suposaren la importació de novetats culturals i artístiques d'Itàlia, com l'estil llobard que va donar origen al primer romànic català, representat per les esglésies de Santa Maria de Roses (1022), Santa Maria de Ripoll (1032), Sant Vicenç

com la de la resta d'Europa, donava en molts aspectes, una imatge deplorable a causa de la simonia i la incultura d'una majoria del clergat. L'acumulació de riquesa i el reclutament del clergat entre els fills de les cases nobles o hisendades, van ésser causa de molts relaxaments i restauracions.

Les noves idees de reforma romana o gregoriana van entrar a Catalunya amb els legats pontificis Hug Candi i Amat d'Oloró i a través dels concilis reformadors de Girona (1068, 1077 i 1097) i el de Besalú (1078). Primer, les abadies i, a poc a poc, els bisbats, van entrar en l'òrbita de reforma romana, deguda sobretot, a l'acció del comte Bernat II de Besalú, que es va declarar vasall de la Santa Seu.

amb l'organització de colònies agrícoles model·liques i també de difusió d'un concepte de viure lliure dels lligams feudals.

Els monestirs i les catedrals, es preocuparen intensament de desxifrar i entendre els Llibres sagrats, i això els portà a constituir-se en salvadors de la cultura en el moment en què es pon la del món antic. Les escoles monàstiques i les episcopals esdevingueren el pont que salvà la gran depressió dels temps més tèrbols i més bàrbars —en el nostre país, el segle VIII—, i feren possible la vigorosa represa cultural de darreries del segle X i l'expandiment de l'XI.

Per això, veiem sovint com els comtes que més es distingiren en l'engrandiment de llurs pobles, eren també els que més es distingien en la fundació o vi-

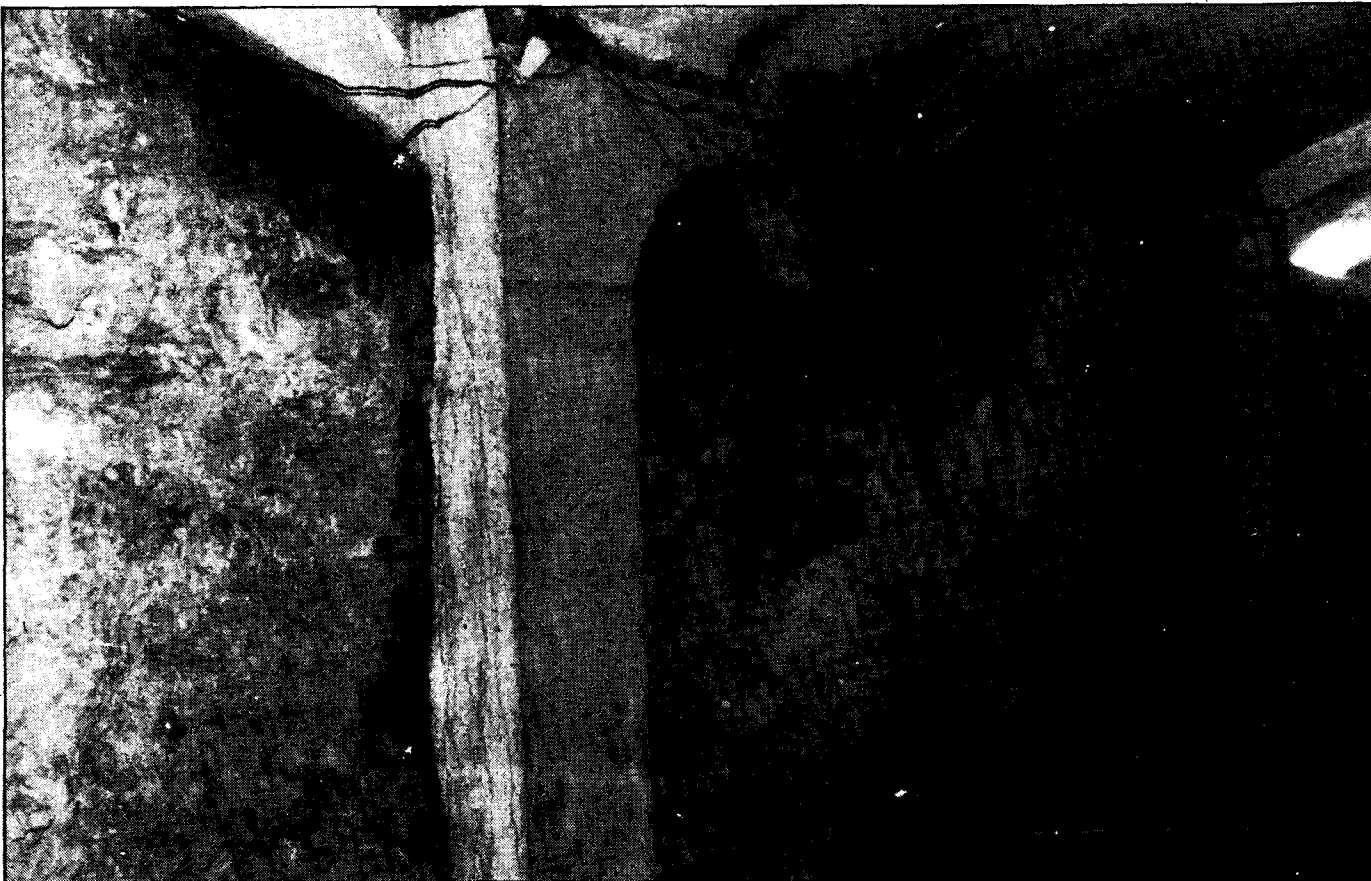
vificació de grans monestirs. Si el nom de Guifred el Pelós, va lligat al monestir de Sant Joan de les Abadesses, i sobretot, al de Ripoll, és el nom d'un altre gran príncep català Ramon Berenguer IV, e que va lligat al cenobi de Poblet. Per altra banda, la fundació de convents, corals altres solemnis cerimònies, donaver en el repòs de la lluita, als pobles i llurs cabdills, la sensació de contacte confortant amb Déu i de protecció directa rebuda.

Pau, pau, pau!

En el segle XI començà a formar-se la col·lecció dels crets Pau i Treva de Déu, que regiren l'ordre públic del país, en

uns moments en què el clima de violència amenaçava emportar s'ho tot. Pretenia sostreure a la violència una certa categoria de víctimes: pobres, pagesos i clergues inermes. I es proposava suprimir la violència en determinats períodes fixats amb tota precisió. L'abat Oliba fou l'inspirador i el motor d'aquesta institució eixida a Toluges l'any 1027, si bé ja tenia uns precedents propers.

Molts dels acords de Pau i Treva, passaren als repertoris dels juristes i de la cúria barcelonina, i mitjançant aquests a la redacció dels Usatges. Altres, sobretot els que eren constitucions, foren inserits com a tals a la compilació de les Constitucions i altres drets de Catalunya.

Ruïnes de la basilica paleocristiana de Barcelona. Conquerida la ciutat (801), Lluís el Piadós precedit per la clerecia i l'exèrcit, es dirigiren tots plegats a donar gràcies a Déu a l'església de la Santa Creu, que havia estat purificada. Cal pensar que havia estat emprada com a mesquita durant el temps de l'ocupació sarraïna. Ara tornava a instaurar-se la catedralitat de la basilica. (Foto, Museu d'Història de la Ciutat).

rialment Tarragona i la seva contrada (1129), que el prelat havia rebut (1118) de Ramon Berenguer. Després d'Oleguer, es continuà la sèrie arquebisbal sense cap més interrupció.

Les relacions amb la Santa Seu

A la segona meitat del segle X, entre la jerarquia religiosa dels comtats es va iniciar el costum —que després va esdevenir obligació—, de visitar regularment i periòdicament el Sant Pare. D'aquesta faisó, el pontífex es va convertir en l'àrbitre suprem de tots els litigis greus que durant l'Alta Edat Mitjana, sovint van enfrontar els dirigents laics i religiosos, i es transformà en un poder moral i jurí-

de Cardona (1040) i les construccions de Cuixà, degudes a l'abat Oliba.

Feudalització de l'Església

L'enfortiment de les cases comtals, vescomtals i també d'algunes famílies, i la institució, a les acaballes del segle X i començament de l'XI, dels lligams feudals, van incidir profundament en les nominacions episcopals i van donar a aquest càrrec, un caràcter cada vegada més polític i de prebenda econòmica. Els comtes es van convertir en els amos dels bisbats i, van disposar del nomenament dels bisbes i de llur investidura, que gairebé sempre anava acompanyada d'un pagament.

Així, l'Església catalana

L'empenta monacal

Els monestirs, que en aquell temps havien adoptat la regla benedictina, eren centres de vida per a les comarques i congriadors d'energia i de treball; bressols també de cultura, en aquella època que la nostra terra, començava a sortir del domini musulmà. La vasta empresa de desermar terres abandonades i plantar-les de nou, trobà en els monjos uns realitzadors actius i aptes. Els establiments agropecuaris cisternencs, per exemple, poblaren extenses zones acabades de conquerir als sarraïns. Els cisternencs introduïren noves tècniques de conreu, de racionalització del treball, de desplegament pecuari,

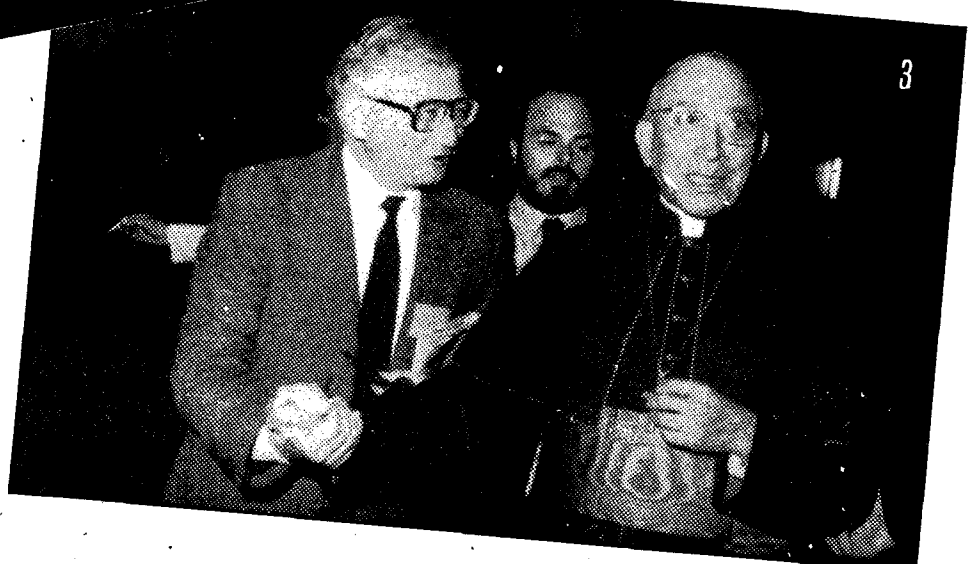
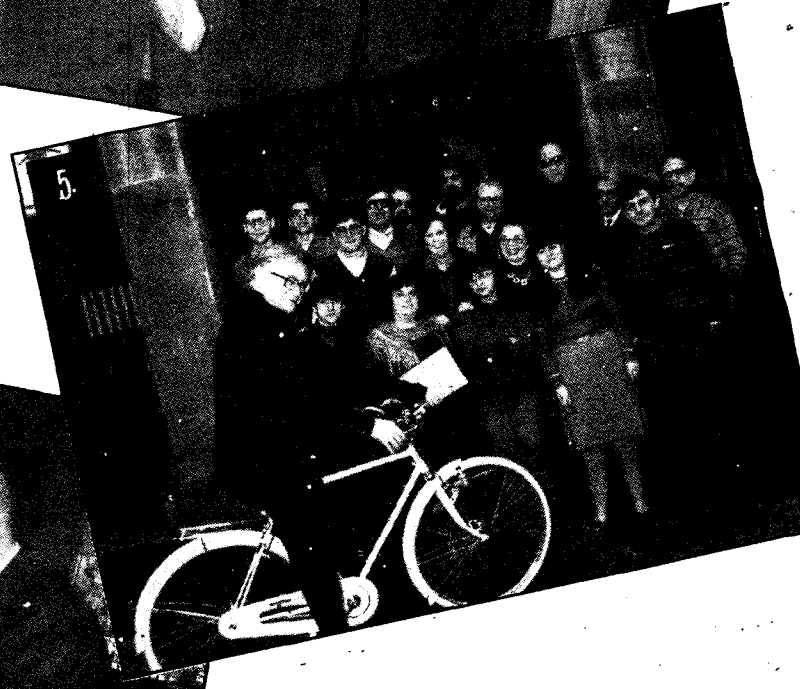
Amb aquest número que teniu a les mans "CATALUNYA CRISTIANA" enceta el seu setè any d'existència. Durant els sis anys transcorreguts hem procurat sempre ser ressò fidel de la doctrina pontificia i de tot allò que ha estat actualitat a casa nostra, a Espanya i a la resta del món. Hem tingut ocasió de parlar del Senyor, de l'Església i d'aquells fets que potser no interessin a la gran premsa, però sí a la nostra comunitat. Actuem amb vocació de servei a l'Església.

Tot i les dificultats de la premsa en català per mantenir-se, "CATALUNYA CRISTIANA" continua fent camí gràcies a l'entusiasme dels qui setmana rera setmana la fem i la fidelitat dels qui la llegiu.

Han passat sis anys i, sortosament, hem superat la barrera fatídica dels sis mesos de vida que alguns "experts" ens pronosticaren quan sortírem al carrer. Des d'aquell primer número, llançat amb la incògnita de l'acollida, han passat tantes coses!

Aniversari del nostre setmanari

Sis anys de servei a l'Església

- 1 — El director de "CATALUNYA CRISTIANA"; al centre de la imatge, en una reunió de redacció.
- 2 — El servei de traducció-correcció té cura de posar a punt les edicions catalana i castellana. Tot l'equip del servei vetlla per la puresa del llenguatge.
- 3 — Monsenyor Casaroli va visitar l'stand del nostre setmanari a Roma durant la celebració de la Setmana de la Premsa Catòlica.
- 4 — El doctor Guix, abans de ser nomenat bisbe de Vic, va visitar la nostra redacció.
- 5 — "CATALUNYA CRISTIANA" va rebre com a obsequi del Papa aquesta bicicleta que veieu a la imatge. S'organitzà un sorteig per receptar fons.
- 6 — El nostre setmanari va ser distingit amb un guardó tan important com el "Premio Nacional Bravo, 1982", que atorga la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació, de la Conferència Episcopal Espanyola. El secretari de la Comissió, monsenyor Montero, lliurant el premi al nostre director.

Llibres

Desafiaments morals (1)

JOSEP LIÑAN i PLA

Un títol ben encertat per a un llibre important. Són molts els cristians que avui, en matèria de moral, tenen la desagradable sensació de viure a la intemperie.

Ja no és possible la satisfacció infantil de viure a l'aixopluc d'uns manuals de teologia moral que tenien resposta única i clara per a totes les situacions humanes possibles. La moral és la vida feta responsable concretament.

"Si abans la moral es trobava sostinguda per lleis i normes de tot tipus..., avui la moral està a la intemperie de lleis i canons, però a l'aixopluc de la pròpia consciència."

Bennàssar, en lloc de plantejar-se la possible moral actual des d'una perspectiva abstracta que li permetria donar resposta teòriques a les qüestions concretes que avui més preocupen, com són: avortament, divorci, cristianisme i marxisme, liberalisme, sindicalisme de classe, desafiament ecològic, etc., porta el lector a descobrir que, en una societat "immoral i desmoralitzada", no és possible de donar receptes concretes ni solucions fàcils.

L'autor no intenta ressuscitar lamentacions d'altres temps, ni recrear situacions catastròfiques; tot al contrari, ajuda a reflexionar i a descobrir nous horitzons i terrenys pot explorats, a valorar aspectes positius de situacions i persones que no hem tingut mai en compte a l'hora de jutjar i condemnar sense misericòrdia.

La lògica evangèlica, les opcions que ha de prendre avui el cristià compromès, no es poden codificar, ni dissecar en cap manual. Bennàssar evita, en tot moment, de donar solucions migrades per a tranquil·litat de gent temorenc.

Per això, ens parla sovint d'esperança, de paciència i tendresa, de la desmitificació de "tot" poder, de la creu que inspira la lògica del Nou Testament, de l'opció descarada pels pobres i pels dèbils, de la lluita

aferriada per la justícia i pels drets humans.

Un llibre per a meditar assossegadament en el silenci i en la pregària. La serenitat de veure-hi més clar, ens predisposarà a plantejaments nous, a entendre la nostra responsabilitat més a fons, a viure el nostre compromís cristià des d'una nova òptica, la del veritable amor, posat totalment al servei del proïsme.

Si algun dels apartats pot semblar que no té aquella coherència a què estem acostumats o que són pensats per a un públic determinat, el mallorquí, per exemple, creiem que cada tema és prou interessant i enriquidor.

Alguna paraula o alguna expressió pròpia de les illes no dificulten en cap manera la claredat del text.

Felicitem l'Editorial Claret per aquest nou encert de la col·lecció "Els daus".

(1) VIURE A LA INTEMPÈRIE, de Bartomeu Bennàssar. Col·lecció "Els daus". Editorial Claret, Barcelona, 1985.

Concursos fotogràfics

"El món de la mar"

BASES

1. Poden participar-hi tots els joves menors de 30 anys.

2. El tema de les obres presentades ha de contemplar qualsevol tipus de manifestacions, activitats... relacionades amb el lleure infantil i juvenil.

3. Cada participant podrà presentar un màxim de 5 obres en qualsevol de les següents modalitats:

- Fotografia en blanc i negre de 18 x 24 cm. sobre cartolina de 25 x 30 cm.
- Fotografia en color. mateixes condicions que en blanc i negre.
- Diapositives de 24 x 26 mm. en marcs universals.

4. Totes les obres presentades han d'ésser inèdites i no premiades.

5. Totes les obres presentades han de dur lema de participant i títol i s'ha de fer constar, dins un sobre tancat identificat pel lema, les següents dades:

Nom i cognoms, data de naixement, direcció, localitat i ocupació (si és el cas, anomenar el tipus d'estudi).

6. Les obres s'han de trametre a l'Escola de l'Esplai de Barcelona. C/. Numància 149-151, 08029-Barcelona. El termini d'admissió serà el 30 de setembre del 1985.

7. Les obres presentades seran seleccionades per formar part d'una exposició de la qual es donarà oportunitat avis del lloc i dates. L'exposició tindrà lloc abans del 31 d'octubre del 1985.

8. D'entre totes les obres seleccionades per a formar part de l'exposició es concediran a cada una de les 3 modalitats:

1er. Premi: Material fotogràfic valorat en 10.000.— Ptes.

2on. Premi: Lot de llibres valorat en 5.000.— Ptes.

9. Els premis seran determinats per un jurat compost de dues persones relacionades amb la fotografia, dues relacionades amb el món de l'educació en el lleure infantil i juvenil i un representant de l'Escola de l'Esplai de Barcelona en funcions de president del Jurat, designats tots ells pel Director de l'Escola de l'Esplai de Barcelona.

10. La decisió del Jurat es farà pública a l'exposició. El Jurat pot declarar els premis deserts.

11. Totes les obres presentades restaran en propietat de l'Escola de l'Esplai de Barcelona i aquesta es reserva el dret de fer-ne ús tot mencionant-ne l'autor.

12. La participació suposa l'acceptació d'aquestes bases.

13. El Jurat té facultat d'interpretar les Bases i de suplir-ne qualsevol lacuna o buit, d'acord amb la seva pròpia finalitat.

"Educació en l'esplai Esteve Molins"

BASES

Participants: Totes les persones que ho desitgin.

Tema: "El món de la Mar" en tots els seus aspectes, i especialment en relació amb l'aspecte laboral.

Obres: Màxim de 3 fotografies blanc i negre o color.

Presentació: Format únic: 18 x 24, reforçades amb cartolina del mateix format, constant en el dors el títol, nom de l'autor i direcció del concursant.

Drets: Gratuït.

Trameses: Lliures de despeses per al receptor "Stella Maris" C/. Varadero, 8, 08003 - Barcelona (Port).

Jurat: Hi haurà un jurat d'admissió que refusarà les obres que no s'ajustin a aquestes bases.

El Jurat de qualificació, estarà compost de tres persones de reconegut criteri fotogràfic, i el seu veredicté serà inapel·lable.

Calendari: Fi d'admissió: 10 d'octubre del 1985.

Veredicté: 25 d'octubre del 1985, serà públic i se celebrarà a l'Agrupació fotogràfica de Catalunya, situada al carrer Duc de la Victòria, 14, pral.

Tramesa del veredicté: Es verificarà a tots els concursants a partir del dia 28 d'octubre del 1985.

Exposició: En el Museu Marítim de Barcelona, del dia 31 d'octubre al 10 de novembre.

Premis per blanc i negre: 1er. Trofeu, 2on. Trofeu, Trofeu especial a la millor fotografia que descriu el món laboral de la mar.

Premis per color: 1er. Trofeu, 2on. Trofeu, Trofeu especial a la millor fotografia que descriu el món laboral de la mar.

Lliurament de premis: El 10 de novembre del 1985 amb motiu dels actes que se celebraran el "Dia dels Homes de la Mar" a Barcelona, a l'Estació Marítima de Mallorca a les 16 hores.

Els organitzadors no es responsabilitzen dels desperfectes que puguin ocasionar-se a les obres, encara que hi posaran la màxima cura en el seu tractament. Qualsevol cas imprevisit, serà resolt pels organitzadors.

La sardana i la dansa

Francesc Mas Ros ha mort

JOSEP VENTURA

El dia 23 d'agost va morir a Caldes de Malavella, a l'edat de 84 anys, Francesc Mas Ros, un dels més populars compositors de sardanes. Segons sembla, Mas Ros no va poder superar el dolor per la pèrdua de la seva filla, afegit a l'aflicció pel record de la seva esposa, morta l'any 1976, i la seva vida es va extingir dolçament i melanconiosa. La vila de Caldes de Malavella va viure una emotiva diada de dol per la desaparició d'aquest conegut personatge, amb la presència de sardanistes d'arreu de Catalunya desplaçats expressament per a retre un darrer testimoniatge d'amistat a la persona de Francesc Mas Ros.

La popularitat d'aquest autor només es pot comparar a la de Vicenç Bou. També amb una reduïda preparació tècnica, encara que més extensa que la del "cantaire del Montgrí", Mas Ros ens ha deixat escrites una munió de sardanes que arriben al poble senzill de manera directa, sense cap mena de perjudici i imposant-se clarament a tot i a tothom. El seu llegat es concreta en una important quantitat de sardanes que han assolit carta de popularitat pel seu ritme engrescador; des de "La cançó de la Marta" a obres tan conegudes com "Tossa bonica", "L'Andreu de Mollet", "Petita ofrena", "L'amic Homar", "L'amic absent" o "L'ermita de Collbàs", fins assolir una xifra de més de dos-cents títols.

Joves als aplecs

La Comissió d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Barcelonines va iniciar una experiència destinada a fomentar la presència de gent jove als aplecs de la sardana. La campanya que s'inicià el passat dia 8 de setembre a l'Aplec de Canyamars i es clourà el 27 d'octubre a l'Aplec de les Roquetes, a Barcelona, pretén contactar amb tots els joves majors de 16 anys que tenint unes nocions mínimes de la nostra dansa (conèixer els passos) a fi i efecte de promoure la seva presència als aplecs per tal que hi puguin trobar noves amistats i conèixer aquesta singular manifestació cultural de Catalunya. L'experiència es materialitzarà gràcies a un equip de monitors que ajudaran als novinguts a

comptar i repartir les sardanes, els presentaran els compositors, músics i sardanistes, podran veure com estan fets els instruments de la cobla, conversar amb els organitzadors de l'aplec i també informaran de les visites que poden fer a cada població on hi ha aplec.

Tots els joves interessats en aquesta idea, a fi de poder coordinar les primeres sortides i per més informació es poden adreçar a Núria Pladevall (C/. Sant Ramon, 226, a Cerdanyola; tel. 692 58 56), Rosa Capdevila (Grup St. Pau, 14-baixos B, del barri de Campoamor, en Sabadell), y a Joan Agramunt (C/. Barcelona, 61, a Cardedeu; tel. 846 12 40).

La cultura religiosa subvencionada per la Generalitat

Cada any la CIRIT (Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica) atorga ajuts i beques per l'investigació i desenvolupament d'estudis a l'estranger.

Enguany també s'han concedit a tres treballs de cultura religiosa. Així a Antoni Nello i Figa, per a un ajut parcial de sis mesos de durada amb estada a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma per tractar el tema "L'opció fonamental i la seva incidència en la determinació de la moralitat".

A Ramon Martí i Castelló un any d'estada a la Universitat de Toulouse-Le Mirail, per un treball sobre "El bisbat de Girona, naixement, creixement i estructura fiscal d'un domini feudal —segles IX a XI—".

I finalment a Ramon Roca Spina i Serés una estada d'un any a la Gran Bretanya, a la biblioteca universitària de Cambridge per un treball sobre la "Edició crítica i comparada del Nou Testament Català a Londres (1832, 1835, 1836 i 1888)".

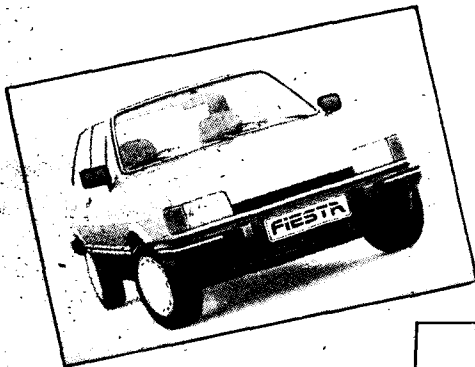
CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

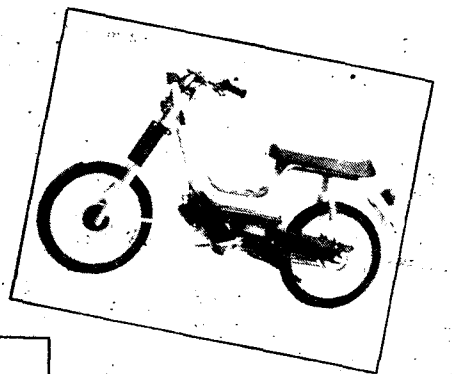
Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

ENS CAL DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS!

CATALUNYA CRISTIANA regala
BUTLLETES de la magnífica rifa de
3 FORD FIESTA i 5 VELOMOTORS DERBY

Per cada NOVA SUBSCRIPCIÓ que arribi a la nostra
administració fins
el dia 15 d'octubre d'enguany.

Cada subscriptor que ens envii UNA O MÉS SUBSCRIPCIONS NOVES rebrà
10 butlletes per cada una d'elles, ultra les 5 butlletes que rebrà cada nou subscriptor.

CADA FAMÍLIA CRISTIANA DE CATALUNYA HA DE TENIR "CATALUNYA CRISTIANA"

NOVA SUBSCRIPCIÓ

EN/NA
Carrer N.º
Població
Se subscriu per un any (12 mesos) a CATALUNYA CRISTIANA i espera rebre
les 5 butlletes de la RIFA-85 que li pertocuen com a nou subscriptor.
Tramet l'import de 2.500 ptes.
☐ per gir postal.
☐ taló bancari inclòs.
☐ o bé domicilia el pagament (en aquest cas, ompliu i signeu
la butlleta següent:

NOVES SUBSCRIPCIONS OBTINGUDES PER ANTICS SUBSCRIPTORS

EN/NA
Carrer N.º
Població
Subscriptor Núm.
Prega a CATALUNYA CRISTIANA (c/. València, 244, 2on pis, - 08007 Bar-
celona) que se serveixin prendre nota de la següent subscripció obtinguda per
ell i que li trametin les 10 butlletes que li pertocuen segons la oferta de
vostès.

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/libreta
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/ Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/libreta
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

Libreries on podreu adquirir les butlletes

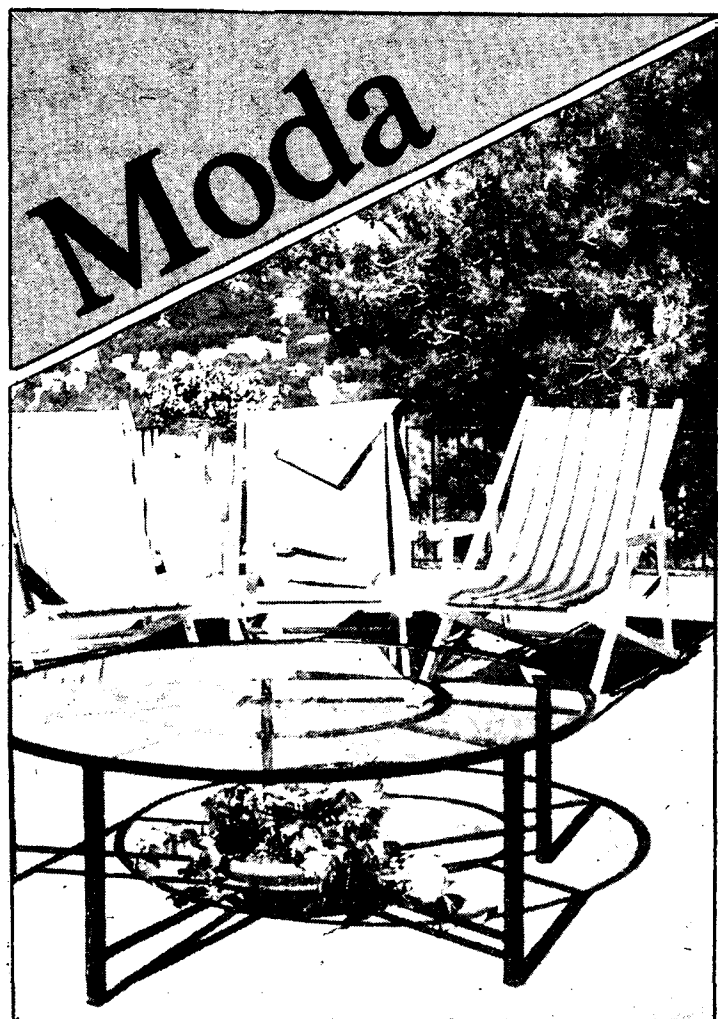
Llibreria "La Hormiga de Oro". Av. Portal de
l'Àngel, 3
Llibreria **Balmesiana**. Duran i Bas, 9.
Tel. 317 94 43.
Llibreria **Signe**. Mallorca, 301.
Llibreria **Fregola** (Lleida). Pl. Sal, 9.
Tel. (973) 24 14 28.

Llibreria **VyP** (Tarragona). Lleida, 23.
Tel. (977) 21 30 86.
Llibreria **Impremta Dachs** (Solsona).
Llibreria **Les Voltes** (Girona). Pl. del Vi, 2.
Tel. (972) 20 19 69.
Llibreria **Catòlica** (Reus, Santa Anna, 16.

MOLTES GRÀCIES A TOTS EN NOM DE LA "CATALUNYA CRISTIANA" QUE TOTS VOLEM FER

PODEM DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS! SI TOTS

MARIA JOSE EJARQUE

Cada dia exerceix més influència sobre nosaltres, la presència d'una casa o apartament ben decorats. Aspectes moderns, a vegades atrevits, o al contrari més clàssics, són els temes a debatre pels grans creadors especialistes en decoració.

Noves propostes a base de boniques i encertades coordinacions, ens faran sentir la presen-

cia viva de la primavera i l'estiu, cristallitzant en els teixits delicats juntament amb d'altres més utilitaris i alegres.

A les noves exigències d'avui, respon una vegada més el grup SATI, l'empresa fabricant de teixits industrials reconeguda com a una de les més importants del país, que presentà recentment la seva nova i àmplia col·lecció als mitjans informatius especialitzats, composta per

La línia "Tevasca" queda aquí fidelment reflectida per a decoració exterior.

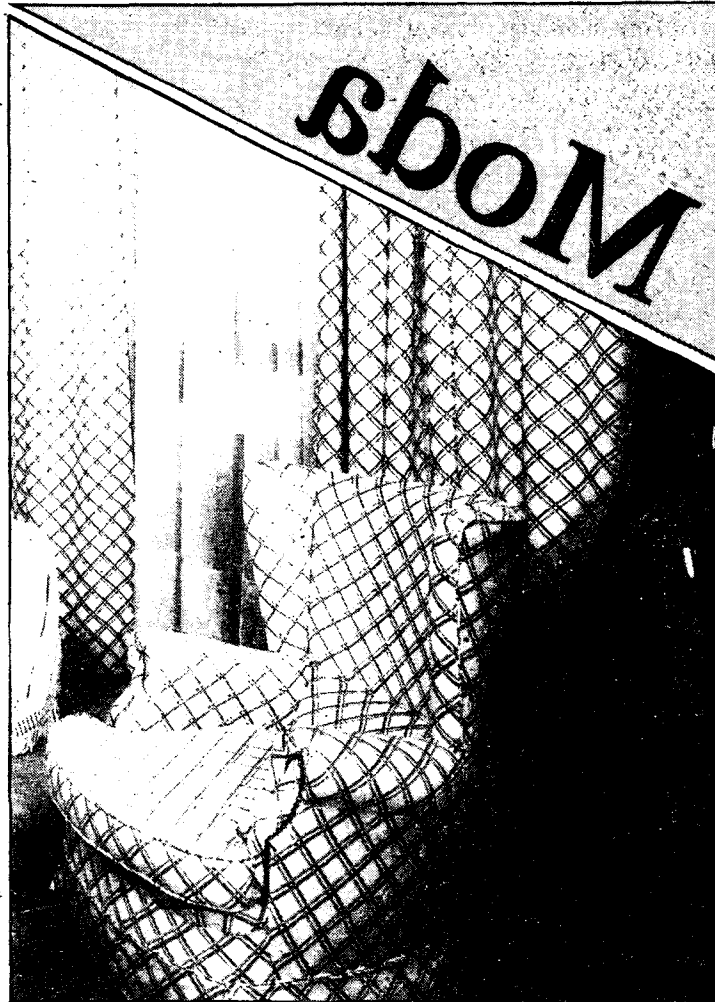
"Color" de llar

les quatre línies de productes corresponents a l'any 1985.

El gran entusiasme creatiu que avala aquesta firma, ens ha demostrat una vegada més, el seu desig de conquerir nous mercats com en aquest cas el que és dedicat a la confecció, amb productes presentats sota el suggestiu i genèric nom de SATICASA.

Quatre línies, les característiques principals de les quals es basen en una constant creativitat, són el fruit d'un gran esforç dirigit a l'expansió del nostre mercat nacional, i també a l'internacional.

Nous sistemes per decorar la llar, dins d'un ambient jovial i de primavera

Les quatre noves línies del producte Sati 1985, responen a:

- 1— La TEVASCA en llis i estampat, especialment pensada per a tots aquells ambients en els quals l'exterior és com una continuació de l'interior, creant un ambient de perllongació.
- 2— Tendals SATISOL, que es recolza en una línia de decoració exterior sofisticada pel que fa a l'estètica, però molt útil i de gran efecte, quant a rendiment.

3— Nous revestiments foscos, aïllats i cobridors a través d'un producte revolucionari, orientat a l'ornamentació tècnica a base de materials decoratius posats al servei de l'obra i l'habilitat.

4— Recents investigacions per a una línia de productes decoratius, resistent al foc, amb una aparença caient i de confort, que mai no perdran la seva eficàcia, sense que necessitin tractament de cap classe.

Costums i tradicions

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Bufetades i miracles de santa Tecla

Succeeix manta vegades, que venerem un sant o una santa i fins els tenim per patrons personals o col·lectius, sense aprofundir en el per què de llurs advocacions. Tampoc no solem encaparrar-nos massa a relacionar-ne alguns amb el nostre entorn. Vull dir que sants allunyats en els segles i en la geografia són venerats en raó de la vida santificada, del martiris o per miracles obrats en indrets gairebé desconeguts.

Penso en aquestes coses a la vista de les festes de santa Tecla, patrona de Tarragona, la vida de la qual és rodejada de tradicions i llegendes com sol passar en vides tan llunyanes com la d'aquesta donzella convertida per sant Pau. A vegades confosa entre les vuit o nou del santoral, algunes màrtirs com ella.

D'aquesta patrona de Tarragona, fa vuit o nou anys mossèn S. Misser en va fer un voluminós i minuciós estudi del qual sorprèn —almenys a mi— conèixer alguns miracles i fets de la santa esdevinguts a Catalunya. Vull dir, és clar, per la seva intercessió.

Trobem, primer, que l'any 1387, Pere IV el Cerimoniós estava malalt, i se li aparegué la santa, la qual, recriminant-lo per certes pretensions i usurpacions sobre els drets de l'Església metropolitana i primada de Tarragona, va clavar-li una bufetada, segons explicà el rei que morí poc després.

El 24 d'agost del 1644, en ocasió de les lluites civils en temps de Felip IV i la invasió dels francesos en temps de Richelieu, uns bergantins i altres naus bombardejaren repetidament Tarragona obrint un esvo-

ranc a la muralla. Per tapar-lo, hom cercà fusta per tota la ciutat i a Sant Jeroni en trobaren molta, així com un arsenal d'armes. Les baixes entre morts i ferits només foren tres. Un obús entrà pel rosetó de la catedral que era plena de refugiats i no explotà. Hom atribuï tot això a santa Tecla, molt més quan el capità de les hosts que era protestant, digué quan es rendí, que una dona molt bella li havia donat una bufetada per castigar-lo del seu orgull.

Vet-aci una breu llista d'alguns prodigiosos fets ocorreguts a Catalunya: Mossèn Jaume de Sant Feliu, rector de l'Espluga de Francolí, al pas de la processó de santa Tecla es curà de paràlisi. Igualment recobrà la vista en semblant ocasió, mossèn Ramon Castelló, sacerdot tarragoní.

Salvà d'una caiguda mortal, al fill del noble Miquel Ramon de Montcada i de la seva muller Anna de Silva.

Mentre navegava de Barcelona a Tarragona una nau d'un tal Esteve Fontanet, una fragata de moros els anava a apressar davant la Torre del Llobregat, quan aparegué una galera reial que féu fugir els pirates. Una cosa semblant passà el 1656 a tres naus que anaven igualment de Barcelona a Tarragona per assistir a les festes de santa Tecla i foren meravellosament deslliurades dels corsaris quan les tenien assetjades.

Per no allargar massa, diguem que en el llibre desús dit, consten, encara algunes altres cures miraculoses de gent d'ací, sense comptar les d'altres llocs de la península.

Cuina

Pastís de galetes

Unes 20 galetes quadrades
2 cullaradetes de nescafé
2 cullaradetes de sucre

300 gr. de nata
50 gr. de sucre en pols
50 gr. de granulat de xocolata.

Barregeu les 2 cullaradetes de nescafé i sucre amb dues tassetes d'aigua calenta, afegiu un raig de conyac, poseu-lo en un plat de sopa i deixeu-lo refredar.

Mulleu les galetes en aquest cafè o en cafè natural ensucrat i col·loqueu-les en una plata de pastís, una al costat de l'altra, poseu-ne 5 en fila, cobriu-les amb nata ensucrada amb el sucre en pols, després una altra capa de galetes mullades en cafè i una altra de nata, així fins a acabar amb la nata, aplaneu-la amb un ganivet inoxidable i tireu per sobre el granulat de xocolata.

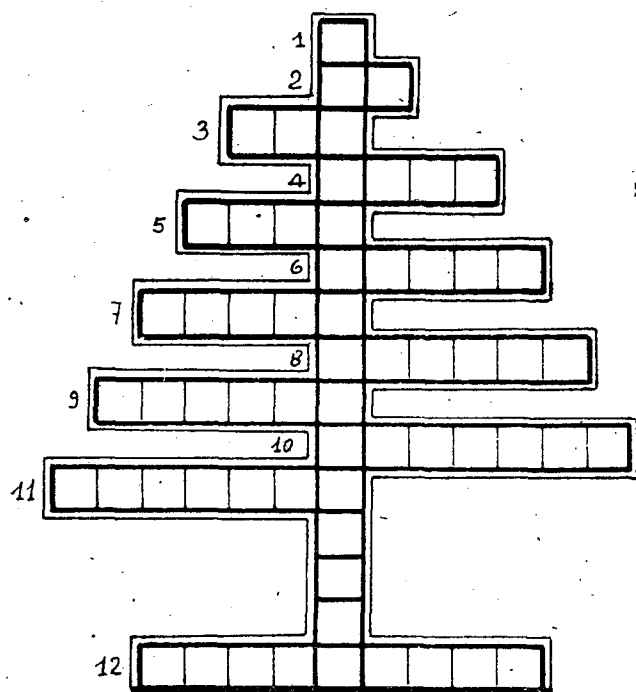
Poseu-ho una estona en el congelador.

MARÍA GLORIA MUNTAÑOLA

Encreuats

Per ROSA COLLELL

L'AVET

- 1- La columna vertical és d'un sol mot.—
 2- Les horitzontals de la banda esquerra han d'acabar amb la lletra de la columna vertical.— Les de l'esquerra han de començar amb la lletra de la columna vertical que correspon. La 12 és un sol mot que ha de creuar amb la vertical.—

VERTICAL: D'una manera democràtica.—

HORITZONTALS:

- 1- Cinc-cents.—
 2- Article.—
 3- Un fill de Noè.—
 4- Sigles de l'Associació dels cecs.—
 5- No sóc mort.—
 6- Nom del teatre de la Generalitat.—
 7- Estel de l'alba.—
 8- Impost, contribució o qualsevol altra forma d'obligació fiscal.—
 9- Ocell de plomes grogues, molt preat per la bellesa del seu cant.—
 10- En les tragèdies clàssiques, gregues i llatines, el qui dirigia el cor.—
 11- Relatiu o pertanyent al papa Damas.—
 12- Disposició d'una persona a canviar les opinions i el comportament per adaptar-se a qui vol complaure.—

SOLUCIONS

VERTICAL:

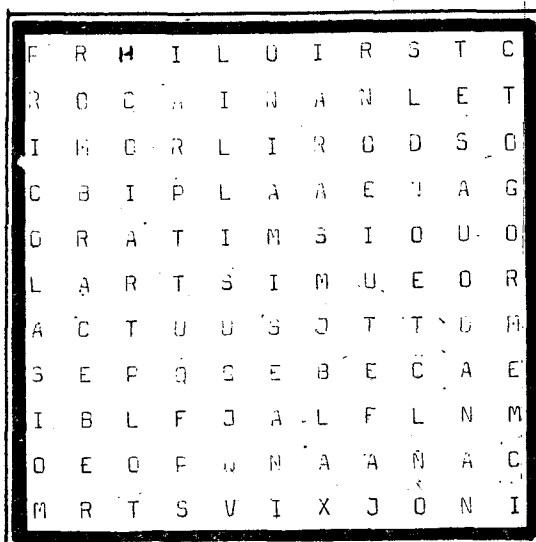
Democràticament.

HORITZONTALS:

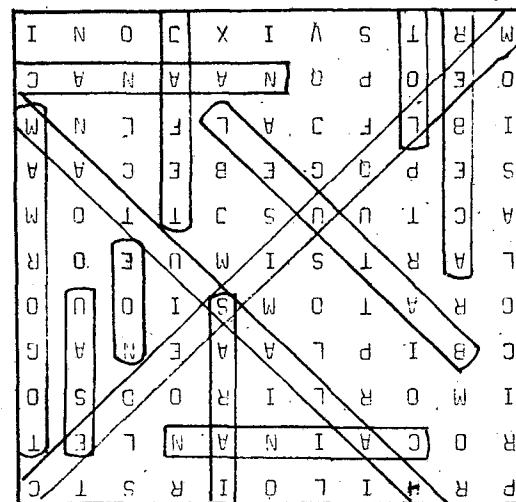
- 1- D.—
 2- El.—
 3- Sem.—
 4- O.N.C.E.—
 5- Visc.—
 6- Roma.—
 7- Diana.—
 8- Tribut.—
 9- Canari.—
 10- Corfeu.—
 11- Damasc.—
 12- Mimetisme.—

Sopa de lletres

Per ROSA COLLELL

Cal cercar dotze noms del Gènesi des del començament fins a la Història de Josep.

Escacs

Per JAUME MORA

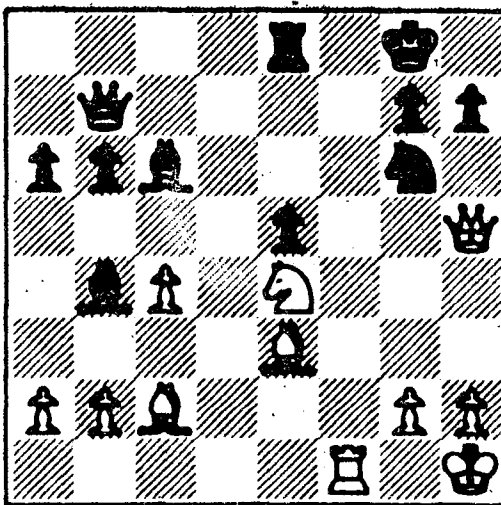

Diagrama 180

Blanques juguen i guanyen

La gran diagonal blanca és la protagonista en les jugades que vénen. Del seu domini en dependrà tot.

Filatèlia

Per ENRIC GRAUPERA

Sèrie "Turisme" (IV). Valor: 1'50 ptes. Monestir de Guadalupe. Segons la tradició llegendària, la imatge de la Verge de Guadalupe fou pintada per sant Lluc, i recorregué molts llocs. En el s. VIII, fugint de la invasió musulmana, uns sacerdots enterraren la imatge junt amb tres relíquies prop del riu Guadalupe. Cinc segles més tard fou retrobada pel pastor Gil Cordero. El rei Alfons XI, en commemoració de la batalla del Salado, començà la construcció del Santuari, que fou inaugurat pel Cardenal espanyol Pedro Gómez Barroso. Amb la invasió de les tropes franceses l'any 1808 i amb l'exclaustració del 1822 comença la decadència. La Basílica té unes portes del s. XIV, de bronze repujat amb relleus referents al Crist i a la Verge. Té un claustre molt bonic d'estil mudèjar. Cal esmentar també el seu museu de brodats.

FUTBOL

Resultats

Sevilla-Las Palmas	4-0
Hércules-Ath. Bilbao	0-1
Barcelona-Osasuna	2-2
Cádiz-At. Madrid	2-0
Vallad.-Zaragoza	1-1
R. Madrid-Santander	1-0
Celta-Espanol	2-1
Gijón-Valencia	1-0
Real Sociedad-Betis	2-2

Clasificacions

	Ptos.	J	GF	GC
1. R. Madrid	7+3	4	10	3
2. Athletic	7+3	4	6	2
3. Sporting	6+2	4	5	2
4. Zaragoza	5+1	4	5	3
5. R. Sociedad	5+1	4	5	4
6. Betis	5+1	4	6	5
7. At. Madrid	5+1	4	7	5
8. Barça	4	4	5	4
9. Valladolid	4	4	4	4
10. Sevilla	4	4	6	6
11. Valencia	4	4	5	8
12. Cádiz	4	4	4	9
13. Osasuna	3-1	4	4	4
14. Celta	3-1	4	4	6
15. Espanol	2-2	4	7	5
16. Racing	2-2	4	2	5
17. Hércules	1-3	4	2	5
18. Las Palmas	1-3	4	3	10

La travessa

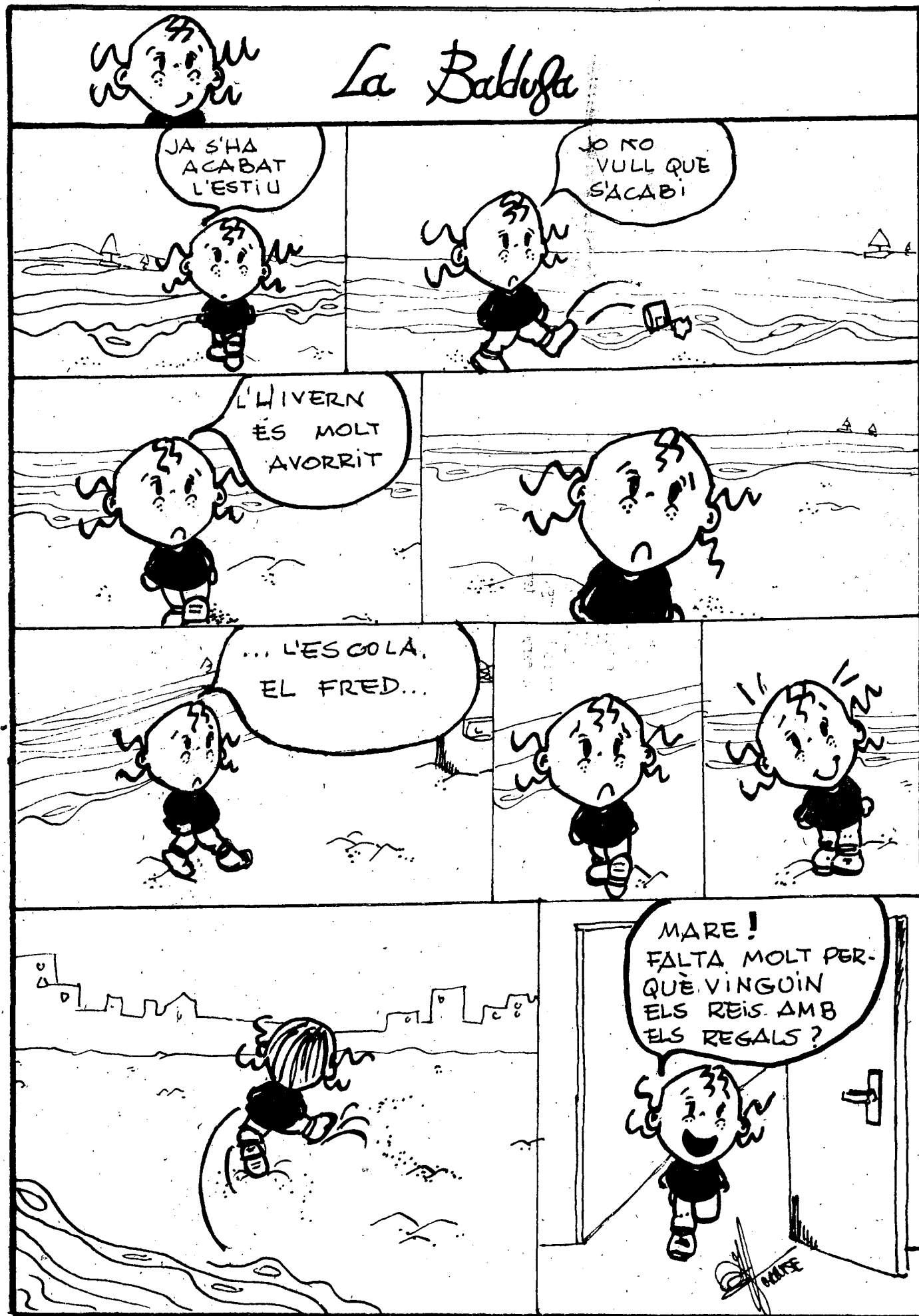
Sevilla-Las Palmas	1
Hércules-Ath. Bilbao	2
Barcelona-At. Osasuna	X
Cádiz-At. Madrid	1
R. Valladolid-R. Zaragoza	X
R. Madrid-R. Santander	1
R. Celta-Espanol	1
R. Gijón-Valencia	1
R. Sociedad-R. Betis	X
R. Oviedo-Castellón	2
D. Coruña-Barcelona At.	1
Elche-Mallorca	1
Sabadell-Logroñes	X
Albacete-Bilbao Ath.	1

Golejadors

Sixto (Valencia)	5
Cabrera (At. Madrid)	3
Corchado (Zaragoza)	3
Hugo Sánchez (Real Madrid)	3
Lauridsen (Espanol)	3
Cortés (Celta)	3
Michel (Real Madrid)	3
Rincón (Betis)	3
Butragueño (Real Madrid)	2
Cortés (Celta)	2
García Pitarch (Espanol)	2
Quini (Gijón)	2
Ruda (Sevilla)	2
Sanabria (Sevilla)	2
Satrústegui (Real Sociedad)	2
Schuster (Barça)	2

Pròxima jornada

Sevilla-Hércules
Ath. Bilbao-Barcelona
Osasuna-Cádiz
At. Madrid-Valladolid
Zaragoza-Real Madrid
Santander-Celta
Espanol-Gijón
Valencia-Real Sociedad
Las Palmas-Betis

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 272

Històries d'Eixerits

Visca el "cole"

Un dia, totes les noies i tots els nois que anem a escola, hauriem d'organitzar una gran manifestació. Com que ara tothom en fa, ja no ve d'una. Jo me l'imagino amb moltes pancartes com aquestes:

"Estem contents d'anar a escola", "Visca tots les 'profes' i tots els 'profes' (n'hi ha algun d'antipàtic, però també hi ha noies i nois que es porten l'oli; una cosa va per l'altra), 'Gràcies a les mares i als pares', etc. etc. No diríem cap mentida, perquè això ho sabem i ho veiem tots, encara que no ho diguem. No sé perquè ha de costar tant ser agraït i dir: "Gràcies".

Amb tot això ja podeu endevinar que estic content de tornar al "cole". ¿Per què no? ¿Que cansa estudiar i treballar? Home!, també cansa pujar muntanyes i jugar, però després, quan has aconseguit el que volies estàs content i satisfet.

Encara no he vist mai enlloc cap cartell ni cap anunci que digui: "Es necessita persona ignorant i gandula". Home, si tothom fos així encara estaríem a l'edat de pedra.

De vegades parlem i diem: "Jo quan seré gran, m'agradaria ser això o allò. Doncs, si ho diem sincerament, ja sabem què ens toca.

No es treballa només per fer diners, sinó per ser persones útils als altres, i perquè, en el món, tothom pugui viure-hi millor. Quan serem grans estic segur que estarem contents d'haver estat bons alumnes.

Eixerits i Eixerides, visca el "cole"!

L'Eixerit

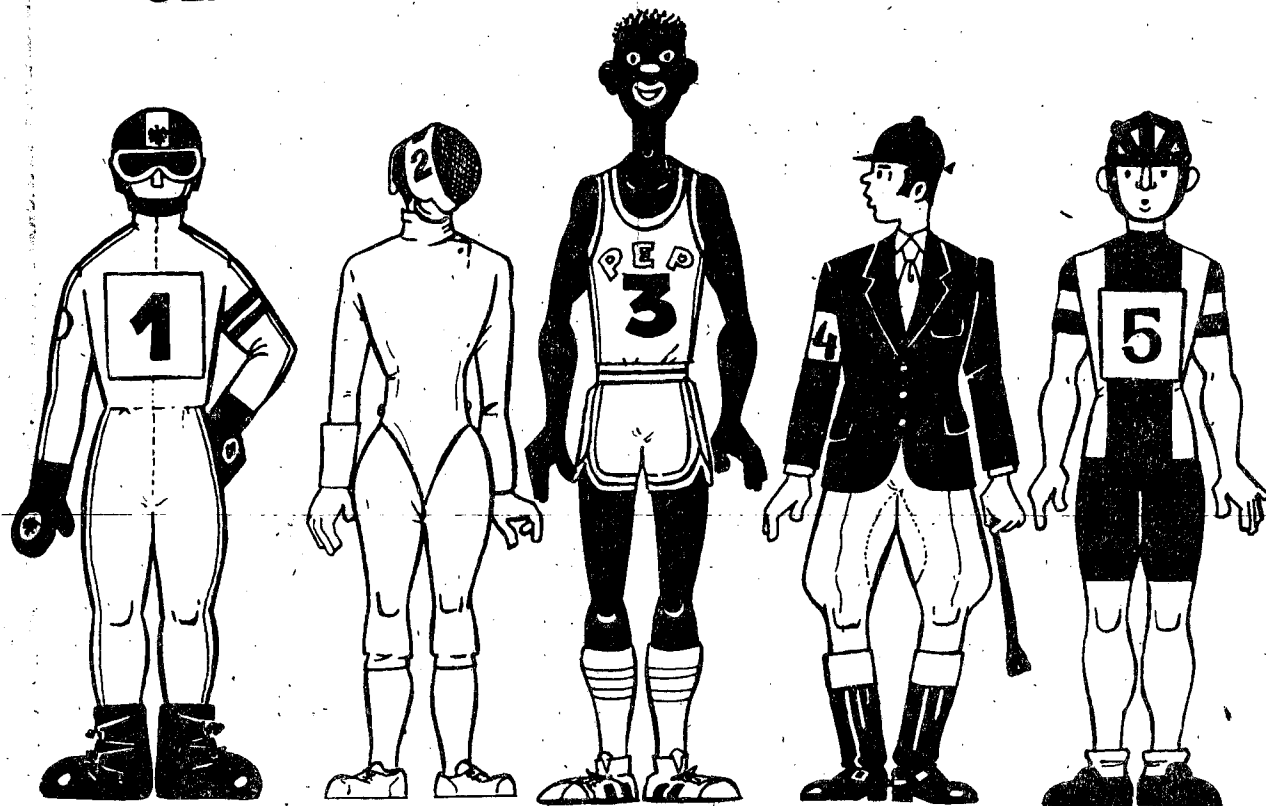

QUAN EM VEUEN TRAGINAR SI'ACOSTEN, EM PREGUNTEN QUÈ FAIG, COMENCEM A PARLAR, ES "TRENCA EL GEL" I...

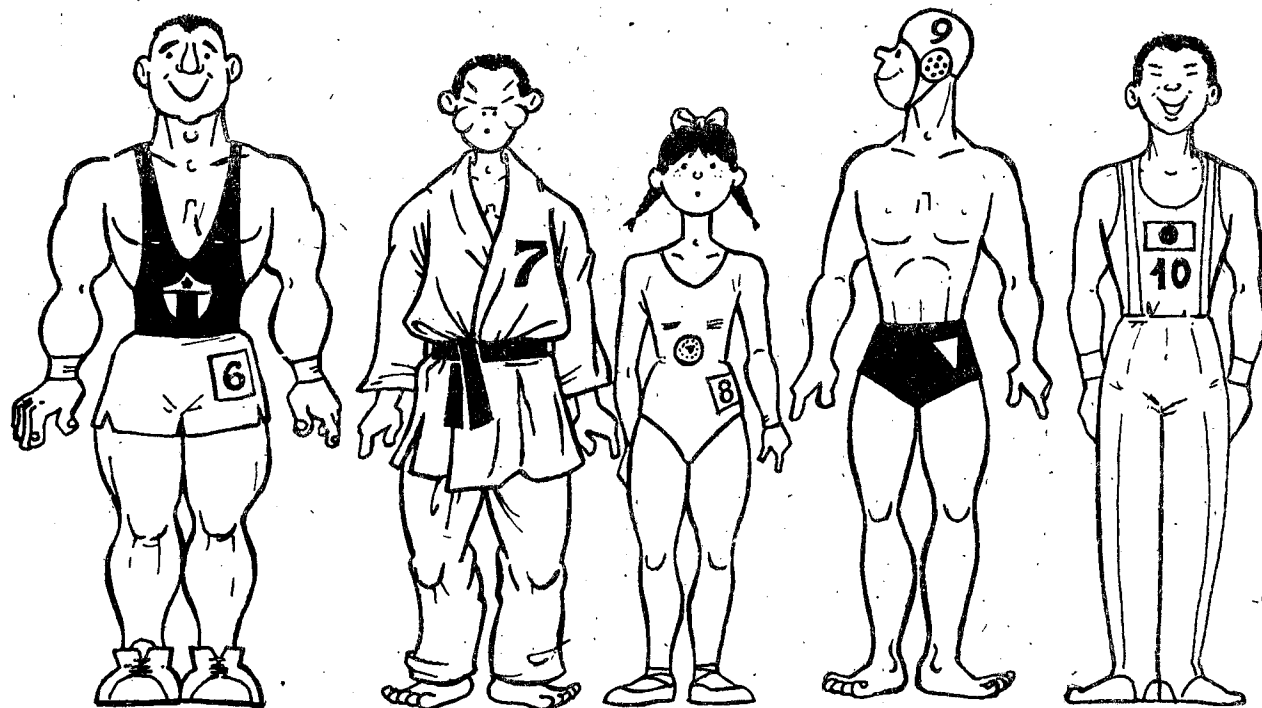
JA HE FET UN NOU AMIC!

OLIMPIADA

Heus ací deu participants als Jocs Olímpics. Sabries dir-nos quin esport és el de cada un d'ells?

SOLUCIÓ:

1.- Esquí. 2.- Esgrima. 3.- Basquet. 4.- Equitació. 5.- Ciclisme. 6.- Halterofília. 7.- Judo. 8.- Gimnàstica (femenina). 9.- Water-Polo. 10.- Gimnàstica.

Jesús ens parla

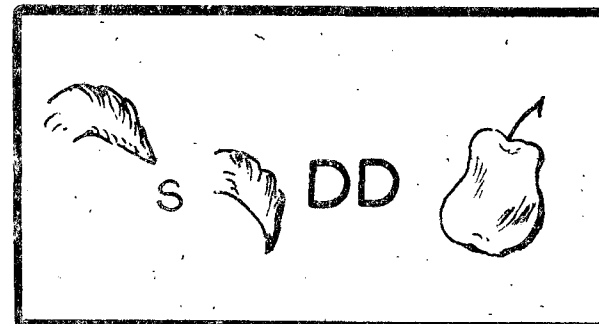
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de sant Marc, capítol 9, versets del 30 al 37 (Mc 9: 30-37).
 Reflexionem: 1. Als deixebles els costa d'entendre que la salvació de la Humanitat portarà a Jesús a la creu i a la mort. Sembla que tinguin por de conèixer la veritat i no gosen preguntar-li res. En el fons, encara pensen que Jesús establirà un regne temporal.
 2. Tant és així que pel camí, allunyats un xic de Jesús, discutien quin d'ells seria el més important quan Jesús establís el seu regne. Quan Jesús els pregunta què discutien, s'adonen del seu egoisme i callen.
 3. Després Jesús s'assegué, els cridà i mirà de fer-los entendre que ell havia vingut a servir i no a ésser servit, a donar la vida per tots els homes, perquè els qui creguessin en ell, tinguessin vida eterna. Jesús, per suavitzar aquells moments de tensió, cridà un noi, per donar entendre amb quina senzillesa cal escoltar la seva paraula i creure-la.

El mossèn

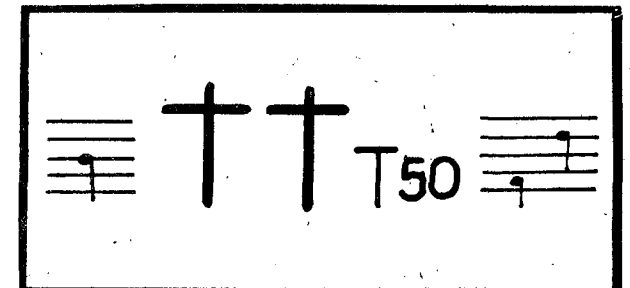
JEROGLÍFICS

per Rosa Collet

1. On són?

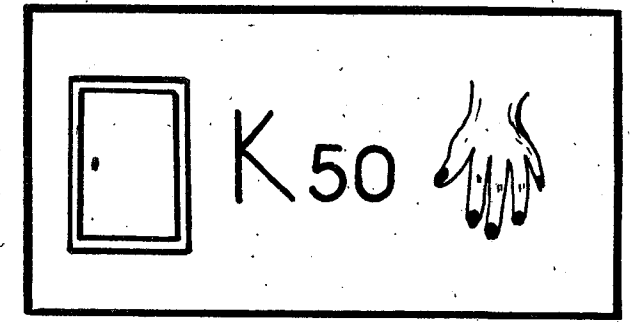
2. Mare, no sé fer el deure.

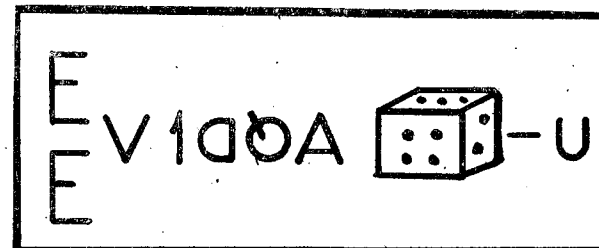
3. Què ballen ells?

4. Tarda molt a arribar, oi?

5. Què tal és la nena?

SOLUCIONS:

1. A la sala d'espera.
 2. Si creus t'el fare.
 3. La jota gallega.
 4. Porta calma.
 Es ven educada.

DIUMENGE

16.00 Avanç informatiu. 16.05 Curt 1. 16.15 La pel·lícula del diumenge: "Així és París". 18.00 Curt 2. 18.15 Dibuixos animats. 18.30 Switch: "L'engany de la coïna". 19.30 Colomba - Cap. 2. 20.30 Curar-se en salut. 21.00 Telenotícies. 21.30 Dallas: "La fi del joc". 22.30 El "show" de Kenny Everett. 23.00 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.00 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 9. 19.35 Pobles de Catalunya: "Santa Margarida de Montbui". 19.50 Tintin - "El cranc de les pinces d'or". 20.20 Scarf Jack - Cap. 6. 20.50 Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Informatiu cinema. 22.00 Cinema 3 - "Rocco i els seus germans". 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: "Hostes vingueren ...". 30 minuts. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 10. 19.05 Bàsquet - Final de la Lliga Catalana. 20.50 Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Espectacle piro musical des de Montjuïc (Festes de la Mercè). 22.00 Àngel Casas Show. 24.00 Dimensió desconeguda - "Potser somniar". 24.30 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada. Joc de ciència ficció. Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days (Cap. 11). 19.15 Pobles de Catalunya: "Mieres". 19.50 Tintin "L'illa negra". 20.20 Lligant caps - Cap. 1. 20.50 Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Magnum: "Tall Doyle". 22.20 Històries imprevistes: "D'èxit segur". 22.45 Piano bar. 23.45 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema. Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days (Cap. 12). 19.35 Pobles de Catalunya: "Vilabella del camp". 19.50 Tintin "L'illa negra". 20.20 Lligant caps (Cap. 2). 20.50 Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Cristòfor Colom - Cap. 1. 22.30 Joc de ciència ficció: "Viatge en el temps". 23.00 A tot esport. 24.00 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days (Cap. 13). 19.35 Pobles de Catalunya: "Sant Andreu de la Barca". 19.50 Tintin - "L'estel misteriós". 20.20 Lligant caps (Cap. 3). 20.50 Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 30 minuts. 22.00 Galeria oberta: "Fregoli" (Cap. 4). 24.00 Cinema de mitjanit: "Principi de la saviesa". 01.40 Fi d'emissió.

DISSABTE

16.05 Veles al vent. 16.30 Dibuixos animats. 17.00 Viatgers - "Persecució". 18.00 Dibuixos animats. 18.15 La dona bionica: "Rentada de cervell". 19.00 Els països cèltics: "El país de Gal·les". 20.00 Wayne y Schuster. "El padrino". 20.30 El naturalista amateur - "El cost d'una vida". 21.00 Telenotícies. 21.30 Musical - "Música amb arrels profundes" (II). 22.30 Pel·lícula: "Dos seductors". 24.10 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.30 Concert. 11.00 Santa missa - El dia del Senyor. 12.00 Poble de Déu. 12.30 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Heathclif i Dingbat 16.05 La història de Jesse Owens. Ep. 4. 17.00 El món. 17.30 De 7 en 7. 18.00 Mash - "B.J. Papa San". 18.30 Grand Prix. 19.00 Val més prevenir. 19.30 Punt de trobada. 20.30 Curses de caballs. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Crònica de gàngsters - Ep. 4. 22.30 Estudi Estadi. 23.30 Autoretrat. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El magistrat anglès - "Barco a medias". 16.30 Pista lliure. 17.20 Informatiu juvenil. 17.30 El planeta imaginari. 18.00 Barri sesamo. 18.30 D'aquí cap allà. 19.00 Visca la tarda. 20.00 Consum. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª edició. 21.35 El superagent 86. 22.05 Tota una dona Ep. 5. 23.00 Especial toros: Va passar a Castella. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El magistrat anglès: "Licencias provisionales". 16.30 Toca-ta. 17.20 Informatiu juvenil. 17.30 Els electrofollets. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Les nostres illes: "Tenerife". 19.00 Visca la tarda. 20.00 Al mil per mil. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 L'home i la Terra. 22.05 El misteri de Salem's lot - Cap. 3. 23.00 Seqüències. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El magistrat anglès: "Amor i foc". 16.30 Objectiu-92. 17.50 Informatiu juvenil. 18.00 Barri sesamo. 18.30 Lletra menuda. 19.00 Visca la tarda. 20.00 Telediari - 2ª ed. 20.25 Futbol: Espanya Islàndia. 22.30 Sessió de nit - "La noche americana". 00.35 Telediari - 3ª ed. 01.05 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El magistrat anglès: "Un caballo, un caballo". 16.30 El quiosk. 17.20 Informatiu juvenil. 17.30 Un nou barri. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Generació 800. 19.00 Visca la tarda. 20.00 L'art de viure. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 El cos humà - "Defensas internas". 22.05 Si ho sè no vinc. 23.00 A portada. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Testimoni. 00.35 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Sessió de tarda: "Una abuelita de antes de la guerra". 17.05 Scooby Doo. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Nosaltres. 19.00 Visca la tarda. 20.00 Al galop. 20.30 Estiu 8.30, PM. Magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Entre amics. 23.00 Els uns i els altres - Cap. 2. 24.00 Telediari. 3ª ed. 00.15 Telesport. 00.25 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALA

13.00 Informatiu: Els toros. 13.20 Loteria. 13.30 Gent jove. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Scruffy. 16.00 Primera sessió: "Lanza rota". 18.00 Els savis. 19.00 De Pel·lícula. 19.30 L'equip "A": "Hasta que la muerte nos separe". 20.30 Un país de Sagitari. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Informe setmanal. 22.40 Dissabte cinema - "Flic Story". 00.40 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALA

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 La ruta d'Orellana - Ep. 6. 16.05 A ciència certa. 17.00 Estrenes TV: "La verdadera historia de un fracaso". 18.35 Tao Tao. 19.10 Bàsquetbol - Real Madrid-Barcelona F.C. 20.30 Els Buddenbrook - Ep. 7. 21.30 El dominical. 22.30 Llargmetratge: "Shock". 00.25 Metropolis. 00.55 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALA

17.00 D'ací i d'allà. 17.30 L'aventura dels catalans. 18.00 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Picajocs de l'avi. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgersson. Ep. 48. 20.00 Cap a l'any 2000. 20.30 Especials. 21.15 Cuit-metratge. 21.30 Cicle: Classics del cinema francès - "La travesia de París". 23.00 Curt-metratge. 23.30 Música i músics. 24.00 Últimes preguntes. 00.30 Telediari - ed. 4. 01.00 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALA

17.00 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Les aventures de Pepero - cap. 1. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Holgersson. Cap. 49. 20.00 Temps moderns. 21.00 Coratge - Ep. 12. 21.30 Suspirs d'Espanya. 22.00 La duna mòbil. 22.55 Paganini - Ep. 3. 24.00 Les rutes dels vikings. 00.30 Telediari 4. 01.00 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALA

17.00 D'ací i d'allà. 17.30 Misteri. 18.00 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Les aventures de Pepero - Cap. 2.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Holgersson. Cap. 50. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 A la corda fluixa. 22.00 Jazz entre amics. 23.00 Tatuatge. 24.00 Embolic. Cap. 23. 00.30 Telediari 4. 01.00 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALA

17.00 Misteri. 18.00 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Picajocs de l'avi. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Nils Holgersson. Ep. 51. 20.00 A uan-ba-bulubabala-bambu. 21.00 Fila 7. 22.05 Cine.Club: "Bola de cristal". 23.40 Curt-metratge. 24.00 Documental. 00.30 Telediari ed. 4. 01.00 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

17.00 Enric, parada i fonda. 17.45 Científics catalans. 18.00 Produccions de TVE a Catalunya per a Madrid. 18.30 Infantil. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Nils Holgersson - Ep. 52 (últim). 20.00 La clau. 00.30 Telediari 4. 01.00 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALA

10.30 Banner i Flapi. 11.25 Pleitaguensam. 11.45 Crear i viure. 12.15 Temes de Catalunya. 12.35 Retalls de temps. 13.00 Amor meu... que n'ets de tossut. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Concurs. 15.30 Musical. 16.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

16.00 Estadi 2. 19.00 "Candilejas". 21.00 La finestra electrònica. 23.15 Opera. 01.15 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ Valencia 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms

Adreça

Població

D.P.

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
☐ Incluc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc/Caixa

Agència.....
 que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibre/compte n.º.....
 Lloc..... Data.....

Signatura

Col·lecció El ninot El ninot

Quaderns pensats per a nens
de 3 a 5 anys.
Material d'entreteniment i
de creació adequat tant a la
classe com per a les
vacances o senzillament com
a regal.

Títols publicats:
El porquet, El tigre
El mussol, El gat
La guineu, El pingüi

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP

Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tels. 245 72 03 / 04